

Bölöni Farkas Sándor és kora.

[*Politikai és irodalom-történeti tanulmány.*]

Kolozsvár köztemetője kelet-déli magaslatán, sűrű cserjéktől környezve, harmadfél ölnyi magasan, új góth modorban készült obeliszk alakú emlékköven egy szikár, béesett arczu, elégörbülő sas orru férfi mellszobra áll: vállára, mint a római republica nagy embereinek szobrain látható, togaszerű köpeny símul, homloka nyilt, tekintete bátor, önérzetes nyugaltsággal látszik végig tekinteni az alatta elterülő sirdombok felett, arczával nyugotra, gróf Kendeffy Ádám egykor el- és küzdő-társának négy oroszlánytól őrzött sir- emléke felé; csak magyarosan pödrött kis bajusza s igénytelenül félre füsült hajzata teszi azt, hogy a történet- és emberismerő néző ne egy görög Pythagorást vagy római Catót ismerjen meg benne; a mell alsó, s úgy mondhatni derék-részénél hat hüvelyknyi széles vas lemezlap folyja köröskörül a nyolczszögű szobortalapzatot, s rajta domborművilég kovácsolt ím ez egyszerű felirat van: **BÖLÖNI FARKAS SÁNDOR ÉSZAK AMÉRIKAI ÚTAZÓ, SZ. 1795, M. H. 1842.**

Nem egyéni hiuság, nem vérségi szeretet: egy kis serge azon jóknak és jeleseknek, kik őt közelebből ismerték s éppen ezért erényeit inkább tudták méltányolni, mondhatni a közohajnak téve eleget, sőt az akkori Erdély közvéleményét kifejezni-akarólag, a hazafi küzdelmek s tett-dús élet érdemei elismerésül a jövő idők és nemzedékek lelkesítésére, a kegyelet tiszta forrásából jött kezdeményezésnél fogva, a tiszteletben velök osztozkodó számos hazafi és honleány önkéntes áldozatából készíttette és állíttatta azt, azért e kitűnő helyre, hogy jelképezze általa polgártársai előtt, s az akkori társadalomban értelmiség, országot-világot-látottság, közszellem és közügyszeretet, tettek és áldozat s ezeket előbb-utóbb követni szokott tisztelet dolgában más sokak fölött magasan állását; hogy legyen láthatólag bébizonyítva ama vigasztaló és főleme-

lő erkölcsi igazság, hogy a kik hazájokat és nemzetöket a jó és balszerencse napjaiban híven szeretik, kik annak népe értelmese-
dését, alkotmányához való rendíthetlen ragaszkodását, szellemi ki-
műveltségét s anyagi jóllétét, szóval: polgárosodási ügyét önző cé-
lok nélkül, kitartó önmegtagadással, nem kimélve érette időt s élet-
erőt, előítéletektől, méltatlanságoktól s mellőztetéstől vissza nem
riadva szolgálják, azokat már életökben — a szép iránt természeti
ellenszenvvel viseltető önzés és irigykedő gyűlölség fondorkodásai
daczára — a jók becsülik, halálukban közrészvét kíséri, s akkor
vagy évtizedek multán, midőn az egykoruak gonosz szenvedélyei
elcsillapodtak, néha századok teltevel, mikor a nemzetre új szabad-
sághajnal virad, a történetírás a háládatos nemzedék figyelmét rá
fordítja, sirjához a köz tisztelet emléket állít, s ha van, azt szerete-
te örökzöldével koszoruzza meg.

A tiszta polgári erény, mint az örök-szép eszméje, mint az
igazsági tartalommal bíró elvek, soha egészen el nem nyomathatik:
kicsinyleni, hátratenni, gyanusítani, elhomályosítani lehet; a ragyogó
tisztaságu tükörlapot a mérges lehellet és romlott tüdő undoksága,
a patak kristályvizét a rá vetett békanyál perczekig nem rutítja-e el?
De mint a nap a felhők torlasziból, úgy tör elé az erény idő tel-
tével ismét az üldözés, előítéletek és számára mesterségesen készí-
tett sötétség közül. Egy nemes röptü léleknek egy időre szárnyát
szegheti, egy szép folyásu élet erkölcsi hatását csökkentheti, sőt el is
temetheti ideig-óráig egyéni gyűlölség vagy pártszenvedély, politika
vagy balsors; de a lélek istennel rokon, a szellem széttöri bé-
kóit s egy jól alkotott lélek tud magából mindig új ösztönt kelte-
ni a lelkesedésre, a jónak és szépnek újból és mindig gyakorlására,
nem irtózva a golgothai kereszt fenyegetésétől, el nem szédítve a
capitolium szemkápráztató dicsőségétől. Az eltakart, a porba kevert
igaz elvek a sárba dobott aranyhoz hasonlók: ott is meg van való
értékök; egy mellőzött, elhallgatott hasznos életmunkásság erény-
csirái mint a búzamag a föld gyomrában, magában az őt környező
sötétségben lelik megelevenülésöket s egykor belőlük az erkölcsi
élet gazdag aratása lesz.

„A mily alakban elhagyja az ember a földet — írja Schiller
életírója — olyanban vándorol az árnyak között; Achilles egy hal-
dokló és örökké megújuló életü ifju-ként jelenítve áll az emberiség
tekintete előtt. . . .“ Költői, szép hasonlat, de egy tekintetben Far-
kas Sándorra, a hideg philosophusra is illik. Kortársai őt mint *Ész a k-*

Ámérika úta zóját kívánták a jövő századoknak átadni. Jól ítéltek s választottak. E férfi életének legragyogóbb s legáldásosabb pontja ez utazás, annak megírása és közzétevése. Ez nekünk dicsőséget, nevének örökkévalóságot szerzett. Ő kétségkívül mint ilyen fog fenmaradni a nemzet emlékezetében. Azonban neki egész élete érdekes, a közhaszon és közjó előmozdításában folyt le; vonzó az és egyszersmind tanulságos, mégis csak egykorui tudalmában és az itt-ott szétszórt s eddigelő kevesektől ismert adatokban mintegy elrejtve él. Ez adatokat össze kell gyűjtenünk, a bennök levő tényeket s igazságokat megszólaltatnunk, a philosophusi élet és specificus magyar jellem alapos megismeréséből származó tanulságokat nemzetünk tudomására kell juttatnunk, hogy kellően részletezve, gondos figyelemmel kidomborítva menjen át a nemzeti irodalomba.

Ki volt, hogy növekedett azzá, a mi volt és miként élt Farkas Sándor? milyen volt kora? a férfiui munkásság mely téerein s mily irányban és sikerrel hatott ő korára, nemzetére s körének reformtól és javításoktól idegenkedő szellemére? mik voltak ifjúsága ábrándjai? minként ment ő egy új és előttünk ismeretlen világ-részbe út-törés végett, és hogy a polgári szabadság zavaratlan forrásából közvetlenül merithessen? Miként írta utazását s mint fogadta azt bámuló nemzete? általában miképpen szolgálta ő honát és népét — mindezt kitüntetni e sorok feladata, a kellő méltatás az irodalom történetírásáé.

I.

Farkas Sándor ¹⁾ születése napja nincs tudva, keresztsége 1795-ben december 14-én történt Bölönben, Háromszékhez tartozó

¹⁾ Farkas S.-ről legelőbb az Erdélyi Híradó emlékezett meg, a temetésen nyilvánult köz részvétet 1842-ben, első félévi 10 és 11-ik számaiban együttérzőleg sőt igaz benső részvéttel írva le; a *Múlt és Jelen*-ben nem találtam róla említést. Az ifjú lélek hevével írt róla Kövály László Székely Honról 1842-ben Kolozsváratt kiadott műve 132—134 lapjain; ugyan ő e megemlékezését kiadta *Beszélytár* című 1843-ban Kolozsváratt megjelent erdélyi szépirodalmi vállalata első füzeté 4—7 lapjain, Farkas S. könyomatu mell-szobra nem sikerült rajzával együtt; ugyancsak ő harmadszor is megújította a derék férfi emlékezetét a *Vahot Imre Napkelet* című heti közlönye 1859-dik évi harmadik évfolyama 104—105 lapjain, Bölöni Farkas Sándor életrajza című, élénken írt kis dolgozatával; siremléke rajzát adta az Erdély és Magyarország képekben című folyóirat 1854. I. k. 76—77 ll. A Magyar Tudományos Akadémia Évkönyveiben nem találtam nyomára sem annak, hogy ő mint akadémiai tag székét

Miklósvár fluszékben; atyja Farkas Zsigmond vagyonos nemes szé-
kely, kinek György nevű dédapja a Kurucz világ-kor, ős apja
a francia háborúkor a szabad székel — immunis — nemesekkel
költ fel s katonáskodott, a kinek magának 1829-ben, sőt őseinek
is Bölönben saját nemesi udvarházukon és telköken kívül — mint
a székelnek egy azon évi bizonyítványa szól — emberi emlékezetet
feljülhaladó idő óta négy telkes közteherviselő zsellére volt ¹⁾); anyja
Kandal Judith, mindketten unitáriusok; tanulását Kolozsváratt kez-
dette 1805-ben sept. 2-án az unitáriusok főtanodájában; a philo-
sophiai és theologiai tanfolyamokat is ott tanulta 1812 sept. 1-től
1815 jun. 30-ig mint úgynevezett tógás diák ²⁾) kitűnő érdem-
sorozattal; 1815 oct. 1-től 1816 jul. 20-ig a kolozsvári kir. lyceum-
ban a jogi tanfolyamot szintén kitűnően végezte; 1816-n gyakorlati
törvény- és törvénykezési ismeretszerzés végett — akkori erdélyi
szokás szerént — az ifju b. Wesselényi Miklóssal, kinek atyjához
az őt írói kísérleteiből ismerő Kazinczy ajánlotta, s a ki őt aszta-
la állandó vendégének hívta meg ³⁾), a maros-vásárhelyi törvényes
királyi táblára ment, november 25-én ítélőmester Székely Mihály
irodájában felesküdt, a hazai törvények gyakorlatát tanulmányozta
1817 márcz. 17-ig. Ez időszakban fűződött közte és a politikai pá-
lyára vele egyesülve készülő ifju Wesselényi között ama meleg és

beszéddel vagy értekezéssel elfoglalta, sem annak, hogy halálát em-
lékbeszéddel megünnepelték volna. A tagok emlékének megünneplése
éppen ezt időtájban lön határozatilag szabályozva. Az akkori titkár
dr. S c h e d e l F e r e n c z ú r azonban tett róla rövid de szépen
méltányló említést mindjárt halála után, a mi a Magyar Tud. Aka-
démia Évkönyvei 1840—42-ik évi VI-ik kötetében, az Első Osztá-
ly-ban, Életrajzi Toldalék cím alatt a 139-ik lapon jelent meg.
Az ezekben foglalt hiteles adatokat hátrább felhasználom. Legújabbán
K. P a p p M i k l ó s adott műtatványokat néhány meleg ajánló szó kíséretében
Farkas Sándor 1835-ik évi január 1-től, 1836-ik évi január 7-ig
terjedő Naplójából, és pedig A Magyar Polgár Nagy Naptára
1869-ik évi folyamában 24—29 lapokon, s folytatólag ugyanazon Naptár
1870-ik évi folyamában a 27-től 34-ik lapig; valamint ugyan ő éppen most
nyomatja Bölöni Farkas Sándor Emlékiratai cím alatt —
töredékesen imént ismertetett — Naplóját, melyhez a jeles férfinak
arczképe is lesz mellékelve. — ¹⁾ Látható eredeti irományai közt Mik-
lósvárszék közönségének 1829-n sept. 7-én költ eredeti bizonyítványában.
²⁾ A vagyonos szülők gyermekei nem öltöztek fel diák egyenruhába, ha-
nem egészen külön osztályt képeztek, saját polgári ruhájokban jártak, még
törvényök s fegyelmi hatóságuk is külön volt. — ³⁾ Az ezt bizonyító a-
datot hátrább közlöm.

benső barátsági viszony, mely haláláig tartott. Végezve itt tanulását, életkora ama váló-pontjára jutott ő is, a hová minden oly ifju, a kit hajlama követésében anyagi nehézségek gátolnak: nem tudta hová legyen, merre fogjon? Eleinte m. kir. testőr kívánt lenni. Ezt ki is fejezte b. Wesselényinek és Kazinczynak, a ki helyeselte, s őt Báróczy, Barcsay és Bessenyei helyére s a helyet neki valónak találta, és hogy oda juthasson, munkálkodott benne. Később más lett elhatározása, lelke gondolatai tétovázni látszottak, míg 1817-n ápr. 19-én ¹⁾ az erdélyi kir. kormányzék tiszteletbeli jegyzői közé lépett, ápril 26-án felesküdt ²⁾, az alsóbb hivatali ágaknál egy évi tapasztalatszerzés után, a fogalmi szakba ment át; 1821-n július 23-án 40 ezüst krajczáros napi díjjas irnokká lön kinevezve ³⁾. De a közhivatali szolgálat nem volt kedvére. „Midőn 19 éves korában iskolából kilépett — írja 1835 ápr. 27-ről kelt naplójegyzésében — ezer más kinézései voltak jövendő sorsa iránt; soha meg sem fordult fejében az a gondolat, hogy valaha dicasteriálistává legyen; tréfából esküdt fel a cancelláriára, hogy a mig Kolozsváratt lesz, név nélkül ne lézengjen. És imé a tréfa örökös sorsát elhatározta“. De alig tölt el pár év s elirtózott — úgy mond — semmisége érzetétől; átlátta, hogy helyzetét meg kell változtatni, mert különben veszni fog; megunta volt lélekölő foglalatosságát s szívéből utálta azon szemét collectiót, melynek társaságát kellett képeznie. Elment tehát Bécsbe, hogy az ausztriai és katonai törvényeket tanulja s új pályát kezdjen ⁴⁾; vas szorgalommal küzdött, izzadott, de csak hamar kiábrándult; látta, hogy itt éppen az önkény gépévé lesz; mégis türt, nyelte naponként a sok gyülevész néptől hazája pizskoltatását, látta megvettetését csak azért, hogy magyar. Végre igen megtölt a keserü pohár, tovább nem tűrhette, egy fellobbanásában kitört, s annak következtében gyalázatosan elüldözték. Hogy hosszas fáradsága egészen füstbe ne menjen, lefelé jöttében, Pesten az osztrák polgári törvényből és perrendszerből vizsgát tevén ⁵⁾: ismét visszament az erdélyi cancelláriára s örökre oda ragadt ⁶⁾. 1825-n jun. 1-én ⁷⁾ — a mint a kormányrendelet szól — „te h e t s é g e i, s z o r g a l m a é s e r k ö l c s i m a g a v i s e l e t e t e k i n t e t é b ől“

¹⁾ 3753—1817. főkorm. sz. — ²⁾ C. jegyü eskü-könyv, 249 l. — ³⁾ 6118—1821 f. korm. sz. — ⁴⁾ Hihetően a testőrségét érti. — ⁵⁾ Látható irományai közt 1822-n máj. 31-n költ eredeti bizonyítványban. — ⁶⁾ Látható az éppen sajtó alatt levő ily című könyvben: Farkas Sándor Em-lékiratai, kiadja K. Papp Miklós sat. — ⁷⁾ 6309—1825 f. k. sz.

melyekért ő a kir. kormányzék előtt különösen ajánlva van, 250 frtos fizetésű ötödik fizetési osztályu irnokká kineveztetett, 1830-n február 12-én ¹⁾ a negyedik osztályu 300 ezüst forintos irnokok közé lépett elé, mely állásán és fizetésben nyolcz éven át maradott meg.

Semmi sem oly elviselhetlen egy nagy lélekre nézve — mondja Schiller Mózesről tartott történeti előadásában — mint az igazságtalanság. Farkas Sándorral három év alatt kétszer történt meg az, mellőztetvén 1833-n és 1835-n; azonban inkább az utóbbi bántotta. „Sokan sajnálkoznak rajtam — írja 1835-n decz. 10-i naplójában — hogy ma megint mellőztek. Előbb én is valami bántót találtam a dologban, de később bizonyos boszus örömet éreztem enynyi részvételben, és leginkább az vigasztalt, hogy oly hitvány embert eddig nem tevének élém“ ²⁾. E bántalmat a közvélemény jóvá tette. Az ifjuság azon estve fáklyás zenével tisztelkedett Farkas Sándornál; üdvözlő szónoklat volt készen számára; kívánták látni, hallani, de ő — a kitűnésnek és tüntetésnek határozott ellene — jókor eltávozott szállásáról. A sokaság a tisztelet egyszerű megadása után éljen-zés közt távozott.

Egy más naplói feljegyzésében okát adja a kormányzék eljárásának. „Volt egy időszak hivataloskodásban — úgy mond — midőn lélekismereti dolognak tartottam pontosnak, igazságosnak s a legszorgalmasabbnak lenni; akkor kedvelt vonzalmaim, szebb szenvedelmeim s időtöltéseim hátratételével esztendőig csak a hivatalnak éltem. . . . Mit nyertem vele? Társaim titkos irigységét s rágalját ébresztettem fel. Évvel sem gondoltam, csak hogy kötelességemet pontosan teljesítsem. Átláttam végre, hogy minden szorgalom, minden igyekezet semmit ér, valamely hatalmasabb kegyelme nélkül. De e kegyelmet többnyire a karakter megtagadásával kell megnyerni. . . . Ezt is megtettem. . . . De nem sokára megúáltam magam, levettem az álarczot, elhatároztam, hogy inkább szegény és hátravetett legyek, mint magamat útáljam. S kiállottam csak önérzetem oltalmába bízakodva, pontosan téve mindent, de senki kegyét nem koldulva, vittem hivatalom kedv nélkül, robottai únalommal, de tisztán s lelkiismerettel. És most hasznavehetetlen lettem nekik, ultráskodó politikus, ábrándozó, ámérikai bolondságokkal telt fejű, titkon a liberálisokkal tartó, hivatalt nem szerető s gyanus karakterű vagyok előttök, szóval: nem tetszem nekik“ ³⁾.

¹⁾ 1550—1830 kir. f. korm. sz. — ²⁾ Látható az érintett Emlékirat-ban. —

³⁾ Ugyanott.

„Cassius szikár, sáppadt — mondta egykor Caesar meghittjei körében — az ily ember sokat s mélyen gondolkodik, az ilyen veszedelmes szokott lenni.“ Farkas S. útazott, tanult: ő nem kormányzásra való... Nem ide ment-e ki végelemzésben a kormánynak ő ellenében tanusított eljárása? Vagy tán Carnot elitétetése ismétlődött itt is. „Mire való — mondá ő biráinak — tarthatlan jogérveket idézni ellenem? Mondják ki önök egyenesen, hogy a király akarátja, hogy én hazámhoz való hűségemért megbüntettessem!“ Farkas is kérhette volna az ellene szavazókat: ne keressenek önök más okot elbuktatásomra; mondják ki, hogy alkotmányhűségem, haladást, javítást, szabadságot terjesztő írásaim s beszédeim azok, mikért bűnhődnem kell.

Azonban a kir. kormányiszéki zöld asztal mellé az 1837-ik évi országgyűlés új tanácsstagokat, ezek némileg új szellemet vittek be. Farkas Sándort 1838. szept. 12-én ¹⁾ „különösen a dolgok elintézésében tanusított egyenessége és erkölcsi jámborsága“ tekintetéből fogalmazóvá nevezték ki 600 ezüst frt fizetéssel, s abban volt addig, míg tartományi cancellár gr. Lászlár László 1842. febr. 3-án a kir. kormányiszékkel egy hivatalos rövid és száraz jelentésben tudatta, „hogy Bölöni Farkas Sándor valóságos fogalmazó febr. 2-án meghalt, fizetése megszüntetendő.“ ²⁾

És így 24 évre, 9 hónapra, 11 napra terjedett Farkas Sándor kormányi hivatalban léte. A tőle felhozott részletes adatokat érintettem, de kötelesnek érzem magam elmondani előre nem haladhatásának az erdélyi akkori politikai viszonyokban és intézményekben gyökeröző általános okait is. A mult a történeté.

A kir. kormányiszék mint minden testületileg dolgozó közhivatal — Dicasterium — amaz időben egy igen bonyolult és mégis bizonyos benső szervi egységgel bíró közigazgatási gépezethez volt hasonlítható, melynek működése csak igen kevés dologban volt önálló, hanem más al-gépezeti osztályoktól, alá, mellé vagy fölébe rendelt hatóságoktól függött; ha számítás jött elé, megkérdezte a számvevőséget, ha építés, az építészeti igazgatóságot, ha a dolog történeti leszámraztatására volt szükség, a levéltárt, ha jogi nehézség fordult elő, a közügyigazgatóságot; ha a tárgy kamarai volt, átírt a kincstárnak, katonaiakban a főhadvezérségnek, egyháziakban

¹⁾ 1822. 1838. f. k. sz. — ²⁾ 1683. 1842. f. k. sz.

a püspököknek és egyházi főtanácsoknak; ha a törvényhatóságokat illette, a főispánok, főkirálybírák, főkapitányok és polgármesterek lőnek kikérdezve; ha fontos volt az ügy, a Bécsben székelő erdélyi udvari cancelláriától várt és vett határozatot s azt legtöbbszörre alázatos engedelmisséggel teljesítette vagy másokkal teljesítette. A kormányzék hatáskörét a törvény és alkotmány egész általánosságban körvonalozta ugyan, de részleteiben nem ezek, hanem felsőbb rendeletek irták körül, melyekben a fejedelem egyéni akarata volt kifejezve, s a vele érintkező correlatív és kiváltságolt hatóságok saját hatáskörével, jogkedvezményeivel, szokáson alapuló gyakorlattal sat. annyiképpen volt korlátozva, módosítva, megbénítva, hogy helyette legtöbbszörre mások gondolkodtak, terveztek, véleményt adtak s ő azokat alá- és felfelé inkább csak közvetítette, azoknak életet adott. A mely hatóság annyi felől várta, kérte és vette elhatározásai és intézkedései alapját, természetes, hogy egyéneinél nem volt szükség az igen magas képzettség és önállás. Középszerűség ide a legjobb volt. Gondolkozott néhány, engedelmeskedett a többi.

E gépnek meg volt úri és szegény-legényi,¹⁾ értelmes és tudatlan, munkás és henye, magáért és más helyett dolgozó személyzete, meg volt általánosan kiszabott munkaköre, a dolgoknak bizonyos irányu és kényelmes végrehajtására ki volt mérve az idő; az ügyek folyamának meghatározott formái voltak, melyeket fél év alatt el lehetett sajátítani, de tőlük eltávozni nem; a hivatalos nyelv volt a latin, magyar s esetleg a német; a hivatalt bizonyos aristocratico-bureaucraticus szellem lengette át, melyre az ismertető bélyeget a kormányzó, vagy kormányelnök s egy-két kijelölt irányadó tanácsos egyéni jelleme, hajlama s képessége nyomta. A nemzetiségi kérdés nem létezett, csak a nemzeti, aristocratiai és vallási. Egyik vagy másik vallásu főnemzetséghez csoportosultak a pártok, s így osztották ki a hivatali állomásokat olykor a legfőbbtől a legutolsóig. A túlsúlyra jutott párt magával vitte az egész országban levő követőit s kegyenczeit. Bizonyos mechanikai merev szabályszerűség látszott kivált a dicasteriumi szolgálatban és előlépéseknél. Mint a posztó és más kelmegyárakban az első gyárszobában mosóba tett gyapju vagy len, az ötödikben vagy nyolczadikban kész posztó vagy lenszövet, s szintígy a ruhagyárban posztóul és vászonképpen be-

¹⁾ Nehogy az olvasó a pusztá szilaj fiait értse: ártatlan ember a „Beamter“ mindenütt a világon: csak soknak nyelve álnok s jelleme ruganyos — főleg a collegialis kormánygépzetekben.

került kelme bizonyos idő és kezelések után kész ruha-alakban kerülni ki: így e hivatalos munka-gyárban is a ma bejött ügydarabnak hetek, hónapok vagy tán évek múlva elintézve kellett kikerülni — pipázott vagy volt legyen jószágán és fürdön a személyzet harmada vagy fele: a kiknek szabadságolásra módjuk vagy engedélyök nem volt, azok jelen voltak, azoknak el kellett végezni, s ha előmeuetelőket ohajtották, el is végezték az ügyek letárgyalása, vagy jobban mondva legyártása nagy művét. Itt egyes hivatalnok egyéni, alkotmányos vagy absolutistikus nézete, szorgalma, felfogása, eltérő nézetei, serénysége vagy lustasága, a dolgok általános ügyfolyamán nem sokat változtatott. Bement a hivatalnok délelőtt 9—10 óra közt az irodába, Kisfaludy-ként bodor füstöket eresztgetve és beszélgetve dolgozott 12-ig, délután ismét bement 3-kor, ott ült 5—6-ig — ez kötelesség volt, ezt meg is tették; a dolog aztán a maga rendjén és módja, a szokott időtartam alatt és formák szerént, a kormány szellemében halkabban vagy sebesebben — mint az ügyesbajoskodó felek sürgetni, pártfogókat szerezni tudtak — elvégződött. Az ország kormányhajója haladt előre, vive magával a szerencse kegyeltjeit, hátrahagyva a pártfogó nélkülieket. Azt nem kérdezték: ki, mily arányban folyt be erejével arra, hogy a gép járjon, a köz-igazgatás menjen. A kiknek nagy volt születése, azoknak nagy hivatalok viselése volt természetes rendeltetése, azok előmentek, lustumonként, olykor évről évre mind nagyobbra, magasabbra; a kik pedig alantabb osztályban születtek, sorsuk örökös munka és iga-húzás, kötelességök hallgató engedelmesség és béketűrő várakozás volt: amazok fénylettek, ezek meghúzódva éltek, türtek, mignem a tőlük méltán igényelt, de a hivatalosztogatásban részes hatalmasoktól nekik elégnék itélt kisebb vagy közepes hivatalt évtizedek múlva megkaphatták. E szellemet még 1848 sem irtotta ki, sem a hosszú idejű német absolutismus nem törte meg. Gr. vagy b. N-et titkárság illeti, őt kisebb hivatalba tenni nem lehet, bárha nem tanult is oly sokat. O-nak ellenben — bárha tíz akkora képességű is — elég a fogalmazói hivatal, sőt elég egy lajstromzóság is, hisz ő szegény, kevés igényű ember. E volt az uralkodó szellem még az 1861-ki főkormányszéknél is.

De ez nem mentesítette a kisebb hivatalnokokat attól, hogy érdemszerzés és békés természetök kipróbálása végett, nehéz és fáradsággal járó tiszteletbeli megbízásokban ne részesüljenek. Ide lelki tehetség, munka és kitartás kellett — ide jók voltak, a jegy-

zóság, fogalmazás, rendszeres munkák, tervekészítések és formulázás országszerte az ő dolguk volt, megdicsérték őket, pártfogást s jövőre előléptetést ígértek számukra, de a tény még is mindig a volt, hogy a jó fizetésű, fényes hivatalokat csak előkelő családok szülöttei viselhették, vagy legfeljebb olyak, a kik ezekkel a családokkal viszonyban voltak. Ők, a született törvényhozók—lettek főispánok, tanácsosok, elnökök, kormányzók. A kisebb nemesnek és polgári születésűeknek elég volt egy hivatalsegédi, titkári, ritkaságképpen tanácsosi állomás. Az így szervezett politikai kormánygépezetben csaknem természetes volt, hogy a gépmunkások közt lényegesnek tartották a politikai gondolkozást, az aristocratiai érzületet, és a fennállóhoz, az uralkodó többséghez símulást. Az elv nélküli, minden rendszert szolgáló, a felsőbbek akarata előtt csak meghajolni tudó, szolgálalkü, síma hízegők, jó hivatalnokok hirnevében állottak. A ki az uralkodó szellemnek föltétlenül nem hódolt, maga is gondolkozott, tanult, olvasott, ítél, s tudása és meggyőződése szerint cselekedett: az ilyent szellemesnek, tudósnak, liberalisnak, subordinatiót nem ismerőnek nevezték; az ilyenekre nézve az előhaladás kétszeresen nehéz, gyakran bizonytalan, mindig csigatermesztű volt.

Minő sors jutott ily társadalmi és politikai viszonyok közt az Északi-Amerikai Útazás szabad érzésű s független szellemű írójának, az olvasó fennebb látta, minő élete lehetett e burokratiai légkörben e magas röptű léleknek, kiki elgondolhatja. Ki van ez fejezve 1828-ki decz. 16-án egy barátjához irt szomorú levelében. „Mostanság — úgymond — keveset olvasok, nem is kívánom eszembe juttatni, hogy engem cancellistának teremtett az isten. Ez a kenyérkeresés munkája annyira eltompit sokszor, s collegáim fás, rágalmazó, irigykedő, pletyka társasága oly igen befolyt reám is, hogy megútálom sorsom s helyzetem, ha néha lelkesb dologhoz fogok.“¹⁾ Azon férfi, ki — [a mint Prometheusról mondja a rege, hogy agyagból gyurt emberét [megelevenítő tüzet az égből hozott alá — hazája számára egy egészen új világból hozta bé a polgári szabadság és jogegyenlőség újjá szülő eszméit, s azokat nemzetünk kebelébe plántálta át, míg kortársai — a kik közül őt tehetségben egy sem multa feljül s kevés érte el — a sarkalatos hivatalokig

¹⁾ Látható Gedő Józsefhez irt eredeti levelében, a kolozsvári unitárius főtanoda könyvtárában.

emelkedtek, ő a hivatali pályán a negyedik osztályu irnokságból, mint a katonaságban egykor Petőfi a közlegénységig — a fogalmazósáig csak utolsó éveiben juthatott fel... „A kormányzat mindig és mindenütt az emberi képességek legfőbb alkalmazása -- írja Guizot Washington életiratában — következőleg arra a legnagyobb lelkek kívántatnak.“ Nálunk azonban nem így gondolkoztak; nálunk inkább a: *parva Sapientia regitur Mundus*-féle elv volt uralkodó.

Munka tekintetében része már jobban kijutott. Ő eszes ember, de alárendelt hivatalnok volt; természetes tehát, hogy ha előadója tudott és akart dolgozni, akkor neki az egyszerű fogalmazványkészítés jutott részül, azaz: előadója véleményeit formába öntve lemásolta. Ekkor az ő műve pusztá mechanizmus, egyedül neve aláírása volt, egyéb ugyan nem igényelt sok főtörést — mint két tojás egymáshoz, oly hasonló levén egyik *bureaucraticus* fogalmazvány valamennyi többihez. E gépies, egyhangu és únalmas munka kifárasztja a lelket, előli a szellemet, elvonja az elmét minden nemesb foglalkozástól, s idővel még az önálló gondolkozási képességtől is megfoszt. Ha pedig előadója nem tudott, vagy nem akart dolgozni, ekkor neki kellett véleményt írni, a mit más irt alá, vagy ama rövid előadói véleményre: „irassék fogalmazvány“¹⁾, ő írta azt meg, minek érdeme az első esetben még sem az övé volt. Ebből rá bizonyos fásultság következett, érzései gyakran eltompultak, szabad lelkét a *bureaucratia*i kéreg egy neme foglalta és fojtotta el, honfiségét nem egyszer meg kellett tagadni, lelkesedéseért keresztiül nézték, gúnyolták, sőt rágalmazták is; ismeretei e munkával nem gyarapodtak, a mivel birt, hasznosítására annak sem lelt tért és mezőt: hivatalos kutatása, veritékezése eredményeit elnyelte a *czethal-gyomru* nagy gépezet.

E taposó - malomhoz hasonlítható rendszerü hivatali élet emésztette fel Farkas S. szép lelki tehetségei nagy részét is a nélkül, hogy maradandó nyomai lehettek volna. Nem volt szerencsés a hivatali létra azon fokáig juthatni el, hol a talentumnak és hazafiságnak önálló kifejtésére s bebizonyítására alkalom nyílik: beolvadott, elenyészett ő, eltemetve lettek nemes igyekezetei. Érzékenyen panaszkolt el ezt fennevezett barátjának 1827-ben okt. 9-ki levelében. „Kazinczyval — úgymond — a télen és tavaszon hosszas

¹⁾ A rest vagy nem-tudó s tanulni sem kívánó előadók véleményének rendesen e *laconicus* tartalma volt: *Fiat Conceptus*. Látható számtalan kormányi előadói iven.

politikai levelezésben voltunk; ő Erdély törvényeiről s politikai és statistikai állásáról akar sokat erdélyi leveleibe igtatni, s ezekről könnyű volt nekem documentumokat adni, ki az únalomig s elfáradásig bajlódom naponként ezekkel. Sokszor elsajnálom magam — így ir tovább — mint egy idegen elsajnálhatna valakit, hogy mely messze tértem attól, a mihez vonzódásom s több talentumom volna, mint a mit naponként ultra-dicasterialismusból már az ambitio által megfogatva cselekednem kell. Napokig, hetekig alig van üres óráim, hogy istenimnek éljek, s akkor is elfásult, zsidbadt lélekkel. Már három év óta eltérve régi kedveseimtől, oly tárggyal bajlódom, melyen csuda ha el nem tévesztem magam.“¹⁾

Egy párt hivatalos megbizatásai közül a körrajz kiegészítőseül ide igtatok.

Még csak tiszteletbeli irnok volt, midőn 1820-ban egy kényes úrbéri ügyben, mely egy grófi haszonbérő és szegény község közt fennforgott, nyomozó biztosul lőn kiküldve, mit közmegelegedést előidézőleg hajtott végre.²⁾ 1835-ben jun. 27-én a magyar és székely városok tanácsai, választott községei, szónokai, pénztárnokai stb. számára, a majorsági jókra és jövedelmekre felvigyázás és azokról való számadástétel módjára nézve útasítás-készítéssel megbízott öt személyü küldöttség tollvivőjévé neveztetett;³⁾ gyűjteményében maig meglevő eredeti kézíratai III-ik kötetében⁴⁾ az erdélyi városok multjáról terjedelmes politikai-történelmi tanulmány van, mely sejteti, hogy azt ő öntájékozásul ez alkalommal dolgozta; a létrejött város-rendezési munkálatnak, mely nyomtatva 1—119 nyegyed-rétü lapból áll, előszóul szolgáló része, egy bevezető körrendelet — egészen az ő kézírása, tehát műve;⁵⁾ sőt a munkálat folyamában is a községek javait megóvó, a tisztviselőket szigoru ellenőrség alá vető önkezevel irt számos megjegyzései vannak, melyek mutatják, hogy Farkas S. abban kiváló tényező volt. A városok belélete, kivált pedig a köz javak kezelése maig ezen alapul, kormány és nép azt tartja sinormértéknek. Az 1822-ben indítványozott s különböző ürügyek alatt mindig halasztgatott kolozsvári dolgozó-ház-építés ügyét 1840-ben, a kormányszéktől kiküldött biztos társával oly erélyesen sürgette, hogy az egy év alatt fel-

¹⁾ Az unitárius főtanoda könyvtárában levő eredetiből. — ²⁾ 2488—1820. f. k. sz. — ³⁾ 7815—1835. f. k. sz. — ⁴⁾ Látható a kolozsv. unitárius főtanoda könyvtárában az úgynevezett Farkas Sándor-féle könyvtárban. — ⁵⁾ Látható 1875—1837. f. k. sz.

épült, s a másodikban célját elérte. ¹⁾ 1837-ben maros-vásárhelyi tizenegy czéh bepanaszolta a tanácsot a közjavak helytelen kezelése s a tisztviselők által gyümölcsötetés nélkül használása, a város activ követeléseinek hanyag felhajtása, tőkének elegendő kezezség nélkül kiadása s több ily visszaélések és mulasztások ki nyomoztatása és megszüntetése végett. A kormányszék Farkas S. nevezte ki egy társával, 1840. jul. 25-től 1841 jan. 3-ig folyt a nyomozás és orvoslási kísérlettétel, a városnak 1826 frtjába 12 krjába s a bizottsággal való sok izetlenkedésbe került; végre is több rendetlenség teljesen megállapítva lévén, mind a költségnek meg kellett fizettetni, mind a város belügyeinek s különösen vagyona és jövedelmei kezelésének a felsőbb rendeletekben kiszabott irányba térnie. ²⁾

Részesült Farkas S. a kormány figyelménél fogva egy nehéz, de különösen megtisztelő megbízatásban is, t. i. 1836-ban ápril 6-án a színházi országos bizottság ajánlatára őt annak tollvivő titkárává nevezte. ³⁾ A kolozsvári magyar nemzeti színház féltett nemzeti kincse volt mindig e hazának; annak már alapítása nagy nehézségekkel járt, miket csak buzgó hazafiság tudott legyőzni; fenntartása évtizedek során a leghűbbek és legjobbak gondjainak tárgyát képezte. A nemzet ösztönszerűleg érezte, mily sok függ nálunk ez intézet virágzó vagy sindevésző állapotától, nem kevesebb, mint a magyar elemnek e vidéken megerősödése s kikerülhetlen szellemi hódítása, vagy az idővel feljül kerülő népelemeknek meghódolása. Jól választott tehát a bizottság és kormányszék, midőn ez ügyben a tollvivését, a gépezet szellemi irányzását nemzetiségünkért és nyelvünkért ily mélyen érző hazafira bizta. Nem is csalódott benne. Az új titkár mintegy új életet öntött a felügyelő bizottság eddig nehéz mozgásu laza organismusába. A gyűlések pontosan megtartattak, az ügyekről tárgysorozatot állítva meg, mindenikhez mindig előkészülve szólott, áthatva fontosságuktól, komolyan véve minden oly tárgyat, a mi a nemzet művelődésével s hitelével összefüggésben állott; a végzéseket a maga rendén hozták és hajtották végre; a színház javait leltárba vette, a kibérlésre, játékrendre, épületre

¹⁾ A tárgyalás folyama látható: 404, 10156, 1822-ik évi, 5943.1823-ik évi, 5399, 8692, 8856, 9378 1839-ik évi, 5837, 7209, 7245, 9969, 1842-k évi főkor. sz. a. — ²⁾ A tárgyalás folyama látható: 12,332. 1839-ik évi, 10,400, 10,585, 11,170, 12,978, 13,913. 13,935, 1840-ik évi és 1484, 1841-k évi f. k.sz. alatt. — ³⁾ 3760, 1836. évi f. k. sz.

lélekismeretes ügyelettel volt, mindenről jegyzéket, a gyűlésekről pontos jegyzőkönyvet vitt, mi mai jegyzőink előtt is példányul állhat; a színház activ és passiv vagyoni állapotát kitisztázta, a bajokat, létező hiányokat, a javítás módjaival és eszközeivel együtt feltárta. Kezeimnél levő, tőle irt egy eredeti jegyzék,¹⁾ melyet — úgy látszik — a rá bizott színház multja alapos áttanulmányozása után készítet, tiszta, hű képet ad ennek egész belső állapotáról: miket kell ott mulhatlanul tenni? mennyi alapja van, s még megnyit és hogy kellene s lehetne szerezni annak jobb állapotba tétele végett?

„Az 1811-ik évi országgyűléstől ajánlott rovatból — így kezdődik az — a magyar vármegyéktől, négy magyar város ajánlatából, magánosok ajándékiból, a felkelési alap segedelmezéseiből, kölcsönzésekből jött be összesen és elkölt a játékszin építésére váltóban 59,363 frt 8³/₄ kr.

Még van — úgymond — felszedetlen rovat 1615 frt, de ez többnyire felhajthatlan. A főkormányzék rendelkezése alatti alap kimerült; ellenben a Kolozsvár városától kölcsönzött s a felkelési alaptól csakugyan kölcsönbe lefizetett 4800 ezüst forinton kívül, melyet az ország a színházalapnak hihetően elenged, van fizetendő adóssága .

3215 frt.

E tiszta tartozással szemben semmi jövedelem nincs; pedig még a játékszin épülete nincs bévégezve, még kell két öltöző-szoba, egy díszitmény-szoba, kell festő- és tánczterem, próba-szoba, ruha- és könyvtárszoba, szertár és a gondviselő lakására szoba és konyha, fa-szinek, s a hátulsó rész kiépítése. Mind ez takarékos költés mellett is belé jó ezüstben

12,000 frtba.

Ezen kívül a játékszin egész belsőjét újra kell rendezni, gépek, díszítések nem jók, egy fűtő szükséges a páholyok megett, sőt az egész színházat fűthető állapotba kell tenni, melyek ha a belső részre eddig

¹⁾ A kézirat czíme: „A nemzeti játékszint érdeklők.“

fordított 30,000 váltó ftot veszszük alapul,
belé jönek ezüstben 8,000 frtba.

De a tapasztalás azt is mutatja, hogy a játékszin melléksegedelem nélkül nem áll fenn; a részvényes társaság idejében ¹⁾ évenként csak 6 s 1/2 hónap alatt mintegy 4,000 váltó vagy 1,600 ezüst frttal segítették, s úgy állott fenn — csak gyengén; az építkezési, javítási s czélszerűsítési költségeken kívül kellene még évenként . . . 3,000 e. fr.

segély, mely egy — magát mindig szaporító, s mintegy 60,000 e. frtot tevő tőkéből kerülne ki, úgy, hogy annak 5 százalója — 3,000 fr. — segélyre fordíthatnák, a hatodik száztóli — 600 fr. — kamatra kiadva a tőkéhez csatolhatnák. Kellene e szerint állandó tőke 60,000 e. fr.

A színház czélszerűvé tételére tehát együttes szükségletül jő ki: 82,215 e. fr.

Erre két forrás gondolható: először is a felkelési alap özszes kész tőkéje s kamathátralék-követelése . . . 42,129 e. fr. 37 kr.

Ez a színháznak lenne ajándékozandó.

Második forrás lenne az országos rovat, vagy más czélszerű út, melyen . 41,885 e. fr. 37 kr. ²⁾

együtt az előbbi 82,215 e. fr. összeg

lenne bészerezendő.

¹⁾ Egy részvény 16 ezüst frt volt, mit évenként fizetett mindenki; Actia-társaság volt a neve; a színházat 1000 fr. évi díjfizetés mellett bérelték ki; az igazgatást vitték a társaság biztosai: b. Nalácz József (pénztárnok), Horváth Dániel (az előadásra vigyázott), gr. Vass Sámuel a zenekar felügyelője volt; tartották 1824 octb. 1-től 1828 octb. 1-ig; a bérlők ámbár részvényeseiktől 4900 váltó r. frt kaptak bé évenként, mégis mind a négy évi bérrrel adósok maradtak. (Színházi eredeti iratokból.)

²⁾ Felkelési alap (Insurrectionalis fundus) kötlevelekben levő activ tőkéje 23,361 fr. 45 1/4 kr.
Készpénze a mult év végén 1,012 „ 2 „
Hátralék kamat 5,770 „ 20 3/4 „
Az idei hátralék kamat (értve van 1841.) 1,985 „ 15 „
együtt: 42,129 fr. 23 kr.

Van ugyan — így végződik ez összeállítás — a színháznak a törvényhatóságoknál künn fizetetlen levő rovatok czíme alatt 12,350 e. fr. 56 kr.

valamint az adó-alaphoz

való vitatás alatti . 18,669 e. fr. $24\frac{3}{4}$ kr.

együtt 31,020 e. fr. $20\frac{3}{4}$ kr. követelése, de azokat mint bizonytalanokat egy bizonyos kiadásu intézet megalapításánál számításba venni nem lehet.“¹⁾

A színház ügyének így felfejtett állását a színházi bizottság 1840. évi aug. 17-diki üléséből egy — a Farkas Sándor ismeretes kedves tollából folyt velős, meleg és az ügyet minden oldalról megvilágító megtaláló-levél alakjában tudatta az ország magyar és székely törvényhatóságaival²⁾ azon hazafias kéréssel, hogy a nem sokára be-

¹⁾ Látható kéziratgyűjteményemben.

²⁾ E felhívást erőteljes és gyönyörű irányán s hazafias tartalmán kívül azon tény teszi közlésre méltóvá, hogy a színházi reformok útja maig — ebben ez előtt 30 évvel előre ki volt jelölve, a mint a napi tapasztalás mutatja.

„Hazafias buzgalommal pártfogolták volt — így szól a bizottsági felhívás — Erdély rendei a nemzeti játékszint még a mult század végén, oly időben, midőn a két hazában ily intézet csak valamennyire sem volt megalapítva. Hálás érzellemmel fogja említeni a maradék azon férfiak nevét, kik Kolozsváratt e nemzeti intézetet nem kevés áldozattal létre hozták. Erdélyé a dicsőség az első állandó játékszint megalapításában.

De e dicső visszaemlékezés nyugtató érzelmei közt, kötelességének tartja ezen országos bizottság felfedezni: hogy ámbár néhány év alatt szép virágait mutatgatta a fejlődező intézet, nem sokára a körülmények azon tapasztalást fejtették ki, hogy egyesek s a haza eddig tett áldozatai, csak a kezdet megindulását cszközölhették, s még gyámolításra s tetemes segedelemre van szüksége az intézetnek. Mert azon 59,363 váltó vagy 23,745 fr. 12 kr. ezüst forint pénzösszeg, mely 1791-től fogva nagyobb részben egyes hazafiak áldozatából, egy részben pedig az 1811-ki országos rovatából s az insurrectionalis fundusból vett kölcsönzésekből bégyült, a játékszint épületére anynyira elkölt, hogy 1820-n annak belső része s díszitményei elkészítésére kénytelen volt a bizottság Kolozsvár városától 4,800 frt. kölcsönözni. Megnyilt végre 1820-n ezen országos intézet, s öröm és remény látszott előre derengeni. De nem sokára kezdettek fejledezni a körülmények, hogy még további áldozat nélkül nem állhat fenn az intézet. Ily kedvezetlen tapasztalás sem csüggesztett el egészen több lelkes hazafit, kik néhány év alatt áldozatokkal tartották fenn a közintézetet. De anynyi buzgó igyekezet után is naponként világosabb lett, hogy az intézet sem a felvett kölcsön kamatait hordozni nem bírja, sem arra nem elégséges, hogy melléksegedelem nélkül fennállhasson, s ekként történt, hogy segedelem hiánya miatt az intézet időnként alább szállott, a még bé nem végzett épületet

következő országgyűlésre választandó követeknek a színház pártolását adják útasításul. Ennek következménye a lett, hogy az 1841—43-ki országgyűlés az ügyet buzgón fogadta, s a június 26-ki 76-ik orsz. ülésből bizottsághoz útasítván, annak 1842-n a decz. 23-ki 123-ik orsz. ülésbe beadott munkálata alapján a nemzeti színház haladék-

nem volt miből elkészíttetni, idő által elhasznált díszitményeket nem lehetett újíttatni, a művelődés haladtával nem lehetett haladni, s jutott végre az intézet tengésre, s szinte oly meghanyatlásra, hogy már a nemzet által kitűzött cél-nak kevésben felelhet meg.

Sajnosan teljesíti ugyan ezen országos biztosság ebbeli azon kötele-ségét, hogy hazánkknak első nemzeti intézete állását ily kedvetlen oldalról kény-telen festeni; de némi enyhületül örömmel fedezi fel azt, hogy az intézet ily sorsra jutásának, nem a nemzetiség s nem is a nyelv és közrészvétel iránti el-hidegedés, hanem inkább a kezdődő intézetekkel együtt járó sors — a tapasztalás hiánya — főbb oka. Mert ennek megalapításakor nem lehet minden elő-fordulható esetekről gondoskodni, s hosszason nem tartott országgyűlések miatt, nem vétethetett a tárgy új fontolás alá, hogy a hiányokon segíteni lehessen.

És ez azon tárgy, mit ezen országos biztosság a (— — — megyének — — — széknek) figyelmébe ajánlani kíván, s kötelességénél fogva arra kéri, hogy ezen tárgynak a közelebbi országgyűlésen leendő felvételét küldendő követel útasít-ásában az előleges pontok közé beigtatni, s őket felhatalmazni ne terheltesse-nek, hogy ezen intézet jövőndő jobb, s a nemzet céljának megfelelő sorsa iránt az ország rendei által meghatározandó módok előmozdításában segédkezzen nyujtsanak.

Meg van ugyan győződve ezen biztosság, hogy az ország nemes rendei gondoskodnak az intézet jövőndő megalapításáról; mindazáltal kívánja figyel-meztetésül s a követeknek adandó felvilágosítás végett, az intézet bár ideigle-nes fentartására kívántató segedelmezés iránt azon észrevételét közölni, hogy a játékszin épülete teljes bevezésére, némely mellék s nélkülözhetlen épületek elkészítésére, belsőjének újra rendezése s elhasznált díszitményei újjakkal pótlására, mintegy 20,000 forint kívántatnék ezüstben.

De még evel nem lenne cél érve, mert a nevezetesebb segedelem a rendes színi előadások jövedelme pótlására kívántatik; mivel husz évi tapasztalás bizonyította, valamint ezt nemes Magyarország rendei is átlátták, hogy a játékok után hejövő rendes jövedelemmel csak szenvedhető játékszint sem lehet fentartani. Azoknak pótlására állandó tőkepénz kell, melynek kamatjából a rendes jövedelmeket pótolni lehessen. Ezen biztosság tapasztalás után, ak-ként nyilatkozhatik, hogy a játékszin csak meglehető állapotban fentartására évenként legalább 3000 fr. pengő pénzbeli segedelem kívántatik, mely summa magát mindig szaporító állandó tőkéből oly formán telhetnék ki, hogy ha 60,000 forint lenne az állandó tőke, annak csak 5 szátzólja az az 3000 fr. fordíttatnék évenként segedelmezésre, a hatodik szátzólja, az az 600 fr. mindig kamatra adatnék a 60,000 forint tőkét tovább növelni, jövőndőre ez által állandóbban létesíteni a játékszin ügyét. És így a fenirt két célra szükség lenne legalább 80,000 fr. ezüst pénzbeli segedelemre.

Az országgyűlés az arról alkotott törvényczikket ¹⁾ az erdélyi udvari cancellaria útján a fejedelemhez felterjesztette; de azt meg nem erősítették, színművészetünk s közműveltségünk egy hathatós tényezőjének törvény és országos segélyezés által biztosítására a jó alkalom a cancellaria vagy nem akarása, vagy tehetetlensége miatt örökre eltűnt.

A mely javításokat és segélyforrásokat a színház jó karba hozására a színházi bizottság s illetőleg Farkas Sándor javaslata alapján az erdélyi országgyűlés akkor tervezett, gróf Mikó Imre eszélyes hazaszeretete, részint az 1854—60 évek között — értem a tíz éves részvényekből tett színházi melléképitkezéseket és állandó alapgyűjtést ²⁾ — részint 1861-ben vitte ki, báró Kemény Ferencz udvari cancellárral kieszközölvén a felkelési alapnak a színház részére átengedését. ³⁾ Nemzeti színházunk tartósan megalapítása érdemében osztozni kell azoknak, a ki az eszmét adta és a kik megtestesítették.

Farkas S. hivatali munkássága szebb része s hasznosabb eredményei közé sorozom én ama közhasznú tény, hogy 1825-n jul. 1-én hét hivatalnok társával egyesülést indítványozott és létesített, egy önmaguktól alkotott alapszabály értelmében oly czélú gondoskodó társaság alapítására: „hogy minden tag — ki azonban csak kormányzéki hivatalnok lehet — rendes fizetéséből vagy más jövedelméből minden hónap első napján ön kötelezése szerént egy összegecskét tegyen a tőlük választott pénztárnok keze alatti pénztárba, oly pénzalappá igyekeztvén azt tenni, melybe mint tökéletesen bátorságos helyre gyümölcsözőleg legyen letéve megtakarított pénzeszkék; valamint azon jogot biztosítva mindenik részére, hogy szükség esetében magának vagy örökösének, bár mely időben bizvást lehessen azon félretett pénzhez és annak kamatjához nyulni, sőt azt halála esetében öveinek vagy a kinek tetszik, mint tulajdonát hátrahagyni.“ 1—37 §-ból álló szabályzatot alkottak, ő és mind hét társa aláírták, megpecsételték, tisztviselőiket megválasztották, Farkas S. jegyző lett s egymás után két ízben megválasztva,

¹⁾ Megolvasható e javaslat az Irománykönyv 575 l. 557 j. k. sz. a. — ²⁾ A részvények 1854-n kezdőleg 10 évre voltak kötelezők 5 ezüst forint évi fizetéssel. Az 1860-n gyűlt elkölthetlen alaptőke egy 1862-ik évi jun. 18-ki bizottsági hivatalos adat szerént tett: 60,129 o. frt 41 ½ krt. — ³⁾ A felkelési pénzalap most, midőn az átadatott, 1861-ik évi 63 számú színházi választ. adat szerént kamat hátralékaival együtt tett: 82,448 frtot 13 ½ krt o. b.

csak É. Amerikába távozása ideje alatt bizták másra ideiglenesen a jegyzői tollat ¹⁾; a gyűléseket az ő szállásán tartották; 1830-n június 1-n ²⁾ tartott gyűlésökben azon jelentést tette, hogy a lefolyt öt év alatt szerencséje volt a társaság tagjait a gyűlésezés végett elfogadni; de már most — úgymond — igen nagy öröme, a tagok annyira megsaporodtak, hogy azokat szobája befogadni nem képes; gondoskodniok kell tehát szállásról, ő a kir. kormányiszéki ügyvédi Dictatura helyiségét ajánlja, a mit a gyűlés el is fogadott. Midőn az átvizsgált alapszabályokat 1828-n megerősítés végett a kormányiszékhez felterjesztették, már 1149 ezüst frt 51 kr állandó tőkéje volt a társaságnak. A megerősítés megtörtént még azon évben sept. 3-n. ³⁾ 1831-n 13,731 főkorm. sz. a. az udvari cancellaria is felkérte ama szabályokat s tudásul véve megerősítette. ⁴⁾ 1838-n a társaság folyamodott az iránt, nehogy a tisztviselők özvegyei nyugpénze kimérésénél elhalt férjeik sanyarúsággal maguktól s családjoktól elvont s megtakarított pénzeckéje a nyugpénz alapjává tétessék, activául tekintessék; a kir. kormányiszék visszairt, hogy ez aggodalom ellen elegendő biztosítékuk van a felsőbb helyen is megerősített alapszabályokban. ⁵⁾ Mindezekben Farkas Sándor fő-főtényező volt: édes szülöttének nézte a zsenge intézetet, gyűléseit lelkiismeretesen járta, az alapszabályok átnézésénél mindig jelen volt, tagokat szerzett, léte és a szabályok pontos megtartása felett örködött, betételeit néha félévvel is előre teljesítette; az unitárius főtanoda könyvtárának tett alapítványa — miről hátrább lesz szó — itt gyült össze csaknem forintonként s halála utánra tőle lett egy szép célra rendelve, szóval: ő jó példát adó, halálíg munkás tagja, öszszetartója, mintegy éltető lelke volt a közhasznu társaságnak, mely azt el is ismerte, a választásoknál mindig tettel mütatta meg, s hála jeléül arczképét eredeti jegyzőkönyvei I-ő kötetébe a címlapon elől behelyeztette. ⁶⁾ E szép lélek látszott örködni mindig e társaság felett: kiállotta az az 1848—49-ki válságot, az 1850-től 1861-ig tartott hosszas absolutismus associatio-üldöző, dermesztő korszakát, fennállanak szabályai, ébren vigyáznak rá kevés régi hívei s az ezek nyomdokain járó új buzgó tagok, számuk ma 67, a közalap 11,957 frt 81 kr, miből mint tartalékalapból a netaláni károsodásokat fedezik, tisztviselőiket díjjazzák, jótékony célokra aprádonkénti áldo-

¹⁾ Látható az 1830-n békötött eredeti jeggyőkönyv 108—109 ll. 29. pont a.

— ²⁾ Ugyanazon j. k. 97—98 ll. 18. pont alatt. — ³⁾ 7533 1828. f. k. sz. a. — ⁴⁾ 5992. 1838. f. k. sz. — ⁵⁾ Ugyanaz. ⁶⁾ Látható 1842. ápril 1-i vál. ülés 64. j. könyvi sz. alatt.

zatokat tesznek sat.; a tagok összes benn levő tőkéje 63,139 frt o. b. ¹⁾ A tisztviselő ide nyugodtan teszi le pénzét, ha megszorul bármely perczben kiveheti; a kinek kölcsön kell, 6 száztólira kapja s pontos fizetés mellett háborgatás nélkül használhatja. Az apák örvendenek, hogy van hová fáradság és költség nélkül s teljes bátorsággal bételeshessék nélkülözhető fölöslegüket, az özvegyek és árvaák áldva emlegetik a valóban áldott emlékü kezdeményezőt.

Ime, egy életrevaló parányi eszméből idő folytán hogy lett egy közjó-előmozdító erős társaság!

II.

Derültebb égalj alá, mosolygóbb vidékre vezetem az olvasót akkor, midőn a Farkas Sándor irodalmi munkássági köre rajzához kezdek. Úgy vélem, nem lesz titok immár előtte, hogy e férfi valami másra érzett hivatást, mint a mi volt korában rá és a hasonló sorsuakra s érületüekre nézve a hivatali pálya; de szerénysége nem engedte megneveznie, vagy tán nem volt iránta teljesen tisztában. A magyar királyi testőrségre törekvés ereje próbálgatása, a sorssal könnyű harcra-kelés volt, a mi alatt igen hirtelen s dícs-telenül törött meg. Ha e pályára lépésekor hazája s nemzete javára néző valamely komoly s meszszeható célja volt, kár volt s ifjui jelleme elegendő erejét hozza kétely alá a küzdés elől oly hamar kitérés. Egyéb határozott vágyát a fenmaradt életirási adatok nem állapítják meg; lehetett, de iratait és főképpen levelezéseit véghagyományában halála után megégettetni rendelvén: azokkal hihetően életének s küzdelmeinek sok szép mozzanata örökre ismeretlenné, sőt ismerhetlenné vált.

Ilyen a kevés vagyonu ember sorsa. Két életet él, kétféle szakadnak lelke gondjai: az egyik kedv, hajlam és hivatás nélküli, kényszerült munkásság oly pályán, mely kenyerét adja; ebben él természeti lénye durvább része, a test és elviselt, gondoktól elnyöött lélek; a másik a magasb vágyakat kielégítő, emelkedett szellemi foglalkozás, melyben nemesebb alkata találja fel s érzi magát kellemesen. Két lény egy testben, fél-fél erő kifejtéssel, megbénított eredménnyel. Satyra az életre. Szétforgácsolása a szellemnek, ezen, nagy arányu siker előidézésére csak erőegyesítéssel képes istenajándéknak.

¹⁾ A pénztárnoki eredeti adatokból.

Mi lehet vala ő, ha a gondviselés vagyonnal áldja meg s tettszéze szerint választhat életpályát és munka-tért! Kis hivatalnok bizonyára nem marad. Ennek körén tehetségei s ambitioja meszsze kívül s magasabbra vitték volna, mert jogosultsága rá volt. A kormánynak tulajdonítandó, hogy csak a lett, a mi volt; Erdély hatalomrésztes férfinak hibája, hogy kenyérkeresésre rá szorultságát felhasználták, megsanyargatták, egyenesen felfelé törő lelkét meggörsesztették, emelkedésének szárnyát szegték. Farkas S. tehetségei így a közhivatali téren kétségekívül elvesztek.

Azonban volt lényében egy tán egészen külön életü nemes csira, a teremtő szellem, lelkét élénk tudásvágy töltötte be, s kielégíthetetlen ismeretsomj ragadta a szép és jó eszményi határai felé. Mint a gyermek a virágos mezőben, koszorut füzve, tarka lepkéinek légi útját követve eltéved: úgy tévedt ő el, félre- félre- vonulva, a mint szerét tehette, a hivatali élet homokpusztaságairól a tudás szebb vidékeire, a muzsák és nemesb ábrándok, az eszmék és fölemelő gondolatok kiesb tartományaira, egyfelől a régi Róma és új Franciaország classicus íróinak szellemkörébe, másfelől a töle forrón szeretett s fejlődésnek indult magyar irodalom és írók lelkesítő társaságába, melynek már ekkor ő is reménye lett, később büszkesége. Ő alig ha csak sejtette is, de ismerői hamar kilátták belőle az írói erőt, megismerték benne az irodalom hasznos munkását. . . . Ragyogó kelésü nap volt ekkor egy tehetséges ifju magyar író, de az íráság mint olyan, nélkülözéssel járt s szép jövőre jogositó pálya csak boldogabb népeknél volt — nálunk töretlen út s kétes kimenetelü küzdelem. Íróinkra is illet amaz időben Belmontet francia költőnek éles panaszt kifejező mondása: „Dicsőség, adj egy darab kenyeret!“ ¹⁾

Ha Farkas S. a francia vagy angol nemzet fia lesz, egyenesen íróvá lehet vala: való érzésekkel telt szíve, élénk képelete, mely gyújt és ragad, erős és jobbára nemes szenvedélyektől lakott lelke, melynek nemes bensősége leköt és hódít, irányának s az érzések és gondolatok kifejezésében korán nyert bámulatos könnyűsége, festőisége s gazdagsága, ki tudja hová vihették volna őt — illő életmódhoz mindenesetre! De Magyarországon amaz időben még nem volt hirlapi és tudományos irodalom, nem Akadémia és fizetéses akadémiai tagság. A könyvárusok pedig azok voltak akkor

¹⁾ O Gloire! donnez moi du paine.

is, a mik nagyobbára ma — zsebők érdeke volt cselekedeteik de-lejtűje. A magyar írók királya Kazinczy, akkor kezdette meg tudománosságunk számára kis birodalmát meghódítgatni, írói és olvasói népét öszszetoborzani. Íróink munkássága a bányászéhoz hasonlított, a ki úgyszólván elrejtvezve, látatlanul dolgozott, szorongató jelenben a biztató jövő számára. A magyar szellem termékei a völgyi ibolya képét viselték: mint ez lakó nélküli tájakon, felhagyott utak szélein vonja meg magát: úgy amazok is elszorva tünedeztek fel a hon egyik-másik rejtett zugából, hír- és névtelen emberektől származók — díjjok a nyugtató öntudat, kitüntetésük társaik becsülése, elérhető végezcéljok az ébredező nemzet jobbjai figyelmének rájuk fordulása, megtisztelő rokonszenve volt.

A menynyivel nemesebb egy író munkássága s maradandóbbak elért sikerei, mint a közhivatali és kissebb politikai pályák mulékony és gyakran prózai foglalkozása és eredményei: annál nagyobb méltánylás, szebb kitüntetés érte Farkas S-t zajtalan, de sikerdús írói életében. Iránta a figyelem és rokonszenv kísérletei s neve első látására azonnal felkölt, tehetsége mindenkit meglepett, a jók tapsoltak, Wesselényi barátjává vált, Döbrentei és Kazinczy bámulták, levelezésbe bocsátkoztak vele, költeményeket irtak hozzá, szóval: hivatali élete töviskoszorujába a tudomány és irodalom a méltánylás és tisztelet virágszálaít füzte.

Farkas S. irodalmi s írói élete egymástól határozottan elváló három időszakra oszlik: e l s ő, az ifjusági vagy zsenge kor, az ideálok, költészet és örök tartamuaknak vélt mulékony barátság-kötések kora; m á s o d i k, jeles külföldi művek fordítása által irányának tökéletesítése, az ó classikai, az európai művelt nemzetek íróinak s egyidejűleg saját nemzeti irodalmunknak alapos megismerése, szóval: a munkára való komoly előkészület; h a r m a d i k a realis munkásság korszaka; az első 1815-től 1819-ig, a második 1819-től 1832-ig, a harmadik ettől haláláig terjed.

A z e l s ő i d ő s z a k b a n, még iskolái végezése előtt, olvasottsága hire s írói kísérletei Döbrenteivel és Kazinczyval, ezek útján b. Wesselényivel s az Erdélyi Muzeum írói körével ismeretségbe, levelezési viszoyba hozták. Ama két férfi ez időben a magyar nyelvnek és irodalomnak úgyszólván vándorló apostolai voltak; közepes írói tehetség sem kerülte ki figyelmöket: megismerkedtek vele, leereszkedtek hozzá, ha még tógában járt is, buzdítás, a jövő szebb kilátásainak eléjük tárása által felébresztették bennök a tu-

domány és hazaszeretet érzését, útasították őket, maguk és a nemzeti irodalom barátjaivá avaták. Döbrentei és Kazinczy ez időbeli érdemei halhatatlanok!

Innen lehet és kell kimagyaráznunk mindkettőnek Farkas S. iránti rokonszenvét s felőle való kedvező ítéletét. Lehet, hogy már ekkor sok ismerete volt s elmejáráásából vontak jövő kifejlődésére reménybresztő következtetést, vagy tán — a mint Kazinczy írja — irálya tünt ki valamenynyi más erdélyi kezdő felett; elanynyira kitüntették, hogy Döbrentei kérve-kért tőle valami közleni valót a tőle szerkesztett folyóirat számára. „Nagyon óhajtanám — írja levelében — hogy az Erdélyi Muzeumba valamelyik versedet adnád.“¹⁾ De ő szigoruan ítélte meg magát, irodalmi zseugéjéből nem adott ki semmit, sőt a Szemerétől közlöttekért is neheztelt. „A Szépliteraturai Ajándék“ 1821-ki kötetébe — írja egyik barátjának — a 75—76 lapon nevem alatt egy dialogus áll, melyet Szemere hirem s megegyezésem nélkül excerpált egy tanuló-kori próbálgató drámából. Ekként adta ki még ugyan ő egy darabomat hirem nélkül, melyre egyszer sem fordíthatok pirulás nélkül; csak a fiatal korért bocsáthatná meg az olvasó ezeket“²⁾.

Maradt fenn irodalmunk e két agitatorától Farkas Sándorra vonatkozó néhány levél, melyek világot vetnek a közöttük ez időben volt viszonyra, az ő irodalmi foglalkozásaira, s a benne helyezett reményekről tiszta képzetet adnak.

„Igen nagy örömmel olvastam leveledet — így ir hozzá e levelek egyikében Döbrentei — mig Déváról Dédácsra kijöttem, mind ez vala kezemben; szép szív dictálta azt, s ideált ölelő lélek igazgatta. Kimondhatatlan gyönyörüségen van, hogy te engemet oly hangolón szeretsz. Szeress mindenkor. Barátod mint egy ör lélek kíván körülötted lebegni lépéseidben, s édes nyugalmának fogja tartani, ha bús néző-pontodat mosolygóbbá változtathatja. . . . Készen van — így folytatja tovább — egy episztola, melyet Hozzád Szebenben irni kezdettem, itt elvégeztem³⁾. Ha időm volna, most közleném veled, de sok a dolgom. Ez oka, hogy Dialogusodra is megjegyzésemet nem teszem meg. . . . A két Brutusz excellens darab. Mind olyanokban fejleni látni téged vágytam, s ime teljesedett. Abban elragadó, megrázó helyek vannak, s ne gyönyörködjem-e,

¹⁾ Döbrentei — hozzá 1817-i január 12-én Kolozsvárról irt eredeti leveléből

²⁾ Gedő Józsefhez 1828-n ápr. 30-n irt eredeti leveléből. ³⁾ Nem nyomozhattam ki, ha valahol megjelent-e?

hogy a vágyó ifju ezt hozta elé lelkedben? Igy halad barátom, a lélek előmenetele; kell neki valamire támaszkodhatni, hogy szárnyalása merészebb legyen. . . . Eddig azt tanácsoltam, végezd minden iskolai tanulásodat jól, addig hagyj el a poézist. Azt megtevéd, s igen jól esett. Most arra kérlek, élj a poézisnek s készülj drámát írni. Brutuszod hagyja látni a ragyogó koszorut, melyet a játékszínen nyersz. Olvasnád Lessing Hamburgische Dramaturgiáját s dolgozzál. Most lelked s érzéseid a legnagyobb tűzben vívnak s ezen öszszecsapkodás, csak tisztán vezéreltessék, az alkotó órában halhatatlant fog szülni. . . . Dolgozzál egyebet is. Te nyughatatlan, örökké vivó érzésekkel vagy születve s valahányszor a vágyottének hangját el fogod találni, mindannyiszor egy üregét töltöd be szived vágyainak s el fogod ezt is érni: *minuentur atre carmine cure . . .* ¹⁾.

Kazinczy ismeretes emphaticus modorában jós-ként szólt róla. „Litteraturánk — írja 1816 -n — bizonyosan elő fog menni; Erdélyben egy Bölöni Farkas Sándor nevededik annak nagy reményére; — — — már nem gyerek; verse még rossz, de prózája kimondhatatlan szép. Nekünk ebben Schillerünk nevededik — — — szegény legény; báró Wesselényi megparancsolta fiának, hogy hívja asztalához minden napra. Képzeled, mit nyer az az én főkedvenzem ez által a jobb társaság tónjára nézve — — — ²⁾).

A szent tűz Farkas Sándor — még akkor írói ambitio nélküli komor — lelkében, Kazinczy hite szerint, nem égett eléggé — még éleszteni kellett; így irta hozzá gyújtó epistoliumát ³⁾.

Ha tekintetbe vesszük is, hogy a csaknem apotheosisseel határos költeményben Kazinczy a nyelv reformator szól Farkas S.

¹⁾ Döbrentei 1815-n aug. 14. Dédlácsról írt eredeti leveléből. — ²⁾ Kazinczy F. levelei Kis Jánoshoz Budán, 1832. Második kötet, 1891.

³⁾ Bölöni Farkas Sándorhoz.

Ragyogó futással kezded a futást
Olympiádnak síkjain, s a tömött
Sokaság Paeant kiált a nagy merőnek.
Hová futsz? Megállj! Itt az Euripidesz
Hermája, s a Göthéé; s itt közöttük
A hármás istennő szent szobra kél.
Hullj térdre, lelkes ifju, s mondd az ígét:
„A szépet a nagy mellé!“ Már repülsz?
El, el a határig, vagy ne, nagy merő!
El, el a határig! Vár a hős iker!

(Kazinczy Ferencz eredeti munkáiból, Budán 1826. Első kötet 151 lapról.)

által a magyar ifjúsághoz: mégis úgy hiszem, e dicsőítés nincs indokolva a csak imént említett két Brutusz című jámbusokban írt drámai töredék és a Szemerétől közlött két költeményi kísérlet tartalma által. Volt — úgy kell lenni — Farkas S.-nak sok ifjúkori műve, mik írói erejéről tannskodtak, miket D. és K. ismertek, de ő nyilvánosság elé nem bocsátott, sőt mint nézete szerént, megtartásra nem érdemeseket, hihetően elégetett. . . Kár, hogy e példát verselőink nem követik! . . . Egyébként a megmaradottak életkorához illő irodalmi zsengek.

A második korszak első részét fordítással foglalkozásai töltötték bé. Döbrentei átlátta F.-nak a magyar nyelvvel bánásban ritka könnyűségét s szövegei és irása vonzó szépségét, s 1819-n Don Carlos jámbusokban magyarra fordítására szólította fel. ¹⁾ Ugy látszik, nem felelt rá, mert még azon évben decemberben azon nyilatkozattal újította meg felszólítását, hogy ha ezt vagy Stuart Máriát magyarra fordítja, tíz ivért Trattner 100 forintot ad és kinyomatja. ²⁾ Farkas S. ezt és Werther gyötrelmeit lefordította s az elsőt Trattnerhez felküldötte; de az egy évnél is tovább késvén a kiadással, Döbrentei útján iránta megkérdezte, s húzó-halasztó felelete következtében azt visszszakérte; Döbrentei küldötte le, s igen kérte Trattner nevében, nehogy elégesse, mert — úgymond — bár prózában, de jól van fordítva, s ha mindjárt nem is, kijő majd valaha. Ugyan ezt mondta Wertherről is. A Wertheriade — úgymond hozzá írt levelében Döbrentei — jó speculatio volna Trattnernek. Mintha látná, milyen örömet adják érette a leánykák három forintjokat, csak hogy sirhassanak rajta. ³⁾

Sőt úgy látszik, Farkas S. Staël asszony Corinna-ját is lefordította s Döbrenteit róla értesítette, mert az neki szerencsét kívánt. „Corinnának tapsolok — írja előbbi levelében; ez felséges román. S mennyit fog nyerni nyelvünk is kezedben, ha Staël francia eleganciáját és kényességét mindenütt kiteszed. Örvendek édes Sándorom — írja tovább — hogy dolgozol. Már akár hogy s mint, még is csak a hazának szánt órák a legédesebbek — elnyomják az élet egyéb terheit.“ ⁴⁾

E fordítmányra Trattnert hihetően figyelmeztették, s ő kiadására vállalkozott; mert Farkas S. azt és Don Carlost sajtó alá

¹⁾ 1819-n márcz. 20-n Maros-Németiben írt eredeti leveléből. — ²⁾ Ugyanazon évi decz. 22-n ugyan onnan írt ered. level. — ³⁾ Ugyanannak Vasvármegyében Ujfaluból 1821. aug. 20-n írt ered. level. — ⁴⁾ Az előbbi leveléből.

elkészítvén s az olvasónak egy előszóba foglaltan mutatván bé 1823 octob. 2-án mind kettőt — hozzá felküldötte. De úgy kell lenni, hogy Trattner nem állott szavának. Döbrentei leveléből az tűnik ki. „Itt veszed — így ír abban — az öreg Trattner számoló jegyzését a betűk és a közönséges papiros mustrájával együtt. E papirosnál válaszs becsületesebbet; az 1 frt 30 kr. különbséget ne vedd tekintetbe. Sajnálám, ha elmaradna fordításod kinyomtatása . . . De ha már sűgővává lettél a játszó helyett, hozd legalább későbbben helyre. . . . Próbáld meg — írja folytatólag — az előfizetést. Én ugyan nem ajánlom, s abba — meg engedj — nem folyok bé, nincsen sikere. A correcturát igen szívesen megteszem.“ ¹⁾)

Egy év tölt el, Trattner mind késett válaszszal és nyomtatással. Farkas S. sürgette, de erre is közel egy év mulva kapott választ. „Az öreg Trattnerrel ma beszéltem — írja Döbrentei — Don Carlosod küldeni fogja vissza, s Corinnát se nyomtatja a maga költségén. Szép válasz úgy-e? Gyönyörű szerkentés a dolgozásra! Ha magad fizeted — írja tovább — két kézzel átveszi, ivét ötszázig közönséges papirosra 18 bankó forintért, posta papirosra 22 r. frtért, velinre 27 németért. . . . Corinnának elmaradni kár volna, te bizonyára jól fordítád. . . .“ ²⁾)

Különös helyzetbe jut, nem az önhasznot és önnagyazást, hanem a dolgok igazi értékét s a közjót néző ember az életben! Farkas S. ifju műveit barátai kérve-kérték kiadásra; ő nem látta arravalóknak s megtagadta: ekkor elvették s kinyomatták. Most midőn érett kora felé közeledett, s hasznosabbat dolgozni képes volt, nyelvünk fejtése, irodalmunk gazdagítása végett, barátai felhívására, három jeles művet ³⁾) ismert gyönyörű irányával nyelvünkre

¹⁾ Döbrenteinek Pestről 1824 márcz. 24-én irt ered. lev. — ²⁾ Ugyanannak Budavárból 1825 febr. 16-án irt ered. leveléből. — ³⁾ Az elsőnek czíme: **Az ifju Werther gyötrelmei.** Első és Második Rész. A kézirat másolati, de a részek czíme Farkas S. saját kézírása, a végső lap is egészen; a másolatot ő javította ki végig. Werthernek a második rész előtt álló s a fordító kezével irt érdekes jelszavát ide ígtatom:

Szánysz? könnyezsz kedves ifju engemet,

Véded gyalázattól emlékemet.

Int lelkem méjjségéből tégedet

Légy férfi! ó ne kövesd léptemet.

Második: **Don Carlos**, írta Schiller. Az egész Farkas S. kézírása, úgy

átfordított, s mikor elkészült, a kiadó szavát megváltoztatta, Maecenas nem akadt, Döbrentei — a ki 1815-ben ör lelkének mondta magát, 1821-ben tapsolt Corinnának — 1824-ben előfizetegyűjtésre nem ajánlkozott; Kazinczynak, ki tíz év előtt magasztalta prózáját, most alig ha volt tudomása mindezekről, s Wesselényi — a gazdag főúri barát — hallgatott. . . . Wertherért még található mentesség — érzelgős irányáért elítélték. De ez ítélet csak a regény tárgyát illetheti, a nyelvet nem. Hogy a magyar közéletben és felsőbb társaságokban a Werther-féle regénytárgyak ismerésére és olvasására ennek daczára amaz időben a hajlam meg volt, nem tagadható. Ha magyar fordítás nincs, olvassák németből. De ily irányu magyarul olvasható regény a magyar irodalomnak számtalan nő olvasót fogott volna szerezni. Valóban ennek sikerült magyar külsője, e regénynek magát behizelgő sajtóságos neménél s hangulatánál fogva nyelvünket s a szív poézise szótárát sok szép formával bővítette volna. Farkas S. mindezen fordítmányait Kolozsváratt sokan irták le, s számtalanon gyönyörrel olvasták. Egyébiránt Werther más — a Farkaséhoz nem hasonlítható — fordításban nyomtatva csakugyan megjelent. ¹⁾

A más két fordítmány maig nyomtatatlan, nyelvünk kárára, mi által az sokat nyert s a magyar szépnem érzés- és ismeretvilága tágasbodott volna. Farkas S. nyelve az erőt és olvadékonyságot, a szelid érzeményeket és duló szenvedélyek kifejezéseit, a gondolatárnyalatokat s a képzelődés csapongó játékát oly mesterialleg egyesíti s hozza összhangba; nyelve, szólama, mondataalkotása pedig oly tős-gyökeres magyar, hogy lehetetlen rajta idegen nyelvformáknak s kiejtésnek egy izecskejét, sőt csak árnyát is észrevenni. Hogy az olvasónak képzete legyen egyfelől erről, másfelől, hogy korunk önzésbe s elfásult érdeketlenségbe merült fiaí és leányai lássák a valódi barátságnaK már csak az ó görög és római történetekben fentartott tündöklő példáját megújulva két nemes férőban, íme ide igtatom azon **előszót**, melyet Farkas S. Viski

látszik, az eredeti. Harmadik: **Corinna** vagy **Olaszország**, írta M. Stael Holstein. Francziából fordította Bölöni Farkas Sándor. A három rész három kötetben. Fordító saját keze írása kezdettől végig. Ez előtt áll a hátrább 279 lapon levő előszó. Mindenik a kolozvári unitárius főtanoda könyvtárában, Farkas Sándor-féle könyvtárban van.

¹⁾ Az ifju Verter Gyötrelmei. Göthéből. Fordította K. S. S. K. (Kis Solymosi Simó Károly) Pesten, Petrózai Trattner János Tamás betűivel s költséggével, 1823. 8-erét 1—155 ll.

Elek elhalt barátjának még életében tett ígérete szerént kiadni szándékolt könyve élébe irt, és az ugyanennek irt **szomorú jelentést.** ¹⁾

A mi Farkas S. irodalmi fordítmányaival csak im most az olvasónak úgyszólván szemei előtt történt, oly éles elméjű s erős itéletű emberben mint ő, szükségképpen és lelki tétovázás nélkül fel kellett költeni ama reflexiot, hogy miután irálya a kellő csint és szükséges ízlési tisztultságot és emelkedettséget elérte, most már magát az írói munkásság magasabb, nemesebb s gyümölcsözőbb ágában kell gyakorolni s kifejteni erejét, ha lelkének igaz örömet szerezni, a nemzetnek használni akar.

¹⁾ Ime az **előszó** :

Elhunyt Viski Elek barátom árnyékának!

Ime teljesitem kívánságod! Mint a szent földre vándorlóknak buzgó fogadkozásaik bétöltése, enyhületet ad lelkennek, hogy minekutána elhunytál is, tisztelve kívánságaid, Corinnát és Don Carlost, melyek barátságunknak sok kedves órárt szereztek, kiadhatom, s oh csak árnyékoknak szentelve már, még egyszer igaz jussal megszállíthatlak örök-nyugtodbán. Fogadd el barátodnak még ezen könnyek közt szentelt áldozatját is, az anyagnak sohajtását a halandóban! Halld meg szavamat még egyszer az örökkévalóság ajtajánál, hogy ez a csepp is itt ne maradjon a föld örömpoharából.

A ki úgy tudott szeretni, mint mi egymást, a kinek szivét és lelkét egy barát rendithetlen bizodalma tölti egészen bé, s minden tette és gondolatja csak érette van, — csak az találhatja az aggodalmakkal teljes életet oly szépnek, mint a mindenható akaratja lehetett. — Te valál az élet viszontagságaiban igaz társam, ki szeretettel egészen bétöltéd lelkemet; te valál magánosságim gondolatja, haza vágyásim célja s éjjeleimnek álma, ki úgy álltál mellettem, mint egy Cherubim az Istennek számolyánál. — A ki így szeretett, csak az itélheti meg, mely kínos az egyedül maradttnak, midőn sohajtásai a sötétbe merülnek el, midőn nincs ki viszszaechozza szíve örömének s csüggedelmének hangját, midőn nincs, ki kezét héven megszorítsa a bánat s az öröm órájiban.

De az örök végzések könyve nem halandó nyelven van írva. Ki foghat meg téged o Teremtő, ki az égnek zivatarait elviszed a mezők felett, s a burjánok közül virágokat tépsz ki? Sokszor fogják könyhullatásba elfáradt sohajtásim meggyepesedett sirodon a füvet ingatni. O akkor árnyékokat keresi epedő szivem s tanácsod s ömlő szived után esdekel barátod! — Nyúgodj békével o kedves megboldogult, míg én is utánad epedő szeretetemmel keresztül viraszta a sírhalmok éjszakáját beérlek örök-nyugtodbán. Fogadd el addig ezen áldozatom, te, kit könnyekkel kísértem az égbe, hogy megnyúgodjék a te barátod, mint az álmaiban hanykodó Achileusz a Patroklosz sirja felett tett áldozat után. . . . **Kolozsvárt, 1823. october 2-án.**

Ez igaz fájdalommal vegyült baráti kegyeletnek forrásával ismertet meg s az előszó tartalmát, a kesergő szív bánatkörét mintegy kiegészíti eme **szomorú jelentés** :

E reflexio megszületett s gyors határozatra birta őt. És itt állott be írói életében a második időszak utolsó része. Szenvedélyes szorgalommal kezdette tanulmányozni sőt ritka önmegtágadással megszerezte a francia és német irodalom kitünő íróinak műveit, valamint a jeles angol, olasz és spanyol műveket is, s azokat előbb német és francia fordításban, később eredeti nyelven olvasta. ¹⁾ Ha igaz, hogy az embert barátjáról, a tudóst olvasmányairól ismerhetni meg legjobban: úgy Farkas S. könyvtára becsesb kincseinek egyszerű átpillantása meggyőzi az olvasót arról, hogy itt egy komoly lelkületű tudóssal áll szemben, a ki a tudományt értéke sze-

Elszórja a születés korának nem kedvező halál a csecsemőt, az ifjat, embert és vént; — a nagyravágyó, buzgón érző szívet elhervasztja — a szeretet hijában öntözi könnyeivel a visszahivatatlant!

Mindenikben vesz nagyobb vagy kisebb mértékbe a státus. De a vén már bévégzette, az emberkort ért megtette lépéseit arra, a mit a közönség tőle várhatott. Elhallgatva a csecsemő bizonytalan csirát, a jót ígért ifjuban van a közönség fő vesztese; mert e még csak kezdett, semmit sem végezhetett — minden képzelt jó remények elvesztenek benne.

Rettegő **Viski Elek** sok készüléttel, esmerőinek kedvességgel, vércinek gyönyörűséggel, előljáróinak meglepéssel mütatta volt be magát a köz szolgálatra. S imé az ő 28-ik esztendei ifju korának is nem kedvező halál, mindezeket ezen folyó junius hólnap 17-ére virradólag megfojtá. — Menyuyire egyezték az ifju is a vénnel, egy újabb példa: testi részei ezen holnap 18-án délutáni 5 óraker a több elnyúgott vének és ifjak közzé fognak vitetni.

Milyen bizonytalan az élet! milyen megszagató egy jó ifjunak elhunyt! búsan lepi meg ez a gondolat a szívet, melyben az örömek ilyenkor mint egy sirba elhervadva fekszenek, mint az őszi köd a temetőt. Ifjak! tisztos öregek! s minden koron s rangon levő ember-társak! kiknek van vagy egy kedvesetek, kitől való elszakadás fájni fog, vegyetek részt ezen fájdalomból, s a kedves halottnak a megirt időben tegyétek meg a tiszteletet — reá nézve utolsó. Hát egy ártatlan ifju halála nem érdemelne-e meg egy könyccseppet? A munkásság nélkül hagyatott test nem érdemel-e meg egy sirig való kikisérését? 1823.

¹⁾ Könyvtára legelső cathalogusa 1825-ben octb. 16-kán készült el, abban im e könyvek vannak, mind a jobb és szebb kiadásokban, különállólag, s e felett: Classische Cabinets-Bibliothek című százat meghaladó gyűjteménye a régi és új világ remek íróinak. Görög Classicusok: Homer. — Római Cl. Horatius, Virgilius, Ovidius, Seneca. — Angol jeles írók: Shakespeare, Byron, Milton. — Franciaiak: Voltaire, Rousseau, Volney, Molière, Jean Paul, Boileau, Racine, Staël aszszony, Montesquieu, Rochefaucault, Lafayette Amerikában (Levasseurtól). — Olaszok: Tasso, Dante, Petrarca, Ariosto. — Német jeles írók: Göthe, Schiller, Lessing, Klopstok, Kant, Herder. — Spanyolok: Calderon, Camoens.

rént becsüli, tudományos céljaival és eszközeivel tisztában van, a ki a classikai ó valamint európai új irodalmakat ismeri, s a tudás és ismeretszerzés kulcsát bírja. Hátrább munkássága méltatásakor lesz szó arról, minő befolyással voltak gondolkozásmódja, lelkülete s jelleme alakulására ez olvasmányok. Most csak néhány adatot hozok fel fenmaradt eredeti leveleiből annak bizonyítására, mennyire becsülte a régi classicusokat, mily szenvedélye volt a jó könyvek szerzése, s mily ügyesen biztosította magát a könyvárusok zsarolása — a tudománykedvelők e nemzedékekre átszálló átka—ellenében.

„Küldöm — írja egyik könyvszerző tudós barátjának — Burján cathalogusát. Mely sok szemét könyv! S ezekért a sok drága classicusokat Erdélyből kihordja; Dotesz zsidó ¹⁾ és Burján ²⁾ sok régiségtől megfosztották a mivelődésben visszamenő Erdélyt.“ ³⁾ „Burjánnál hazugabb művész nem igen lehet — írja egy másik levelében. Tilsch is nagy csaló; de én úgy zabolázom zsidóságát, hogy a könyvárusi cathalogusokat viszem magammal, az ő perczentjét felvetem s így fizetem ki. Rajtam — úgymond tovább — nem veszen sokat, mivel tudja, hogy a bécsi cathalogusokra figyelmezek s mindennek tudom perczentjét.“ ⁴⁾ Más alkalommal kedvencz olvasmányairól nyilatkozik ugyanazon barátjának. „Megérkezett — úgymond — Göthe munkáinak öt első darabja, mit az öreg maga ad ki negyven kötetben. Már ezekben sok szépet találtam, mit eddig nem ismertem. Göthe nekem kedveltebbjeim közé tartozik, s szinte elhanyaglik mellette minden német író.“ ⁵⁾

¹⁾ A közéletben Totis néven volt ismeretes e század első negyedében, budai gazdag ékszer- és régiségárus, a ki az erdélyi fő uraknál még azon időben fennlevő történelmi és nagy belbecsű régiségeket, drága gyöngyöket, antik ékszereket, fegyvereket satb. felszedte s külföldre kihordogatta. Örökösei ma is Budán élnek. — ²⁾ Burján Pál egykor becsült könyv-antiquarius volt Kolozsváratt; leleményes ügyességénél fogva meg tudott szerezni jó pénzért bár mit, a mire a magyar tudósnak és gyűjtőnek szüksége s elegendő pénze volt; s ez irányunkban érdem; de viszont megszerzett elszegényültektől, s a tudományt nem becsülőkötől a német, francia és angol vagy más antiquarius számára is mindent, s ez utóbbival irodalomtörténetünknek s muzeumainknak néha valóban kárt tett. De azért az irodalom és kivált régiségek minden barátja mégis áldja emlékét. Bár adta volna Isten kutató és gyűjtő szellemét s régi irodalmunk iránti nemes szenvedélyét valamelyik újabb könyvárusunknak örökségül! — ³⁾ Gedó Józsefhez 1828-n márcz. 24. irt ered. lev. — ⁴⁾ Ugyau ahoz 1828-n aug. 11-n és decz. 16-n irt eredeti leveleiből. — ⁵⁾ Ugyan ahoz 1828-n decz. 16. irt ered. leveléből.

Legjellemzőbb azonban Horatius egy angol kiadásáról tett nyilatkozata. „Nem állhatom meg — így ír fennebbi barátjához, hogy egy nevezetes litteraturai örömemet meg ne irjam. Nekem Horatius és Shakespeare levén legkedvesebbeim, eddigelé néhány Horatiusom volt, de most egy aszszonyosság ajándékából Pine Horatiusához juték. Nem tudom — mond folytatólag — mit tart kedves barátom Horatiusról s ha ismeri-e e kiadást? Horatius munkáit Londonban adták ki a világon még eddig a legpompásabban 1733-n,—gyönyökökkel díszítve réztáblákra véste Pine Tamás. ¹⁾ Ebben semmi nota nincs, de a legnagyobb elegancia, elefánt regálon; minden Oda s minden más darab homlokán és végén a legszebb Gemma, a mi a Muzeum Herculanum Milanoense és Montfauconban van, ebbe a legmesteribb kézzel fel van véve. Inkább el-lennék egy telkem, mint e nélkül. Pine-nek egy más példányát a mult esztendőben Wes-selényi egy angol loval vevé meg Kendeffy-től.“ ²⁾

Az ó classikai és külföldi új irodalmak remek termékeinek e szenvedélyes kedvelésével Farkas S. a nemzeti irodalom iránt mély hajlamot s érdekeltséget egyesített. És ebben különbözött ő kora más férfaitól, kivált a főranguaktól, kik szintén megszerezték s kedvvel olvasták a római classicusokat, hozattak német és francia könyveket, de nem méltatták kellően a nemzeti irodalmat, nem jártatták s olvasták a magyar folyóiratokat. Magyar könyv-vásárló s magyar könyvtár hazánkban akkor feltűnő ritkaság volt.

Igy el van véve a gyakorlati irányu fejlődés útja. Ez a hazai műveltségtől félre, elmúlt ezredek életkörébe visz, mi által egyoldalukká válván: midőn miatta a jelent mellőzzük mi, egyszersmind önmellőztetésünket s a haladó világ élet- és munkaköréből kiszakadásunkat, elszigeteltségünket idézzük elé. Az ó classikai irodalom ama letűnt korszaknak szeretetreméltó jellemeivel s oktató viszonyaival és történeteivel ismertet meg; előttünk látjuk a régi szabad népek szabad intézményeit, polgári erkölceik ős erejét, a tudás majd minden ágában kivivott nagy eredményeiket; gyönyörű nyelvök s fényesen egyszerű eszméik megbüvölik a lelket: Socrates és Seneca bölcsészeti axiomái, Homerosz és Horatius poézise hangjai mintha egy felsőbb világ köréből zengenének felénk, magukkal ragadva el-

¹⁾ Horatii Opera Omnia (Aeneis tabulis incidit Thomas Pine cum Gemmis . . .) Londini, 1733 satb. az 1825-ik évi Cathalogus 360 tételszáma alatt e könyv becsára 100 ftra van téve ezüstben. — ²⁾ Gedő Józsefhez Kolozsvárról 1828-n decz. 16-n irt eredeti leveléből.

ámult képzelődéseinket. Nem tagadhatni, a classicus írók olvasása bizonyos antik jelleget kölcsönöz az észjárásnak, szabatosítja az irályt, megtermékenyíti a lelket. De a nemzeti irodalom az, melynek aztán ez alapot acclimatizálni, polgáriásítani s rajta tovább kell építnie. Az eszmék ama cosmopolitikus régiségére a hazai előadás és feldolgozás nyomja a jelenkoriság bélyegét s ez által kétszeresen vonzóvá teszi. A nemzeti nyelv bája az élet friss színében mutatja fel, a korszellem zománczával vonja be amaz eszmei szépségeket; ekként ama nagy népek sziv- és lelki élete a mienkkel olvad össze, az ő hazaszeretetők s erényeik varázsában a mienket képzeljük, küzdelmeikben a mi küzdelmünk újul meg, a költői babérok s hősi cserkoszoruik mintha a mi hálántékainkon csüggenének, szóval: mint az elmúlt századok műrégiségi tárgyai arany keretben a szemre és kedélyre — oly hatást tesznek a mai idők szép formáiban megjelenő ó-világi nagy gondolatok a mai kor fogékony elméire.

Farkas S. lelke örömmel társalkodott az ó-világ imént említett nagy emberei valamint Rousseau és Voltaire, Göthe és Schiller láng lelkével; de szive minden verése a nemzeti irodalomé volt. A sziv megdöbben, midőn irodalmunk elmaradottságáról beszél, vagy örömeben repes lelkünk, ha Igaz Sámuel hazafias érdemeiről szólva mintegy a nemzet háláját fejezi ki, vagy a mikor Kölcsey irályának s Széchenyi lelke és vállalatai nagyságának magasztalásában nyelve áradozik! Ő a gyenge testalkatu, életét jobbadán betegeskedve töltő férfi apostolként ír és fárad irodalmunk érdekében: annak barátokat szerez és őket tanácsolja, maga tesz és költ, másokat buzdít, ő minden szépre jóra vállalkozik, szűk jövedelméből könyvtárt állít¹⁾ s könyveit grófnak és bárónak, nemesnek és szolgának, tudósnak

¹⁾ Könyvtára lajstromának 1825-n oct. 16-án 276, egy más 1830-ki oct. 10-én bevégzett lajstromának 404 tételszáma volt, némely alatt azonban encyclopoediák, Schiiller 24, Göthe 40 kötetes műve, Hebe 5 évről, Aurora 14 évről, Urania 2 évről, Felső Magyarországi Minerva 4, Koszoru 4, Élet és Litteratura 4 évről, Aglája 4 évről, a Cabinets-Biblicthek című gyűjtemény 100 kötetet meghaladott. Meg voltak: Révay, Kazinczy, Berzsényi, Dayka, a Kisfaludyak, Fáy, Virágh, Kis János, Igaz Sámuel kiadványai, továbbá: Kovachich, Benkő, Bod, Bethlen, Wallaszky, Gyarmathy sat.

Második lajstromában már új nevek fordulnak elő: Vörösmarty, Baiza, Wesselényi, Széchenyi, a történetírók közül meg volt: Bonfini, Katona, Istvánffy, Pray; meg volt a Tudományos Gyűjtemény, Arpadia, Erdélyi Muzeum sat. Mikor Farkas S. halála után az unitárius főtanoda átvette e könyvtárt, volt 961 kötet, a beírás 1840-ig terjedett, az utolsó 494 tétel alatt: Pierers Universal-Lexicon oder Encyclopoedisches Wörterbuch volt.

és tanuló ifjunak, nőknek és hölgyeknek — a ki olvasni kíván mindenkinek — díj nélkül kölcsönzi ki olvasás végett¹⁾, egyedül a magyar könyv-olvasás terjesztése s az irodalom megszerettetése czéljáért. A könyvkiadók buzdításaul könyvárussági tiszteletbeli kötelelességeket vesz önként vállaira: eladásra könyveket vesz át tőlük, kiosztogatja jó embereinek, elküldözi vidéki barátaihoz, azokat a megtartásra rábirja, értéköket béveszi s beszámolja, az evvel járó költséget és kárt fedezi sat.

Gyermekded örömmel beszélte el s irta meg bizodalmasainak, midőn a magyar országgyűlésen a nemzeti nyelv, az Akadémia és más hazai ügyek érdekében Széchenyi és Wesselényi legelsőbbben felléptek s a reform-mozgalmakat megindították.

Azonban mindezeket híven tükrözi vissza barátjaihoz irt s az elégettetés sorsától megmenekült néhány levele.

Egykor egy pár magyar irodalmi termékről irván: utoljára Széchenyi „Lovakról“ irt munkája magasztalására fakad.

„Urania megérkezett — úgymond — csekély productum, s Hebet nem pótolja; hanem mivel szándéka minden magyar periodicus írást megszerezni, hozatni fogja, ha el nem hal, mint Aspasia, . . . Ujra hozatja — írja tovább — a Tudományos Gyűjteményt; Thaiszt meguntta volt; de úgy látja, Vörösmarty mint egy új monárcha egészen elbocsátotta a régibb írókat, s jobb izlésüeket veszen fel . . . Nem lehet meg nem irnia — mond ismét tovább — azon örömét, hogy emlékezte szerént még soha egy magyar könyv is nagyobb béhatást nem csinált Kolozsvártt, mint gr. Széchenyi munkája a Lovakról. Ezt egy néhány urfiakkal megismertette s példányokat hozatott belőle. Bámulás, elragadtatás és elpirulás közt, valóságos dühvel olvassák ezek Széchenyit. Ily embertől megjelent munka, ki Magyarországnak és Erdély elsőbb if-

¹⁾ Könyvei kiadásáról rendes könyv-vitele volt, kezdődik 1832-ön márcziusban; a legelső kivett könyv: Approbata Constitutio, Lóversenykönyv, Casino Regulája — kivette gr. Béli, a legutolsó: Corinna fordítása, kivette Braszay, Lehoczkyt Gebbel novemb. 3-án 1841-n. A könyvkivevők közt vannak: gróf Kun, prof. Szilágyi, gróf Toldy, Major Pochánszky, gróf Wass és gróf Wassné, Gedő, Gyergyai Ferencz, Biró Miklós, báró Wesselényi, gróf Teleki Domokos, professor Sebestyén Gergely, gróf Bethlen János, gr. Mikes, Incze Mihály reform. pap, Csizsár, Stancsis, Nagy Elek, cath. lyceumi professor Hornyai, Kovács István, Kriza, gr. Teleki Sándor; előfordultak: Anikó, Károlina sat. nőnevek. Farkas Sándor háza s könyvtára egy kis szellemi gyű-pont, úgyszólva ingyen kölcsönző Casino volt.

jainak értékkel és tudományal tónust ad s magyarul! oly virágzó és lelkes nyelvvel, melyhez kevés írót hasonlíthatunk! ennyi tudományal s nemzeti közérzéssel! Ezek elbámitották a hetykeséghez szokott s mindent csak a születéssel elérni kívánó ifjakat s pirulva döbbennek meg semmiségöken. Ezen munkának már is tömérdek behatását tapasztalja, s akár mely classicus magyar író is azt véghez nem vihette volna, hogy elkényesedett henyé uraink ily kellemmel olvassák, s magyarul olvassák!“(1)

Máskor megküldvén ugyanazon barátjának b. Wesselényi Lováról irt munkáját mint figyelemre méltót, azon okból, hogy még korábban a gr. Széchenyi ily tárgyú könyvét is ugyan általa már bírja — szomoru de hű képet ad irodalmunkról. „Valljuk meg csak — úgy mond — igazán, hogy a mi litteratúránk eddigi productumai olyas valamik, oly édességek, oly hizelkedések a nemzetnek, s a maga erejét próbálgatásnak oly magahitt szüleményei, melyek valóban eddigelé csak NEKÜNK entusiastáknak tetszettek! S ezen constitutionalis litteraturai harc, melynek interesséjébe MINKET passionk, ismeretségünk szövődéke, litteratúránk journalismusa — — — s időkorunk árja bele sodort, tetszhetik-e másnak, mint nekünk? S hány productumot állítunk elé, ha Himfyt kiveszszük, melyet a míveltúr és polgár, a hév érzésű ifju, a hideg hivatalbeli és a kényesb érzésű asszony is csupa olvasás kívánságából olvasson? És éppen ezért tartom — írja tovább — nevezetesen Széchenyit és Wesselényit, mert oly házaknál olvassák, hol talán imádságos könyven s contractuson kívül egyéb magyar írást nem olvastak. A nagyoknak — úgymond — egy részét csak interesséjekkel s újságkivánással lehet magyar olvasásra szoktatni, s ez a két könyv tökéletesen megtette a maga hatását. — Találni fog abban barátom — írja ismét tovább — mint nem lóismerő is oly vonásokra, melyek szívéhez fognak szólni. S ennek behatása van másokra is, mert az authoritás is hozzájárul. S mely velős nyelv az oly embertől s mily grammatikai praecisioval, ki a nyelvet nem tette studiumává. . . . B. Wesselényi soká volt nálam Pestről jöve, sok, igen sok szívemhez szólót beszélett azon módokról, melyeket ő és Széchenyi a nemzetiség ügyében tettek s tenni szándékoznak; panasztolt arról is, hogy a magyar Akadémia statutumai megrekedtek; de őszszel bizonyosan diaeta leszen (sept. 29) s ebben hatal-

1) Gedő Józsefhez Kolozsvárról 1828-n ápril 30-án irt ered. leveléből.

mas motiók lesznek. Gr. Széchenyi most dolgozik — jegyzi meg tovább — egy nevezetes és a mostani szükségünkhöz a legszükségebb munkát: A Nemzeti Hitel (National-Credit). A mit belőle láttam s a mit Wesselényi elbeszélt, éppen mintha szívemből volna kiírva. Ezen tárgyról én sokat elmélkedtem, de se nyelvet, se formát nem tudtam adni gondolataimnak. S mely meglepő nekem itt magamot látni? Széchenyi classicus ember, s oly sokoldalú ismeretű, tudományu és szakértő ember, hogy elég hálát nem adhatunk ily emberért, ki méltó tanácsadója Magyarországnak. Ezen esztendő végén kijő a munka¹⁾.

Pestről le-jöttében felkereste Döbrentei — írja Farkas S. egy másik levelében — s egyebek közt beszéltek Széchenyiről is. Most újabban elragadtatással ír róla barátjának. „Ah ez a Széchenyi halhatatlan ember! Azt a sok szépet, a mit róla hallok és tudok, nem hittem egy emberben mind feltalálhatónak. A nemzeti hitelről irt munkája már készen van, s ha keresztül mehet a censurán, nem sokára látjuk. Iskola-tlan genie — cz a főbb vonása, mondja Döbrentei, de oly genie, mely bámit és ragad²⁾.”

Egy harmadik levelében, a szeretetről szólván barátjának, fölébe helyezi azt minden földi örömmek, dicsőíti könyvolvasási és irodalom-pártolási nemes szenvedélyét, illetve szól az előre törő Magyarországról, a könyvek megszerzésében segélyét igéri, habár — úgymond — Igaz Sámuel könyvkiadó vagyoni bukása neki nagy veszteséget okozott; levelét irodalmunkra vonatkozó egy általános észrevétellel zárja be, mely úgy látszik, azon célra irányult, hogy magában és barátjában a nemzeti irodalom iránti érdekeltséget fokozza.

„Las Casas³⁾ és Corinna⁴⁾ nekem sok örömet szereztek hajdan. Férfi korhoz közelitek, s a mint az élet csalódási tünedeznek, minden nap valóbbnak találom, hogy az élet minden hiúságát, minden fényjét csak a szeretet éli feljül.

„Nem tudom megmondani, mily öröm nekem, hogy barátom uram még mind megtartotta litteraturánk iránt való szeretetét. Az élet minden szenvedelmei elhagyogattak, változtak s lankadtak bennem; de ez az egy soká elnémulva ugyan, de soha el nem lankadva adta élettem legszebb örömét. S mely öröm is ez! Kinézésem, vagy-

¹⁾ Gedő Józsefhez 1829-n márcz. 30-n irt eredeti leveléből. — ²⁾ Ugyan ahoz Kolozsvárról 1829-n aug. 14-n irt ered. leveléből. — ³⁾ I. Napoleon Szent Ilona szigetén folyt életének története. — ⁴⁾ Evvel az olvasó már ismeretes.

nom és egészségem annak lett áldozatja, de még sem kívánám feljül élni, ha valaha csüggednék ez iránt. Örömmel olvasám végig — így folytatja tovább — a napokban a magyarországi diaetái protocollumokat s elteltem örömmel, mennyi lépések tétettek a nemzeti intézetekre: 255,600 for. ezüstben gyült össze a magyar nyelv Akadémiája felállítására s junius 1-n fogja tartani a társaság első gyűlését. Mely fényes kinézés a jövődre! Ezen kívül majd egy millió ajánlatott több nemzeti intézetekre.

„Örömmel irom ezeket, mert tudom, hogy engemet értő szívhez szólok. . . . Ezután litteraturai commissariusságát ajánlja fel. Igaz Sámuel barátja — úgy mond — a Hebekből minden évben küldözgetett neki több példányokat, vállalta volt, hogy százát minden évben eladja; de nagyon megcsalódott a közönségben, s majd fele rajta maradt. Ő meghalt, vagyona crida alá jött, a bécsi Magistratus nyakába ítélte a Hebeket nála levő pénzében. Sokat vesztett — jegyzi meg részvétteljesen — a haza Igazban, de sokat vesztett ő, ki őt példátlanul szerette. Ő tökéletes áldozatja lett vagyonával s életével litteraturánknak!

„Két nevezetes jelenés vala — így ír tovább — a Hebe és Aurora litteraturánkban, és ezeknek sok hasznok volt; mert legalább Kolozsváratt ő mint árussa sok oly házhoz bėjavasolta, hol addig magyar könyv nem forgott, s legalább a szép képeket általforgatták. De minden eddigi időszaki írásokat feljűlmult az: Élet és Litteratura. Nem győzi — úgymond — csudálni s tanulmányozni a Kölcséy szép nyelvét. Az összes írók közül senki dicsőségét úgy nem irigyli, mint a Kölcséyét. S ki is mértközhetnék vele izlés,- kritika,- nyelv- és képzelődésben!“ ¹⁾ Ez időszaki írást egy évvel későbbben is legjobbnak itéli, csak hogy — jegyzi meg — a személyes mocskolódás abban is ne terjedne! ²⁾

Nyelvünk térfoglalása s biztos nyelvszabályokra fektetése érdekében való élénk törekvéséről egy pár rövid de jellemző adat tesz tanúságot. „Döbrentei — írja egyik levelében barátjának — az aszszonyi egyesületnek is actuariussa lett Pesten. Átok alatt meghagytam, hogy a magyar szót oda is hozza be.“ ³⁾ Egy más levele mellett elküld ugyan annak némely journalistikai dolgokat, melyekről — úgymond — azt hiszi, hogy érdekelni fogják; közte volt egy tőle dolgozott új magyar étlap. „Az ételcéduláról azt jegyzem meg

¹⁾ Gedő Józsefhez 1827-n octob. 9-n irt eredeti lev. — ²⁾ Ugyan ahöz 1828-n decz. 16-n irt ered. lev. — ³⁾ U. ahöz 1829-n márcz. 11-n irt ered. lev.

— írja egész naivsággal — hogy ezt a Döbrentei által neki küldött pesti casino czédulája után én componáltam, s már most szenvednem kell az asszonyoktól a rossz rend miatt. De örvendek még is, hogy Kolozsvárat a legelső magyar ételczédulát folyamatba hozhattani. Nem képzeli barátom, mennyire hiszem én, hogy az ilyenekkel többet tehetek az egészre nézve, mint egy theoreticus munkámmal tehetnék.“¹⁾

Révai nyelvtanáról s az Akadémia küldetéséről sajátságosan nyilatkozik. „A Révai Elaboratio Grammaticáját — úgymond — meghozatta már harmadszor; végig forgatta, verbumaival megint oly confusioba hozta, mint mikor legelőbb olvasta. Az idő megmúttatta, hogy 1805 óta számtalan reguláit megváltoztatták a nyelv euphoniájáért, s ohajtotta, hogy még sok rabszolgás rendszabásait a jobb írók megváltoztassák. Még messze vagyunk — így folytatja — a jó grammatikától. Negyvenkét magyar grammatikát számlálunk Sylvestertől fogva, s ő — úgymond — még egyikkel sincs megnyugodva. Szemere mütatta volt hajdan neki holmi grammatikai előkészületeit s jegyzéseit, de akkor unta azt, s untatta őt is; de most ohajtaná, ha a nemzet ezen szükségén segítene; mert csak ő tehetne nevezetést oly philosophiai s aesthetikai izléssel mint a melylyel bir, s nem mint a borzos Beregszászi, ki a világon egyéb nem volt grammatikusnál s hozzátevé a legparasztabb izlést s alattomos tudákos gögöt. A magyar Akadémia nem fog ezen tárgyban sokat tenni. Ohajtaná is — így végzi levelét — hogy az Akadémián kívül való ember tenné ezt, s az csak approbálná, különben a Richelieu erőszakos kora következéseit érzük.“²⁾

A nemzeti nyelv és irodalom oly hő pártolása, annyi írói készütség mellett, mivel Farkas S. birt, s az immár tett kísérletek után, szinte megfoghatatlannak látszik, hogy mióta forditmányai kiadásával fennakadt, munkásságának nyoma nem látszott; nem, de azért folyvást munkálkodott. Gedő J.-hez irt levelei egyikében említés van arról, hogy Kelemen János barátjával a *Közhasznú Jegyzések* kiadását Pethe Ferencztől 1828-n át akarták venni; de azon kérésökre, hogy az elrendezésben és nyelvben semmit se igazítgasson, nem állott rá, ők pedig nem levén megelégedve az ő betyáros nyelvvel, szándékuk végrehajtását félben hagyták.³⁾

..¹⁾ Gedő Józsefhez 1829-n márcz. 11-n irt ered. lev. — ²⁾ Ugyan ahoz 1828-n decz. 16-n irt ered. lev. — ³⁾ Ugyan ahoz 1828-n márcz. 24-n irt eredeti leveléből. Ennek következtében Gedő Kelemen ki-létéről tudakozódott ;

Nevezetesebb volt ennél Erdély Történeteinek megírása, a min néhány évig dolgozott. Ennek Döbrentei egy 1828-ki levelében van nyoma, meg egy másikban, melyet 1836-n Farkas Sándor irt egyik barátjához, de fenn van az eredeti kéziratból 63 fél-féldoldalra irt ív. . . . Farkas, úgy látszik, megírta Döbrenteinek történetírásra készülését, mire attól egy álmélkodással teljes levelet kapott. „De hát historicussá miként levél — kiált fel levelében — ezt nem fogom fel. Te csupa hév, fenjáró gondolkozású, és a mit feltevével magadban, attól nem könnyen megváló, holott a történetírónak indifferens embernek kell lenni! Hanem ha tiszta-lelkűséggel, forró képzeléssel összekötvén azt a hideg politikus szemet, mely a cabinetekben dolgozik, szerencsés elegyedést nyersz, a mit a korhaladta tapasztalásaink elé szoktak hozni bennünk, akkor ugyan fejet hajtok előtted.“ ¹⁾ 1836-n Farkas S. maga irta egyik barátjának, hogy betegségében megint Erdély történeteinek megírását vette elé. „Hajdan — így szól — néhány esztendeig csak ennek szenteltem volt magamat; de minél tovább haladtam, mindinkább éreztem feltételem temérdek szövevényességét s hálátlanságát. Most újra kezd gondolatom tárgya lenni a háládatlan munka, de egészen más szempontból, mint hajdan, s nem felelek róla, hogy soká tartson.“ ²⁾

E nyilatkozat az ő életerejé s a vállalat közötti aránytalanság előérzetét világosan jelzi. Látszott, hogy ő e munkához inkább csak nemes kedvtelésből fogott, de nem ama vas elhatározással, melyet más céljainál tanusított, s alig ha élt lelkében annak egykor bevégezhetése reménye. Farkas Sándortól ily nemes ügyben ily lágy-meleg önelhatározás másképpen nem volt várható, sem az meg nem érthető. . . . Sejtelve teljesült, a nagy és nehéz munkára indulásban alig fél-útig haladva meglepte a halál. . . . Azonban hadd ismertessem meg a nagy becsü töredéket.

Irott terve nem maradt hátra, előszó sem, a miből kiindulási és történetírói álláspontját megismerni lehessen; de a legelső ív gyaníttatja mindkettőt. „Mig Erdély Magyarországgal egybe volt

Farkas azt irta róla, hogy az egy kolozsvári református diák, a ki néhány esztendőtil fogva menegét hozzá; a télben — úgymond — egy eredeti drámáját látta: pompás a nyelv benne s a festés, de dráma éppen nem még. Ugyan ahoz 1829-n aug. 14-n irt ered. leveléből. Az olvasó az A g l á j a című folyóiratból ismerni fogja Kelemt: gyönyörű esze sirálya volt, időnap előtt elhalt. — ¹⁾ Döbrenteinek 1827-n január 19-n irt ered. levele. — ²⁾ Gedő J.-hez 1836-n nov. 24-n irt eredeti leveléből.

kapcsolva — úgy mond — szinte nem is volt külön historiája, legalább kitünő dolgok nem jelelték ki a többi országok között. A vajdák és püspökök változásai, némely adománylevelek s itt lefolyt csaták körülményei maradtak fenn azon időkorból. Csak Mátyás és II. Wladislwnál kezd feltűnni polgári élete; II. Lajos és Zápolya alatt szerepet kezd játszani s nevezetessé lett, de nyugalmával fizetett érte, mert az ég meglátogató a bűnös atyák maradékait harmad és negyed-iziglen inséggel, szolgassággal és pusztulással. . . . Szinte két század alatt alig van egy-két nyugvó pont, melyen a polgári boldogságot s haza jóllétét ohajtó vizsgálódó elme megpihenhetne. . . . Nincsenek ez egész idő alatt a haza fiai között nagyszerű characterek, kitünő elmék sem jóban sem roszban, a roszak is csak úgynevezett mindennapi közönséges gazemberek. . . .“

Ez világosan mutatja, hogy Farkas S. Erdélynek a mohácsi vész előtt Magyarországgal való egységét teljes szervi egységnek tekinti, s úgy látszik, nem tartja e kis országrész történetét önállólag tárgyalhatónak, sőt tárgyalandónak. A nemzeti fejedelmek korszakáról szintén úgy szól, hogy szavai háttéréből nem önérzet, sem helyeslés, hanem inkább bizonyos csekélyléssel vegyült vád árnyképe tűnik ki. Mátyás király uralkodása általános jellemzésével kezdé történetírását s 1566-ig, tehát nem éppen száz éven haladt át, amaz eseményig, midőn János Zsigmond a szultán megengesztelése végett személyesen ment Nándor-Fejérvár alá. Nem is lehet Erdély önálló történetét máshol kezdeni. E nagy uralkodó után következett két gyámoltalan király korszakában lön elhintve a magyar királyság feldarabolásának magva, s e romokból állott elé a külön Erdélyország. Meghatóan írja le ezt s az új ország alakulását Farkas S., minek néhány töredékét én az ő gondolkodásának szabadelvüése s történetírói emelkedett szelleme ismertetéseül az olvasóval közleni szükségesnek látom.

„Volt — úgymond — egy szép kora a magyar nemzetnek, a Mátyás fényes időszaka (1458—1490). E király mint egy szép csillagzat tűnik fel, ragyogva a magyar egen: fiatal erővel, ifjúságnak virulásában, korát feljülhaladó classikai műveltséggel s szívének egész melegségében a nagy és szép iránt választaték meg s foglalá el a királyi széket; az országot azon állapotban találá, mint oly jószágot, melyet sok ideig hamar változó birtokosok használtak, hagyván mindenik pusztaságot maga után. A köz pénztár ki volt meritve, a jövedelmek forrásai haszonleső sáfárok s oligarchák ke-

zében, idegenek a hivatalokban, a hazafiak pártokra szakadozva, uralkodott egy néhány főbb nemzetség és a papság... Mátyás lángelke vezetése után indult. Ő látta, hogy a mely nemzet a polgári józan szabadságra nincs megérve, vagy szokásaiban és törvényeiben ellenható eszközök gyökereznek meg, magában hordja a romlás magvát, s a hibás mív elébb-később összeroskad, s romjain bánkodva és tünődve, sanyaruság és józan elmélkedés után kell azon igazságra jöni, hogy csak az szabad ember, ki elébb igazságos és erkölcsös tud lenni... Ezért tette Mátyás uralkodása egyik sarkelvénvé az igazságot s a nép szeretetét. Továbbá látta, hogy oly hatalmas aristocratiai országban, minő Magyarország, csak a főbb nemesi születés adott just valakinek érdemszerzésre, nagy hivatalok viselésére; de tudta öntapasztalása után, hogy a talentum elhal, ha mező nem nyitattatik előtte — azért ő a kiben érdemet látott, ha nem volt is nemes, homályos sorsából fölemelte s vitte a legmagasabb polczokig... E volt uralkodása második sarkelve... És alatta az egész nemzetet férfias erőben feléledni, különböző pályákon munkálkodni, haladni látjuk; látjuk az észnek első felvillanásait a tudományok körül nem csak a klastromokra szorítva, hanem gondolkozni mindenfelé az embereket. A kereskedés, kézművek hirtelen emelkednek. A külföld s nevezetesen Olaszország kincsei, a tudományos Akadémiák megnyílnak a magyar előtt. Iskolák alapulnak a hazában, 50,000 darabból álló könyvtár emelkedik Budán. Művészeti darabok hozattak az országba. A főváros tudományos emberek s mívelt idegenek gyűlhelye lesz. Szabad királyi városok emelkedtek szabad polgárokkal — szemben a gögös aristocrátiával. Születik a harmadik status, a szabad polgárság, ereje mindenütt a nemzetnek... Homályos születésből s az alsóbb nemesi karból kiemeli a talentumos embert, s pályát s mezőt nyit az érdemnek a homályos születésből emelkedett király. A törvények új rendszerbe hozattak. A püspökség és pápa hatalma sokban korlátozódik. A közterhek többekre oszolnak el, megpihen a paraszt s a saczczolt városi polgár,....“

Igy festi írónk Mátyás uralkodását, az árnyoldalakat sem mellőzve, hanem megróva az alkotmány útjáról el-eltévedéseit szigorú partatlansággal.

Ezután II. Wladislaw és II. Lajos korára megy át, s elmondja, mint sülyedt alá az erkölcsi élet Magyarországon, a királyok gyávasága s az ország pártokra-szaggatottsága miatt; a nagyok fékte-

lenni zsarolása hogy vitte elkeseredésre s ez 1514-n kitörésre az ország földmives részét, a paraszt osztályt, hogy győzetett az le, s minő törvényeket hozott a bosszus nemesség elvéve annak személyes szabadságát, a földhöz való tulajdoni jogát, rabbá téve őt nemzedékről nemzedékre. „Szinte háromszáz esztendeig tartta — úgy mond ő — ezen keserű sors a szolgaság inségei alatt, elfásulva a parasztban az emberiség érzetének minden szikrája, erkölcsében lealjasodott, hidegen azon haza iránt, melynek csak barázdáját szántja véresverejtékkal másnak, látván botot és tömlöczötingerül, s elfojtott keseredésében vad bosszu lángját érezvén megdurrult szivében az őtet kinzók iránt... Wladislaw túnya munkátlansága kiáradt a nemzetre is, mintha az is elaljasodott volna vele együtt, mentére hagyatott minden dolog, közérzelem nem volt, mindenki csak magáról gondoskodott. E volt oka annak, hogy a midőn a király a mohácsi vész előtt a török közeledése hírét az országnak tudtára adta s a fegyverfogható népet a véres kardot körülhordóztatva fegyverre szólította: senki sem mozdult, foganat nélkül hangzottak el kérő szavai, mintha az ég büntetni látszott volna a nemzetet, hidegséggel vétetett minden rendelés... S békövetkezett 1526-n aug. 29-ke — a gyászos mohácsi nap! A haza történetei közt andalgó elme szinte ohajtaná, hogy bár e pontnál megfoszthatnék emlékező tehetségétől. De éppen ellenkezőleg a jelenkor méregetései közt annál lángolóbb ecsettel festi ki az elborult sziv ama gyásznak mindig fel-felajduló keserveit emlékezetében. És sohajt a sorsra, s a jövődre hivatkozva bús gyönyörrel lélegzi ki magát Kőlcsey ezen keserűen-szép szavaira :

Vérkönyet önt az útazó
 Mohács! virányidon ;
 Érzése mély, érzése szent,
 Mert rajtod sir o hon!

A Zápolya és I. Ferdinánd közötti küzdés és az országnak élet és halál közt hanykodása boldogtalan korát, 1526—1540-ig — e 14 gyász év történetét — ismét megrendítőleg írja le Farkas Sándor; s midőn a vér és köny, a királyi és alattvalói kölcsönös hitszegés újra meg újra eléjvő eseteiért azok szerzőit Cicero hevével Tacitus szigorát egyesítve megrójjá: bús kedélyhangulatba jő, s íme — jegyzi meg — e zivatarból állott elé a kis új állam, Erdély országa, melynek történeteit ő megírni akarja.

Mindenek előtt a vallások reformatióját bocsájtja előre. Ez Farkas művének egyik gyönyörű része, mi az olvasót érdekelni fogja, az ő jellemének s erkölcsi lényének ismeretéhez pedig nevezetes adatokat nyújt, a mire nekem súlyt kell fektetnem.

„Van még egy fontos tárgy — írja — mely Erdély történetei megírásánál szükségképpen előbocsátandó: a vallások reformatioja, mely a XVI-ik században, s azután is még soká minden politikai eseményeket magában öszpontosított, e körül forgott, ebben létezett s ebből eredt akkor szinte minden történet. Ész és érzelem, képzelődés s elmélkedés csak a vallás körül forga. Házi és polgári erénynek, hadi és országlási tehetségnek csak a vallás vala mérlege. Harczoknak s békekötéseknek a vallás vala főbb czikkelye. A tudománynak minden ágazatit csak a vallás foglalta el s szakadoztatta a népet pártokra. Az időnek ez árában a legjózanabb fő is kénytelen volt valamely párthoz csatolni magát s azon kornak szinte egy historicusa sincs, kin kisebb-nagyobb mértékben ki ne ismerzenék, hogy a catholicus vagy protestans párthoz tartozik-e? Az örök igazság tükére a historia szinte mindenütt részrehajló, ha e pont körül forog. Pontosan fel vannak számitva az egyik féltől mindazon hasznok, melyeket a reformatio vont maga után, s a más fél által mindazon veszteségek és károk, melyeket e megszakadás okozott. Csak az, ki fenn egeiből látja minden emberi vélekedések hasztalan- s hijábanvalóságát, csak az tudja megítélni, melyik félnél volt a nagyobb tévedés. A magyar hazának nagy szerep jutott e szomorujátékban, s az Erdélyé éppen kitünő vala, mert itt kezdődik merész erővel legelőször a vallási reformatio. . . .

„Annyi gyengeségét s gyarlóságát mütatta az emberi lélek ezen vetélkedések alatt, annyiszor lealacsonyította magát s oly igen eltért a keresztény vallás eredeti elveitől, hogy az elme ohajtaná mindezeket örök homálylyal borítani. Üldözés és gyűlölség, megvetés és elnyomás, véres harczok és máglya-tűz! — ezek valának a vallásbeli vetélkedések mindenkori következményei. S mindenynyi harcz után még nincs eldöntve, ha valóban az egyedül idvezítő vallást tartotta e meg az egyik fél, vagy valóban elmét és szívet egyiránt nyugtatót alkotott-e a másík? Ha megnyerte-e a lelkiismeret a maga szabadságát? Haladt-e a mivelődés? S éppen a vallás által történtek-e ezek? S ha valóban azon haszna lett a reformationak, hogy az elme mivelődése terjedett, az észnek ezen kérkedékeny tulajdonna, nincs-e a szív veszteségével fizetve? S öszszeférhet-e ezen álli-

tott mivelődés azon kedvetlen következményekkel, hogy a különböző vallások hívői, ugyanazon hazában századokon által, ha nem mindig gyűlöléssel is, de hidegen s bizonyos idegenkedéssel tekintenek egymásra?

„Mert azon tagadhatlan lett-dolgok, hogy az eredeti keresztény vallást lassanként bizonyos mysteriumokba bonyolgták, hogy a papság kizáró tulajdonává tette, hogy a ravaszság s ostobaság homályba burkolgatta, az élet köréből kiszakasztva a népnek érthetlen titokká tette, két éli fegyverként használta az emberiség jussait, s a népek szabadságát lenyomni, a házi boldogságot felzavarni, a polgárok és nemzetek vagyonát ravasz csábításokkal elhorgászni. Mindezek csak azt bizonyították, hogy az a szép vallás, mely első eredetiségében a görög és római mythusnak szebb virágai s az erkölcsi philosophiának századokon át álló legjózanabb elveiből vala alkotva, most el volt facsargatva, nem adott többé boldogságot, mert érthetlen titok lett, árultatva egy felekezet által; azt bizonyították, hogy az elme megunta a mások által vezetettetést, hogy egyenesen akar az Istenhez folyamodni; bizonyos sejdítés azt sugalta neki, hogy Isten nem lehet oly rettenetes, oly boszszuálló és önkényes, mint ezt az asceticus barát festi; nem foghatta meg, hogy a testet s örömeit és minden földieket ily általánosán klastromi sanyarusággal meg kell vetni, érzette, hogy az az erkölcsi philosophia, melyet a klastromokban találtak, igen szűk neki, s vergődött oly vallást alkotni, mely szívnek és észnek is nyugalmat és szabad röptet engedjen.

„Az emberi léleknek polyájából való eme kibontakozása és az imént rajzolt papi visszaélések nyilvánvalóvá léte önként idézték elő a reformatiot. S bár mint fontolgassa a hideg számítású ész annak fölemelő és gyászos eredményeit, a cosmopolitának meg van ama vigasztalása, hogy talán a tudományokat sebesebb kifejlődésre segítette; a magyarnak pedig oka van felejteni atyái szenvedéseit, mert a magyar nyelvet és vele a nemzetiséget egyenesen a reformatio tartotta meg. Bár minő vallásu legyen a magyar s folyamodjék bár régi, vagy új vallás formája szerént az Istenhez, ha visszhangzik lelkében a haza neve, s a nemzetiségnek gondolatja dobozásba hozza szívét, nem lehet, hogy részrehajlása el ne némuljon, s meg ne vallja ez igazságot. A reformatio kezdetén s azután két századon keresztül mindkét vetélkedő fél által a vallás tárgyairól egymást-érve kiadott számos magyar könyvek azt mutatják, hogy

a reformationnak leghatalmasabb, legvarázslóbb erejű eszköze a magyar nyelv volt. Elbájoló rezzenéssel hatotta meg ez a nép szívét; úgy tetszett neki, mintha oly világosság sugárzana fel előtte, minek hijját eddig homályos sejdítések közt érezte, de kimagyarázni nem tudta: most már magyarul folyamodhatik Istenéhez, magyarul zengé buzgósága érzelmeit, magyarul hallá az Isten igéjét prédikáltatni; eddig érthetlen diák nyelven taníták neki a titokba burkolt vallást; az Isten rettenetesnek, boszszuállónak festetett az irányában, ki az anyaszentegyház törvényeit meg nem tartja, s a bűnösnek ítélőbirája nem esze és lelkiismerete, hanem a sanyaru klastromi szabályok s a nép életét, szükségeit nem ismerő pap volt; csak papja birta a titok kulesát, csak általa járulhatott Istenéhez s a több világosság után ohajtozó érzelem magános sohajtságában fojtotta el vágyát; de most megnyiltak előtte a menynek kapui s ama nagy becsű jusnak birtokába lépett, hogy egyenesen folyamodhatik a szeretet Istenéhez, neki érthető nyelven vele vethet számot bűneiről aggódó lelkiismerete; hallotta, olvasta anyanyelvén az évangéliumot, hitének forrását. Elvégre átlátta a catholicus fél is, mely varázs eszközökkel csábít a protestans rész, s a tévedőket magyar nyelven kezdette a tántorgástól feltartóztatni; fordították a szent írást, irtak könyveket a szent írás tárgyairól — mind magyarul Nyelvünk halottaiból feltámadott, nemzetiségünk mentve lett. . . .“

A kornak a lelkiismeret dolgaiban való e szabadelvű iránya mellett nézzük hogyan űzi a politikában átkos cseleit egy jóban és roszban lángeszű férfi, Martinuzi — a mindenható Paulinus barát. Borzadály fogja el az embert, olvasva Farkas S. megrázó rajzát.

„Midőn valamely nemzet historiája — így ír ő — bizonyos évek alatt egészen elhallgat, akkor vagy bárdolatlanság felé lőn az visszataszítva, vagy az uralkodás önkénye tiporta le a szólás szabadságát s elijesztette az embereket a gondolkodástól. Ilyenkor egy személyben öszpontosul az egész nemzet létele; ilyenkor XIV. Lajos korát élük a népek, a ki zsarnoki elbizakodottsággal mondá: *M i a s t a t u s ? A s t a t u s é n v a g y o k.* Ilyen volt Izabella kormányának első öt éve is. Nincs egyéb feljegyezve, csak hogy a sáskák újra pusztítottak. döghalál s drágaság volt, üstökös csillag jelent meg, s országgyűlést tartottak. Ilyenek a nevezetességek minden önkényű uralkodás cronikájában, s még hozzá jó valamely

nagy ember halála, házasság, égések, árvíz stb. De a későbbi idők felfejtik, hogy ezen aluszékonyságba szüledettnek látszott korbán még is nagy dolgokat forraltak és vittek ki a titok leple alatt. Mert a temérdek elméjü, de iszonyu tekervényes lelkü Martinuz fáradatlanul, örökös munkásságban, el nem rettenve semmi akadálytól, ezerfelé ágazó figyelemmel munkálkodott, tervelt, forralt, hatott mindenüvé, ravasszág, ajándék, rettegtetés s hizelkedés által a furfangos nagy észnek minden tulajdonival — s mindezeket kikémlélhetlen titok elbonyolgatásai közt. Századok folytak le e férfi halála után, sok történetíró tette azóta characterét fejtegetése tárgyává, előttünk állnak hiteles adatok, s az ő tulajdon levelezései, s még is némely tetteinek célját csak gyanítani, de kitalálni nem lehet. . . .

„Csak ragyogás vagy határtalan zsarnokság némithat el s tethet vakeszközzé egészen egy nemzetet, írja más helyen Farkas S. Martinuziban mindkettő egyesülve volt; ő ismerte Erdély gyöngéit, egyszerre eltalálta miként megvásárolható. A szászság vallása dolgaival volt elfoglalva, az mindent elnézett neki, csak hogy hitágazata terjedését ne gátolja; mint pórázt használta azt Martinuzi ellenök — megrántotta, ha csak mozdultak. A székelyt ajándékkal s szemfényvesztő ragyogással győzte le. A pompaszerető nemesnek alkalmat adott pompázhatni. Bár ő pénzsomjazó volt, még is királyi pompával élt és parancsolt, fényes udvart, számos és jól fizetett katonaságot tartott: 1500 fő állandó katonasága volt, többnyire székel; az ország minden jövedelme kezében, egy alkalmat sem mulasztott el kizsarolni a hajlandóságokat; a hiuskodásnak széles mezőt nyitott; dicsőség reményét s gazdag zsoldot adott a katonának. És a hol ez eszközök nem voltak elég hatósok, ott az ijedelem s rettegtetés aggodalmaival bádogyaszította meg elleneit, másutt az emberek gyarlóságainak hizelkedett, szóval: tudott ő minden érzelmet színlelni s utánozni! A pápát a bibornoki süveg megadására készítette elő, a töröknél árulkodott s a basákat ajándékozta, a lengyelnél kémlélődött, a némettel és törökkel újra, meg újra s néha egyszerre alkuba ereszkedett, végre gyámoltjai — Izabella és fia felett országostól együtt ő uralkodott. . . . Ily ravasz politika, a dolgoknak örökös szövevényben tartása szertelen erőt s feszített figyelmet kívánt; de kívánt eszköz-embereket a bonyolgatott gépnek szüntelen mozgásban tartására, eszköz-embereket, kik uroknak szellemét fortélyban és álnokságban egyaránt

értsék, s közel vagy távol tőle hasonló célzattal dolgozzanak vagy hogy ragyogástól elvakítva szolgálai lélekkel engedelmeskedjenek... Ekként romla meg Erdély nagy része s lassanként eladogató magát a barátnak... Mert az emberek nagyobb részének a midőn látja, hogy csak a gazdagság és hatalom becsültetik, minél szemtelenebb a magát elétaszító, annál inkább emelik, minél vakmerőbb az árulkodó és rágalmazó, annál kedvesebb — megkeseredik ugyan lelke az igazságtalanság ellen s fontolgtatja a dolgokat; de a mindennapi példák végre megrendítik s így a nagy csoporthoz szegődik. „Hallgatunk — így ír e korról Verantz — helybenhagyunk mindent, ajándékozunk, szolgálunk, engedelmeskedünk, ha belső pirulással is. Bámulatos változandósággal új néző játékok kezdetnek köztünk s a régiek ismételtetnek. Mindenki igyekszik a más eleibe jutni; csalás, fortély, álnokság, kétszinség, proteusi s chamaeleoni változandósággal gyakoroltatunk stb.“

Szigoru, de tanuságos ítéletet mond utoljára Farkas Sándor Martinuzira és gyilkosira.

Castaldo egyenes intést kapott — írja ő — Ferdinándtól, hogy a barátot, ha másképpen nem lehet miatta boldogulni — láb alól eltegye. Ő bérelt órgyilkosokkal kegyetlenül végrehajtotta, s mig czimboráival a kastélyban zsákmányolt s a hazafiakat a rémülés, az iszony e helyétől távol tartotta: a bibornok teste alvinczi kastélya tornáczában hetvenkét napig temetetlen hevert, később a fejevári papság a megöltnek testét egy deszka ládába zárva, Fejérvárra vitette, ott a nagy templomban eltemetvén, sirját e rövid felirattal jelezte meg: *M i n d e n n e k m e g e l l h a l n i .* ¹⁾

„Ekként végzé napjait a szegény Paulinus barát — zárja be e részt Farkas S. — kit a sors aljas állapotból pajkos szeszélylyel emelt felebb, mind felebb, egészen a legfőbb hatalomig hazájában. Az a temérdek ész, erő, szorgalom, munkásság s rettenthetlenség, fortélyos szívvvel párosítva, átokul vala küldve az égtől a magyar hazára. Emberi nyomok siraták az ő iszonyu terveinek következeit; de karakterében mégis sok vonás örökös mese marad a történetirő előtt. Ő nem halt meg ártatlanul, sőt a bűnöknek minden súlyai terhelték, és a maradék ítélőszéke a Nero és Caligula neveik közé veti a Martinuzi nevet. Mégis a historia soha meg nem engedhet gyilkosainak. Ő a törvények színe elöl vonatott el igazság-

¹⁾ Omnibus moriendum est.

talantul, alacsonul, álnokul, mely bármely különös szempontból vett politikai nézet által sem menthető. Élete és halála az erkölcsi philosophiának s a politikai pályát futóknak nagy tanúság. Konyhafütőből váradai püspök, kincstárnok, erdélyi vajda, országbiró, esztergomi érsek s Cardinál lett, s mégis sirja csak ennyit mond a maradéknak: *O m n i b u s m o r i e n d u m e s t.*“

Még csak I. Ferdinánd végnapjai s lelke állapota és elméje gondolatai rajzolását látom e nevezetes történet-töredékből megemlitendőnek tartalma korszerűsége tekintetéből.

„Ferdinándnak — úgymond — annyi elért kívánatai után is sok maradt fenn, a mi utolsó napjaiban lelkét szomorította. Egyike volt ezeknek azon csüggesztő meggyőződése, hogy az idő szellemét elnyomni nem lehet. Ő mint igaz catholicus, harminczhat évig küzdött az alatt feltűnt s rémitőleg terjedezett protestantismus ellen; küzdött pedig nagy hatalmának egész erejével, fegyverrel, pénzzel, erőszakkal, békéltetőleg, alattvalóinak vére feláldozásával, üldözés, számkivetés, lenyomás eszközeivel, az emberiség s lelkiismeret jogai megtapodásával; soká, gyakran és keményen parancsolt, törvényeket hozott akarátja kivételére; és végre mégis meg kellett győződnie, hogy az idő szellemét megállítani, a közvéleményt s lelkiismeret jogait elfojtani nem lehet.

„Ekként lett ő utolsó éveiben türelmesebb a vallás dolgában s a pápánál több lépést tett, szelidebb módon, egymáshoz közelítés útján megbékíteni akarván a viszálykodó elméket; de kívánatai a tridentí conciliumban több pártfogó szózat mellett is elestek. Utoljára a többek közt mint a közelítés legsikeresebb eszközeit, kérte megengedtetni a már megházasodott papoknak az anyaszentegyházból ki nem zárását, s hogy azután megházasodott világiak is papságra felvétessenek, és az úr testének mindkét szín alatt vehetését. De a pápai udvar a papok házassága dolgát még értekezés alá venni sem tartotta méltónak. Ezen nevezetes tárgyban tett lépései Ferdinándnak dicsőségére válnak, s nyilvános nyomait hagyják fenn a historiában. Mennyi vért és inséget megkimélhetett és sok hiveinek el nem szakadását eszközözlhette volna a pápai udvar, ha önérdékét s az idő kívánatát tisztán megismeri vala.“

Ennyit láttam jónak a becses töredékből közleni. Hogy ez kész, azóta már harmincz év telt el, a kútfőnyomozás gazdaggá tette történetirodalmunkat s a történetírás irányát megváltoztatta. Ma a szorosán vett politikai történet előadásán kívül, az ipar és keres-

kedés, művészetek és tudományi fejlődés, a nemzeti műveltség és társadalmi viszonyok tanulmányozása által a népek belső életére, polgári alkotmányára s egyetemes műveltségi fokozatára fordítja fő figyelmét a történetírás, oda igyekszik, hogy a régi társadalom hű képe adása által a mainak oktatására legyen. Farkas S. töredéke e változásoknál fogva, természetes, hogy a mai kor történetírói mértékét meg nem üti; de a korabeliek közt kitűnő helyen áll; az akkor ismert írók művei és a közzé téve volt adatok fel vannak használva jó választással s kritikával. A tények és események nem csak specialis erdélyi, hanem magasb állami s közemberiségi szempontból szabadelvűleg vannak megítélve, méltányolva a jó és szép, meg róva az alkotmányellenes és rűt; írók nem tartják lekötve nemzetiségi, vallási, osztályi előítéletek: szemébe mondja az igazságot maguknak a királyoknak, az aristocrátiának és papságnak; csak a nép iránt látszik abban semmi árnyat nem látó, tehát nem eléggé indokolt előszeretet. Különben a műven előmlő szellem és világnézet emelkedett, az előadás világos, irálya tiszta, tömött, itt-ott elragadó. Irodalmunkra nézve nagy kárnak tartom nyomtatásban meg nem jelenését, szintúgy, mint bevégzetlenül maradását.

Komoly előkészületeit Farkas S. szívében hosszú éveken át ápolt útazási vágyának teljesülése által végezte be. Eleinte Ázsiába szándékozott útazni az ott lehető magyarok felkeresésére; tett is iránta lépést, hogy önerején elmehessen; de foganat nélkül. Majd Humboldtnek kívánt volna világ körüli nagy útjában kíséző társa lenni; de e szerencse egy magyarországi ifjunak juta részüel, s neki csak az utána való bánkodás maradt. Azután É.-Amerikába útazásra határozta el magát, s ez szerencsésen, sőt fényesen sikerült is.

Azonban hadd beszéltessem el vele. Hallja az olvasó az ő egyenes, lelkes beszédéből, olvassa mintegy ajakiról az epedező s később teljesült hazafiui vágy és hálattel kebel meleg ömledezését.

Elébb 1828-n több baráti közt Döbrenteivel is közlé F. útazási szándékát, kitől lebeszélő, lehűtő választ kapott. „A muszka hadi sereg közé menni — írja ő — nem ros z gondolat, de accreditálva kellene lenned az udvar részéről s a muszka czár engedelmevel. Ezt pedig nem hiszem hogy megkaphád, mert kémet gyanitnának benned.“¹⁾ Ekkor Gedő József barátjához írta meg mit akar. „Még egy nevezetes lépésemet nem hallgathatom el kedves barátom előtt.

¹⁾ Döbrentei 1828-n nov. 6-n irt leveléből.

— így ir hozzá azon évi decz. 16-n —. Nekem ázsiai eleink dolga sokszori elmélkedésem tárgya levén, azon gondolatra jöttem a minap, hogy ha a muszka birodalom alatt valahol magyarok élnek, a mostani háboruban azokból bizonyosan jelennek meg valamely se-
reggel a csatapiacson, s nevezetesen a mint gyanitom, a generalis Paskievics seregével, és hogy igen jó volna ezen czélből a muszka ármádához elfordulni. Nem mertem gondolatom itten egészen kifejezni, hanem eléggé végére jártam jó embereim által, bizonyos vagyok benne, hogy az udvarunk nem ellenezné az elmenetelt s talán Praesidiumunk által ajánlást is lehetne nyerni gubernator Pahlenhez. De a muszka igazgatás részéről megnyerem-e az engedelmet? ez vala a kérdés. A mult postával tehát írek Odessába statustanácsos Orlay excellentiájának; lefestém dolgunk, s hogy ha ő biztatni fog, az Azsiába általmenetelre is elszántam magam, mert ő beütazta a Kaukázus környékét. Várom a választ—írja folytatólag —s legyen csak az kielégítő kérdéseimre, kora tavasszal útát veszek előmbe. Mosolyog úgy-e kedves barátom e bizarr és veszélyes feladaton? Az Orlay választát meg fogom írni. Wesselényivel, Feketével, Döbrenteivel közöltem dolgom — mindenik félt engem; de ha csak az elveszés forog fenn, az mindegy, akár szobánkban nyugodalmas párnákon veszszünk el, akár a veszélyek közt idegen földön.“¹⁾ A következő évi jan. 19-én azt írta F. ezen barátjának, hogy Odessából még nem kapott levelet. „Éljen boldogul, kedves barátom! Adná az ég, hogy jövő esztendőben az új esztendőt a Kaukázus mellől idvezelhessem!“²⁾ Márcz. 11-n megint irt Farkashoz Döbrentei, s megint lebeszélőleg. „Édes barátom! — írja — hagyj te annak az útnak békét, az nem egyes, nem beteges embernek való. Innen Besse János készül Humboldt-tal Petersburgból — a ki egész Európát megjárta, volt Indiában s Azsiában is. Te ne menj genieddel, használj nemzetednek itthon, a minek az igaz, ugyan volna ideje, hogy avval eléállj és a nem veszekedő magyar írók közé állj!“³⁾ De ő nem tágitott; márczius 30-n írta Gedő Józsefhez, hogy Orlaytól csak nem kap levelet. „Írja — úgymond — Döbrentei, hogy a híres Avanturier Besse János hazánkfia Hunboldt-tal akar menni. Bár én tudtam volna — úgymond — elébb ezen út dolgát; az újságokból láttam ugyan némely híreket róla, de most tudom — a lett volna a leg-

¹⁾ Gedő Józsefhez 1828-n decz. 16-n irt ered. levele. — ²⁾ U. ahhoz 1829-n jan. 19-n irt ered. lev. — ³⁾ Döbrenteinek hozzá 1829-n márcz. 11-n irt eredeti lev. —

kikeresettebb mód útamra.“¹⁾ Később kapott ugyan Odessából levelet, de az nem volt ohajtása szerént való. Úgy látszik, ez okból e szándékát abban hagyta; Döbrentei hozzá júniusban irt levele azt mutatja. „Én inkább szeretem — úgymond — ha te muzeumotok ügyében fáradsz, mintsem ha Odessa felé mentél volna. Besse nekem azt ígéré, hogy a Kaukázus körül irni fog; itt némiképpen elkészítettük útjára; én azt vertem a fejébe — így végződik a levél — hogy ha kap magyart ott, egy férfi és leány hozása nélkül haza ne jöjjön, mert neki az által bizonyosabban hiszünk.“²⁾

De tán jól meg sem pihent F.-nak az ázsiai úttal sokat tépelődött elméje ettől: már egy más és pedig nagyszerű tervvel látjuk foglalkozni, sőt azt csaknem mindenkít meglepőleg végre is hajtani. Ez egy másik utazási cél volt, mit barátaival s köztök Döbrenteivel is közölt, de úgy látszik, az országnak vagy világrésznek—a hová készült—megnevezése nélkül. Szinte gúnyosan kérdi tőle Döbrentei 1830-n hozzá irt levelében: „hogyan akar ismét kóriczálni? Bizonyosan — úgymond — valami közre czélzó feltétel vezet. Csak magyart keresni ne menjen — kéri őt — Ázsiának sivatagaiba.“³⁾ Farkas S. Gedő József barátjához két nap múlva szintén e tárgyban irt, s feltűnő, hogy most is bizalmasabban, kedélyesebben, mint a minőt Döbrentei levele gyanítat. „Ősszel szándékszom — úgymond — innen mintegy másfél vagy két esztendőkre elmenni. Az ég meghallgatta kérésem, s talán elérem azt, mi életemnek egyik fővebb ohajtása volt; vagyonomnak egy része feláldozásába kerül ugyan, de ennél szebb kívánságomra soha sem költök. Én most — írja folytatólag — mint egy deák, szüntelen tanulok: geographiai, statistikai és constitutioi ismereteket kell előre szereznem, hogy haszonnal legyen célo, és a nyelvek tanulása még hozzája!“⁴⁾ A kir. főkörmányszék elnök-helyettese gr. Kornis János jul. 10-n adta tudtára a fejedelem azon engedélyét: „hogyan tiszteletbeli kormányiszéki titkár gróf Béli Ferenczcel Olasz- és Franciaországba s Nagy-Britanniába utazhassék, s e végre másfél évi szabadság-időt adott azon kikötéssel, hogy ha az utazás tovább tartana, fizetésére nézve a fennálló rendszabályok fognak alkalmazásba vétetni; útlevelét a Bécsben levő erdélyi udvari korlátnoksnál fogja kikapni.“⁵⁾ Bécsig terjedő

¹⁾ Gedő Józsefhez 1829-n márcz. 30-n irt ered. lev. — ²⁾ Döbrentei 1829-n jun. 25-n irt ered. leveléből. — ³⁾ Döbrentei 1830-n márcz. 16-n irt eredeti lev. — ⁴⁾ Gedő Józsefhez 1830-n márcz. 18-n irt ered. leveléből. — ⁵⁾ Látható 764. főkörm. elnöki sz. alatt.

erejü erdélyi útlevele october 31-n lón aláírva ¹⁾; elindult Kolozsvárról gr. Béliivel november 3-n éjjel, 5-n estve Pesten voltak, itt-létökről másfél levelet ír; nov. 9-n Pozsonyba érkeztek, Pozsonyról és az országgyűlésről harmadfél levelen át szól; 13-n már Bécsben voltak, a fővárosban látottakat fél levelen elvégzi; 17-n indultak Bajorországba, 20-n Münchenben voltak, ez országról és fővárosáról négy levelet ír; 26-n Würtembergben és Badenen keresztül Strassburgba mentek, ez útról két levelen át emlékezik meg; onnan 28-n indultak el s decz. 2-n megérkeztek Párisba, ez útnak másfél levelet szentel; 3-kát szálláskereséssel töltötték el, s 4-n új szállásukra telepedtek a Szent-Anna- utczában, a hol decz. 5-n úti naplóját írni kezdte. Az előbbi pár napi jegyzés két levélre terjed; decz. 6--7-n az egész Páris nagyjában bejárta, 9-n a sorbonne-i Akadémiát, 10-n a vizbefultakat és megölteket befogadó Morgue nevű intézetet, 11-n a Vendome oszlopát nézte meg; 12-t Constant Benjamin halálának szentelte, 13-n a Jardin des Plantes-t kereste fel; 14-t a követek kamarájában töltötte; 15-t a királyi könyvtárban, 16—23-ig a forradalmat írja le, 23—26-án a karácsonyt, 27-két Lafayette emlékének szentelte, 28-n a rokkantak palotáját kereste fel, 29-n a Père Lachaise nevű temetőt, 31-kén a város új évi élénkségét írja le, január 1-n a köszöntéseket a nép legalsó osztályától fel a Tuilleries-ákig, 2-n a Musée des statues animées-ben voltak, 3-n a párisi nagy Observatoriumot nézték meg, 4-n a Szajna-szigeten a Palais de Justice-t, 5-n a Palais-Royal-t, 6-n a testgyakorló iskolát, 7—8-n a levéltárokat, könyvboltokat, könyvtárakat, 9—10-n Párisban élő néhány magyar embert; ezután Franciaország 1831-ik évi költségvetését adja; 11—18-ki naplójában a francia közjogot kivonatban, párszóban a Cataconbákról emlékezik; 19-n a Gobelinszönyeggyárt járta meg, 20-n a Palais de Tuilleries-t, 21-n XVI. Lajos és Mária Antonia hamvait rejtő engesztelő-kápolnát, 24-n a követek házában az adótárgyalását írja le, 26-ról a francia katonáskodási rendszert; 27-n a Boulevardon a Diorámát nézték meg, 28-n Dupin anatómiai

¹⁾ Elnöki száma 994. 1830.

és pathologiai Cabinetét, 29-n a fegyvertárt, 30-n a Saint-Simonistákat ismerteti, 31-n Versailles-t febr. 1-n egy temetést ír le, 2-n a sevresi híres porcellángyárt, 3-n megint a Tuillerie-ákban voltak, 4-n néhány színházban, 5-n a Pantheonban, 6-n a párisi virágáru-lást, 8—9-n a luxemburgi kertet, elyseumi mezőt, 10-n egy házasságot, 11-n a királyi levéltárt, 12-n a Panorámákat, Dioramákat stb. 13-n a farsángolást és bálozást, 14-n a Ponte St. Martini-színházat, 15—16-n a jezsuiták elleni kitörést írja le, 17-n a süket-némák és vakok intézetét kereste fel, 18-n négy színházat, 22-n néhány könyves boltot, 23-n egy philantropiai intézetet, 24-n a kikötőket, rak-partokat satb.; márcz 1—8-n a nevezetesebb helyeket még egyszer felkereste, 9-n az Academie de France-ban volt, 13-n Paganinit hallgatta meg, 14-n néhány párisi magyart keresett fel, 15-n a Páris körüli virág-tenyésztőket, estve néhány színházat — Párisban léte alatt összesen húszban volt. E tárgyak hoszszabban vagy rövidebben 12 nyedréti íven vannak leírva.

Márczius 23-n délután megindultak Párisból, 26-n Lüttich nevezetességeit és vidékét nézték meg; márczius 30-n Brüsszelbe érkeztek s nevezetességeiben gyönyörködtek; ápril 1-én a szomszéd vidék nevezetességeiben, ápril 2-n az orániai herceg palotájában és gróf D'Ahrenberg házában; ápril 3-n elhagyták Brüsselt s Hollandiába Antwerpbe mentek; 4-n megnézték a kikötő-helyeket, 5-n a templomokat, 6-n az Unio nevet viselő hollandi casinóban voltak, 7—12-ig, nevezetességei közül megnézték a székesegyházat, Muzeumot stb. Ez utazás 3 ívet tölt be.

Ápril 17-én elindultak s 18-n Londonban voltak; 19—20-n utczáit nézték meg, 20—23-ig látogatásokat tettek, 24-n a vasárnapot ülték meg, 21—23-n egyedül megnézte a nagyszerű London nevezetességeit, parkjait, a Tower-t, Hunter könyvárúst, Westminstert, 24-én a vasárnap megünneplésén bámult: itt el van halva minden zaj és élet—úgymond — csak a templomokba menők s onnan jövők néma tolongását láthatni; sok templomban megnézte az istenitiszteletet; 25-n Wood Sámuel úr az unitáriusok gyűlésébe vitte, hol a tagok egybegyűlése után Yätes úr indítványára, mint Erdélyből oda érkező utazót jegyzőkönyvileg üdvözölték, kijelentve, hogy ál-

tala kívánják fentartani az erdélyi atyafiakkal való közlekedést. Rees úr a Cracovian Catechesis fordításával ajándékozta meg; 26-n a választási meetingeket kereste fel és néhány színházat, 27-n különféle zenei előadásokba ment el, 28-n Bowring urat a híres Poëtry the Magyar kiadóját kereste fel, május 1-n az árvák templomát, 2-n a Westmünster-városrészben levő parlamenti követválasztást, 3-n a British-Muzeumot, 4-n a börtönöket, 6-n a woolvichi királyi arsenalt, 7-n a londoni tunneleket, 8-n néhány unitárius templomot, 9-n számos magán társulat gyűléseit, melyek mind május-, június-, júliusban tartatnak; 11-n a Colossaeumot, a hol vannak a különböző Panorámák, Diorámák stb, 12-n Bowring urnál erdélyi dolgokat másolt, 13-n megint a British-Muzeumban volt, végig nézte a görög és romai isteneket, 14-n ismét a Tower t (fegyvertárt), 15, 16, 17-n különféle nevezetességeket, 18-n a lófuttatást, 20, 21, 22-n a közel levő parkokat, 23, 24-n több várost s azok közt Yorkot, 25, 26-n ismét több várost néztek meg; 27-n Yorkba visszajövén, szerteszét jártak; délután Edinburghot látogatták meg, azután a hajdani scotus királyok lakába, Perth városba értek, látta a várat, hol Stuart Mária zárva volt és Macbeth kastélyát; innen Dunkeldbe értek, hol Ossian házat és temetőjét, a ködös vidéket és a kősziklát, hol ő énekét írta, gyönyörrel elteve nézte meg; látták kőágyát és asztala helyét, végre életnagyságu képét azon alakban, midőn eldődei megjelentek neki; jun. 2-n a Shakespeare által classicussá tett birnami hegyet, 3, 4-n Walter Scott által halhatatlanított néhány vidéket jártak be, 5, 6-n Glasgowban a scott protestáns ekkleziákat nézte meg, vasárnap az itteni vallásosságot bámulta, mely a Londonban látotthoz hasonló, 7-n Irlandba mentek, 8-n Dublint járták be, 9-n Liwerpoolba, 11-n Birmingham-be értek, 12-n vissza Londonba 15, 16, 17-n megnézték ritkaságait, 20-n a parlament megnyitását, a gázvilágítást, kaka s viadalt. Már előre érzett — úgymond — a szagjáról, melyet valamely erős fű illata mérsékelt; messze hallszott a kakasok kukorikolása, 85 kakas pahloly volt egy kétemeletű színházban, az első emeleten 75 kakast számított meg. Farkas S. vad gyönyörnek mondja ez időtöltést; 21-n leírja a parlament megnyitását, dicsőíti az an-

gol alkotmányt, 22-n a gáz-gyárt járta meg, 23-án az angol nőkről ir gyönyörűen, egy behasonlítva a franczia nőkkel, s mindkettő jelességeit kitünteti; 24-n a testgyakorlási intézeteket, 25-n a boxirozást nézte meg, 26-n a kertmivelő-társaság ünnepét, 27-én a quacker meetinget, 28-na népmulatságokat, 30-n elkezdett boxirozni tanulni, jul. 1-n ismét a parlamentben volt, hol az adótörvényt tárgyalták, 2, 3, 4-n ismét a nevezetességeket nézték, 7-n megfogadták a Columbia nevű podgyászszállító hajót, hogy É.-Amérikába vigye. Itt 14 angol színházat ir le, melyben ő is volt; Anglia jövedelmét s költségeit adja 1828-ról. Ez élményeket, 10 iv foglalja magában.

Jul. 27-n reggel felléptek a Columbiára s elindultak a londoni kikötőből É.-Amérika felé... 1831 decz. 14-n virradtkor léptek ismét Havre de Grace-ban szárazra és Európába s január 15-n 1832. érkeztek Bécsbe, hol útzónk naplója megszakad.

A kezeimnél levő eredeti kézirat szerint tehát Farkas Sándornak Kolozsvárról 1830 nov. 3-n eltávozásától, 1832-n jan. 15-n Bécsbe visszaérkeztéig irt eredeti Naplójában az ő Európai (kiadatlan) Útazása 28 kézirati ívre terjed, a mi Útazás Észak-Amérikában című nyomtatott művében ¹⁾ 1—13 lapig van egybe

¹⁾ Útazás Észak-Amérikában. Böloni Farkas Sándor által. Kolozsvárott, ifj. Tilsch János tulajdona 1834. 8-rét Előszava költ 1833-ban május 15-n, áll fél lapból, a mű 1—346 ll. A második kiadás szintén ama kiadónak, megjelent Kolozsvárott, 1835-n 8-rétben. Sokan kétlik ezt, pedig tény. Estei Ferdinánd főherczeg megkérdezte a könyvvizsgáló bizottságot, hogy volt-e a könyv vizsgálat alatt s kiderült, hogy Méhes és Szabó vizsgálók külön is, együttesen is megvizsgálták, s az „Imprimatur“-t egy akarattal irták rá. A főherczeg tudakozta: a püspök abban résztvett-e? Kijött, hogy nem. 1834-n kezdték nyomni jun. 23-n, bevégezték julius 25-n, másodszer 1835-n kezdték nyomni márcz. 2-n, bevégezték 23-n. A betiltási rendelet költ november 25-n, a vizsgálokkal közöletett decz. 11-n, mikor már a könyvet elkapták. Ez irodalmi curiosum látható 505. 1836 főkorm. eln. sz. alatt. Farkas S. így emlékezik meg erről Naplójában: „Tilsch másodszer is kiadta Útazásomat. Meguntam, hogy anynyit trombitálják nevem az újságokban, s ezt a sok kalmári kinálkozást.“ (Ápril 28-i feljegyzéséből.) Sept. 23-kán pedig 1835-n ezt jegyezte bé: „Megerkezett a Guberniumba a tiltott könyvek lajstroma; ebben meg van tiltva munkám is, csak engedély-levélke mellett lehet olvasni. Ez nagy megtiszteltetés munkámnak. Még is csak van ebben valami, a mi hatást tett. De késő már — azt hlszem, hatott a méreg s a tiltással csak ingereltetik.“ (Látható: Farkas S. Emlékirataiban. stb.)

vonva; továbbá ama Napló észak-amerikai útját tárgyzó többi része 12 kézirati ívet 3 levelet tölt be, míg a fennebb említett műben 13—346 lapig és így 21 nyomott ívre terjed. E körülmények tanúsítják, hogy Farkas S. a fő sulyt É.-Amerikai Útazásában látta, s nem akarta annak bényomatait az Európában látottakkal s tapaszaltakkal csökkenteni; az írott és nyomtatott szövegnek összehasonlítása pedig azt teszi bizonyossá, hogy a míg az európai rész úgy szólva úti pongyolaságában van ma is, addig az é.-amerikai egy velős tömörségű, átgondolt irányu, pragmaticus új kidolgozás. Bántanám az olvasót s Farkas S. emlékezetét, ha a classicus művet—irodalmunknak az ő korában remekét—kivonatos ismertetéssel csonkitnám. Azt ismeri minden mivelte magyar ember. A midőn tehát erre csak egyszerűen útalok, a röviden ismertetett kiadatlan részre nézve megjegyzem, hogy abban Franciaországnak és Angliának, sőt Belgiumnak és Hollandiának is politikai, társadalmi, kereskedelmi, gyáripari, tudományos és közműveltségi viszonyai, legérdekesebb oldalairól, szabadelvű és emelkedett világnézleti szempontok szerint, oly eredeti és szép — bár itt-ott erős — reflexiók kíséretében vannak ismertetve, hogy az, ha kiadóra találna, kelendősege mellett irodalmunknak becsületére válnék.

A munka már készen volt, csak ki kellett adni. Előbb ez ügyében is Döbrentének írt Farkas S., hogy Heckenasttal, Wiegand, lipcsei könyvkiadó vejével beszéljen, a ki ígérkezett is ¹⁾ s nem sokára hozzá a válasz megjövén: Döbrentei azt tudatta. „Amerikai Útazásodra — írja decz. 20. 1833-n — Wiegand azt válaszolta, hogy lehetlen azt Lipcsében nyomtatni, mert a Stadium miatt az oda való censoroknak felsőbb parancsolatja van, hogy általában minden magyar munkát a 30-adon letartóztassanak, s miután átnézték és censura-ellenesnek nem találták, csak akkor adják vissza a tulajdonos könyvárusnak. Már most édes Sándorom — folytatja Döbrentei — a planumnak vége. Vagy a magyar szabadság határain belül kell munkádat Kolozsváron vagy Pesten nyomtattatnod, és úgy beszélned, a mint megengedik, vagy azt mondandod magadban: Voltam ugyan én is Arkadiában, hanem mintsem úgy ne adjam elé, a mint ott láttam, a mint van, inkább akkorra hagyom, midőn nem kell esztregán keresztül ugranom. ²⁾“

¹⁾ Döbrentei 1833-n márcz. 16. írt ered. leveléből. — ²⁾ U. annak Farkashoz 1833-n decz. 20. írt ered. lev.

A tanács használt. Farkas S. 1834-n ápril 24-n Tilsch János kolozsvári könyvárussal egyességre lépett az iránt, hogy utóbbi a nevezett művet 260 ezüst forinttal megvette, felét a nyomtatás kezdetén, felét végén fizetendőleg, minek augusztusra meg kell lenni; továbbá ad 25 vélin papirosu tiszteletpéldányt, oly feltétellel, hogy csak 1100 példányt nyomathat, két forintnál drágábban árulni s a szerző nevét a bolton kívüli placatokra kinyomatni nem lesz szabad. Az első kiadás oly hamar elkölt, hogy a másodikra nézve már 1835-n január 10-n újból szerződés lön kötve, mely szerént a kiadó fizetett 300 ezüst forintot, 25 tiszteletpéldányt, adott könyv-boltjából 60 forint áru könyvet választás szerént. ¹⁾

Kövári László azt írja, hogy a könyvet Farkas S. barátai mérséklék olyanná, hogy hazánkban megjelenhessen, és hogy így is — kihagyásokkal — megjelenhetése Méhesnek, mint censornak érdeme, — ²⁾ és a felvilágosult szellemü Szabó János apáté. A fenebb idézett elnöki iromány igazolja ezt.

Farkas S. Útazása mintha a hazafiak addigi homályos látását eloszlatva, jog, szabadság és alkotmány dolgában egy varázsütéssel, az eddiginél magasabb néző-pontra vezette volna az elméket — egy jótékony erkölcsi forradalmat idézett elé az eszmékben, a politikai és társadalmi viszonyok felfogásában: a fél ország tapsolt a szerzőnek, a ma még alig ismert szerény tudós, holnap már a haza első írói közt állott, homlokára a koszorut a közvélemény önként nyujtotta. Farkas S. könyvét Döbrentének megküldvén, attól csaknem évig magasztaló levelet kapott. „Áldásom rád — írja sept. 8-n — É.-A m é r i k a i Ú t a z á s o d é r t. Az emberiség szent érzései húzamosabb kifejlődését eszközlöd te azzal, mint magyar-és erdélyországi némely szónokaink, kik szabadság mellett beszélnek, s ők magok despoták. A gróf Széchenyinek küldöttet neki átadtam.“ ³⁾ Erre a gróf egy méltányló köszönő-iratot küldött. „Mely kimondhatatlan kellemes pillanatot éltem — így szól — Á m é r i k a i Ú t a z á s á n a k olvastában, nem magyarázhatom. Bár lettek volna órák, napok! De kezembe véve a drága könyvet, többé nem tehettem félre. Hála a Mindenhatónak, hogy ezen könyv napvilágra jött; haszna honosinkra nézve felszámithatatlan. Azon jó, melylyel teledestele van, oly viágosan, anynyi érdekkal, és oly kimélve közöltetik, hogy az

¹⁾ Az eredeti szerződésből, mely az Unitáriusok kolozsvári főtanodája könyvtárában van. — ²⁾ Napkelet stb. 185., 1. — ³⁾ Döbrenté 1834. sept. 8-n irt ered. lev.

áldott mag, mely belőle hull, még rosszabb földbe is kikelne, a milyen a mienk. A nékem ajándékozott példányt legkedvesebb kincseim közzé számlálván, nem szünendek meg a közhasznu munka megjelenéséért legforróbb hálával viseltetni, mert eddigelé ennél hasznosabb. és szebb ajándékkal, tudtomra, és belső meggyőződésennél fogva, senki meg nem tisztelte a magyar hont és királyságot. Életerő és siker lebegjen ön felett.“¹⁾ 1834-n az országgyűlés kezdette meg Farkas S. kitüntetését, az egyik ítélőmesteri állomásra a jun. 27—28-ki ülésben az unitáriusok részéről a hármás jelöltek közé 81 és 84 szavazattal őt is felvéve²⁾; mit ő — úgy látszik — Döbrenteivel tudatott, mert az szerencsétlétő levelét eme vigasztalással végzi: „az irigység és üldöztetés a kitünőt mindig bántotta.“³⁾ Ezután nem sokára, a november 8-ki magyar tud. akadémiái nagy gyűlés őt levelező tagjává választotta, minek hírt Döbrentei adta tudtára; F. a hirt öröm helyett kedvetlenül fogadta. „Ugyan sajnálom — írja Döbrentei — hogy kedvetlenséget szerzék neked taggá kineveztetéssel, s még egyszer kell majd tennem, midőn az oklevelet megküldöm. De megvallom, szerénységnek hittem érintésedet csak, s gondolám, változni fog kedélyed; mert hidd, az ember változó!“⁴⁾ A közép-szolnokvármegyei Casinó ez Útazás által szerzett érdemeiért Farkas Sándort gazdagon megaranyozott ezüst billikkommal tisztelte meg, melyet 1835-n jan. 18-n b. Wesselényi Miklós szónoklata kíséretében adott át egy tekintélyes bizottság; folyóbetűs körirata e volt: B ö l ö n i F a r k a s S á n d o r n a k, É s z a k - A m é r i k a i U t a z á s a I r ó j á n a k, a K ö z é p - S z o l n o k i C a s i n o 1834. A küldöttség szónoka örömét fejezte ki azon, „hogy szerencsések a hazafi érdemért ők elsőbben honfiui jutalmat nyújtani; meg van győződve — úgymond — hogy az csak egy szavazat azon nagy többségből, mely a megtisztelt fejére a hazafiui lelkes akaratért és értelmi tehetségért polgári koszorut tűz. Szép sors jutott önnek — mond tovább — élő szemeivel láthatta az emberi jussok és szabadság fiatal óriását, könnyei hullhattak a nagy Washington sirjára, s azon halmokon pihenhetett, melyeken a küzdők szent véréből a józan ész új kora támadt, ölelhette ama boldog világrész romlatlan fiait, s szívhatta a szabadság ama levegőjét, melyet Isten lehelle, és sem kiváltságok, sem önkény meg nem fertőztettek. E levegőt — mondja szónok

¹⁾ Alá írva: Orsova, sept. 10. 1834. Széchenyi István m. k. — ²⁾ Látható azon évi orsz. gy. jegyzőkönyv 19. l. — ³⁾ Döbrentei 1835-n márcz. 18-n irt eredeti leveléből. — ⁴⁾ Ugyanonnan.

— ön hív kebelébe szívta, s tisztán lehellte mintegy át édes honára; mint a tavasz lanyha szellője a csirákat, úgy fogja az hazánkban a szépet és jót életre költeni, a kebleket megeleveníteni, s a léget megtisztítva, a szabadság napja sugárainak nálunk is útát nyitni, melyek földünk minden szülöttjét joggal biró emberré tegyék. Az üldözött szabadság — folytatja szónok — miután a kiváltóságosok bitangló döllye, a papság előző álnoksága s a fejedelmek embert gyalázó önkénye Európa népei közül kiküszöbölte, visszatért égi honába, az emberiség atyja értelmi súlyt s hős akaratot rendelt a számkivetett mellé segédül, s ezekkel szállott az égből Amerika földére. És a pokol hatalma megtört, az emberi jussok kivívatk, s a szabadság és jóllét új világa tünt fel. E drága honból hozta ön nekünk — mond szónok — a polgári egyenlőségnek, az emberhez illő emberi igazgatásnak hív rajzolatját, egy boldog társasági lét emberi igazi képét. E három isteni növénynek nem szárogatott, fonnyadt példányát hozta ön haza számunkra, hanem gondos kézzel szedte meg azok magvát, s mély emberismerettel s kellemes írásmódja vonzó erejével hintette közénk. E magvak már is csiráznak s egykor bizonyára óriási fákká növekednek. Hála ezért önnek! Fogadja — így végzi beszédét szónok — e billikomot, melylyel a szőlőkoszorus Szilágy fiai önnek ez áldomást mondják: Tartsa Isten önt, hogy hazafi munkásság közt soká üritesse nemzete előhaladása örömpoharát!“

A megtisztelt viszonzásában kétségeskedését nyilvánította az iránt, hogy vajjon személyes háláját, nemzete iránti örömét, vagy önérzelmiei habozását fejezze-e ki? Ő magyar nyelven csak közlője művében oly dolgoknak, mik más szabad népeknél minden ember polgári catechesise. Ily részvétet — úgymond — nemzeténél e közlemények iránt nem remélt, mert nem rég vala az idő, midőn a természet törvényeiről elmélkedés csak magános gondolkodás tárgya lehetett, midőn az amerikai polgári élet iránti részvét vétkesnek vagy ideális ábrándozásnak tartatott, és lemondott vala az elme arról, hogy a historiai jognál tovább gondolkodjék vagy valamit kívánjon. Remegő kézzel, iskolás gyereki rettegéssel írta le látottait és hallottait, azon titkos reményben, hogy a természet törvényeinek szavai minden szabad embernek lelkében viszhangra kell hogy találjanak. És íme, határtalan öröme! a magyar lelkét éppen úgy melegítik a természet törvényeinek szavai, mint az amerikai polgárét, s most azt hiszi, hogy vele együtt sok magyarnak szívét do-

bogtatja e kérdés: ha nem virul-e soha szebb hajnala a magyarnak is?! A szilágysági Casinó—így folytatja tovább—igénytelen munkája iránti ezen részvéte meggyőzi őt arról is, hogy érzelmei és gondolkodásmódja nem csalták meg, s a mostani megtiszteltetés szívének még büszkébben abban erősítette meg, hogy azokban ezután is hív maradjon. Vigyék meg — kéri — a küldöttek küldöiknek szívének háládatos köszönetét, fejezzék ki azon ohajtását: vajha egy szebb hazából hozott s művébe letett elvei hazánk minél több fiának polgári catechesisévé legyenek!“

Estve tiszteletére lakoma volt rendezve, melyen, gyötrelmére! a pohárköszöntések tárgya ismét ő volt; Naplójában le van írva szorongattatása. ¹⁾ A következő februárban a nagy-enyedi Casinó választotta meg tiszteletbeli tagjának professor Méhessel és gr. Széchenyivel egyszerre. E tényen a miatt tünődött: miért tették Széchenyivel egy sorba, ki mellett ő, hite szerént, csak Pygmaeus. „Oly dolgokat irt meg — úgymond — mik számtalanszor le voltak már szétszortan írva, ő csak summázta; olyakat, miket más népek közt minden mivelt ember tud, csak nálunk újságok azok; az ő iróságát csak a szemrehányástól való félelem szülte; korholta azon utazókat, kik le nem írják, a mit láttak: nehogy egykor ellene fordítsa valaki e sujtó vádat, innen az ő autorsága...“ Egyébiránt az enyedi Casinónak a bizalmat megköszönte. ²⁾ Az előszóban is úgy nyilatkozik Farkas S., hogy őt iróvá az a belső szükségézés tette, hogy a látott szépségeket másokkal is közölhesse. ³⁾ Kővári L. azt is írja, hogy Székes-Fejérvár arany tollal tisztelte meg. ⁴⁾ Még szebb kitüntetés volt azonban az, hogy a magyar Akadémia 1835-n az azon évi legjobb magyar munkára kitűzve levő 200 arany jutalmat Farkas Sándor könyvének ítélte, mit ő egy gyönyörű levélben érzékeny szívvel megköszönvén: az Akadémia örök alapítványai közé vissza ajándékozott. ⁵⁾ Biráló ismertetést Vajda Péter irt

¹⁾ Látható ily című könyvben: Farkas Sándor Emlékiratai, kiadja K. Papp Miklós stb. az 1835 jan. 18-ki feljegyzésben. — ²⁾ Látható az előbb érintett könyvben febr. 16. 18. és 27-ki naplói feljegyzésben. — ³⁾ Utazás É.-Amérikában, stb. előszó. — ⁴⁾ Napkelet, 1859. 105. l.

⁵⁾ E levél oly szép, hogy életírásából kihagyni nem tudom. Ime itt van az egész terjedelmében:

Tekintetes Titoknok úr!

Tudósítván az iránt, hogy a magyar tudós társaság közelebbi nagy gyűlése, az 1834-re kitett 200 arany jutalmat nekem méltóztatott itélni, tisztelettel kérem a tekintetes urat, ne terheltelessék a társaságnak ezen előttem min-

róla ¹⁾, enyelegve, élcelődve oly modorban, miből sem okosodni, sem rajta nevetni nem lehetett. Burján Pál tudatta Farkas S.-ral; eleinte izgatta a tény, de a mint megolvasta, lecsillapult s szóra sem méltatta. A közönség ítélete más volt: a könyv két évben két kiadást ért.

De Farkas S. öröm-poharába mérget is cseppentett a sors. Boszszus panaszszal emlékezett erről Napló-jában s barátaihoz írt nem egy levelében „Örvendek — így ír egyikhez — könyvemről való jó véleményének. Az a könyv nekem már anynyi kedvetlenséget okozott s okoz ma is, hogy szinte borzadok, midőn említeni is hallom. Megnyertem ugyan is általa előttem sok tisztelt ember figyelmét, s homályos képekben közölhettem, a mi oly régen rejtegetve szívemben lángolt; de felzúditottam másfelől magam ellen az emberek bizonyos részét, kik a legveszedelmesebb fejű embernek kiáltanak, s nyelnem kell az ő alacsonyító rágalmokat, ki vagyok téve vizsgálódásoknak, élcelődéseknek, és hátratételeknek s tapasztalnom kell azt is, hogy némely jó emberim is kerülnek immár, mint a pestist, s vagyok örök hallgatásra kárhozthatva.“ ²⁾ . . . A gyöngéd érzelem méltán botránkozik meg az ily élményeken, de az

den kincsek s minden fények feletti megtiszteltetésemért, hálás köszönetemet béjeleníteni, és béjeleníteni azon kérelmemet is, hogy ezen igen becses jutalom iránti örömemet kettőztetni fogja, s életemnek legnagyobb emlékezetét szerzendő, ha a társaság tőlem e summát elfogadja, és a több alapítók által megállított feltételek szerint, a társaság tőkéhez örökös alapítványképpen csatolni megengedi.

A sors engem szűk pályára tett, és kevéssel áldott meg; de adott nekem sok örömet, s íme, adá azon soha nem remélt örömet is, hogy alkalmam leve e keveset a haza oltárára letenni, azon érzellemmel, melylyel a szegény Persa vitte volt markában Artaxerxesnek a tiszta vizet.

Szívemből újítom kérelmem kieszközlését s gyermeki örömmel várom a választ, mely reám nézve oly sok nyugtatót hozand.

Minden tisztelettel maradtam a Tekintetes Titoknak úrnak Kolozsvártt, sept. 24-én 1835 alázasatos szolgája Bölöni Farkas Sándor, s. k.

Az eredetiről kiadta Pesten, 1870-n jul.

Arany János,
főtitkár.

Nyomatva megjelent: Magyar Akadémia Évkönyvei, III-k kötetében (1834—36) 148 l.

¹⁾ Lásd ily cím alatt: Pesti Levelék. Irta Vajda Péter. Első Füzet, Kassán, 1835. 133—135 ll. Farkas S. észrevételei láthatók ápril 24-ki Napló-jegyzésében a már említett kiadásban. — ²⁾ Gedő J.-hez 1836-n nov. 24-n írt ered. leveléből.

életbölcesség szükségesnek tanítja a férfi jellem megedződésére. . . . A pálma növekszik terhe alatt. ¹⁾ A természeti életből az erkölcsi-be átvitt arany igazság van ebben kifejezve. Farkas S.-nak megpróbáltatásai, irigyei gáncsolása, s a nagyok nem kegyelése iskolája volt az öngyakorlásnak, türésnek és szenvedésnek. Ez iskolában kapta lelke az igazság és jog iránti erős vonzódását, erkölcsi kárpótlást keresett és talált éppen a jóban és szépben, a mire törekedett, a mi élete fő örömét tette, s a minék még is martyrja volt. Emberi természetünkben van, hogy a miért szenvedünk, a miért üldöznek, legyen az a haza, a szabadság, politikai elv vagy valamely nagy eszme — kétszeres hévvel ragaszkodunk hozzá, s ekképpen lényünknek egy nemes tárgygyal és czállal való mintegy azonosulása edzi jellemünket, finomítja érzéseinket, megnemesíti egész lényünket. Farkas S.-nak is szeretete fő tárgyává lett a hazai irodalom, az alkotmány, a közügyek, maga a drága hon és nép, melyekhez szenvedélyes ragaszkodást érzett, s a minél magasabb cél előtte csak egy volt s ez az általános emberiség joga, jolléte, szabadsága.

III.

Ily sok oldalú, alapos és gyakorlati előkészületek birtokában volt Farkas S. midőn élete harmadik szakába, a férfui komoly cselekvés mezejére lépett. S ha benne akár a nemzeti irodalom ismerése s szeretete, akár a külföldi jeles és ó classicus írók szellemének elsajátítása, akár az utazás által szerzett tapasztalatok hiányzottak volna, sőt ha a sorsnak kedvezőtlen érintéseivel is olykor nem találkozik vala: a szívnek és léleknek az az öszhangzó szép kifejlődése, a jellem ama szívóssága bé nem következik, szelleme azon magasb látkörbe nem jut vala, gondolkozása és érzésmódja a mi megszokott közönséges álláspontunkról, kicsinyes nézletkörünkől a köz szabadság és egyetemes műveltség, a népek és emberiség java és boldogsága iránti oly hő érzésre, a közérdekek oly törhetetlen szeretetére nem emelkedik vala — a mint ezt az ő egész élete minden nyilvános cselekedetei tanusítják.

Tekintsünk végig ezeken.

1818-n Fessler levelet irt Ázsiából b. Wesselényinek; reméli — úgymond — hogy Magyarország Története című műve négy megjelent kötetét ismeri; négy kötet még nyomtatatlan s

¹⁾ Crescit sub pondere Palma.

előbb Lipcsében kísérlette meg eladását, de nem sikerült; azután Wratislaviában kiadását, de MDCCC aranyat kértek érte; később Rumczajoff orosz cancellárhoz folyamodott; ez dicsérte művét, de úgy nyilatkozott, hogy mint magyar tárgy legkivált a magyarokat kell hogy érdekelje; közöttük van is sok gazdag fő úr; hiszi, hogy nem vonakodnak őt a kiadásban segíteni; írta tovább Fessler, hogy mihelyt CCCCL arany meg lesz, Korn wratislavi nyomdatulajdonos nyomtatását megkezdi; végre kérte Wesselényit, hogy mivel történeti művében leginkább ők, a Bánffi, Apor, Teleki, Gyulai, Béldi, Bethlen s több ily fő nemzetségek fordulnak elé méltányolva, eszközölje ki azoknak ez öszszeghez járulását... Mit tett b. Wesselényi, nem tudom; de az úgy az ekkor nála időző Farkas S.-t annyira meghatotta, hogy ő Wesselényi engedelmével barátaihoz irt s őket részvételre s annak gyámolítására melegen kérte fel. ¹⁾

Azt már láttuk, hogy mint főkormányászéki irnok — ő, a családtalan — társai sorsa biztosítására, mily czélszerű takarékoskodási társulatot alkotott; az erdélyi városok rendezésére s egy erőteljes közép osztály kifejlődhetésére mily lényeges befolyással volt; a kolozsvári szegények dolgozó-háza felépítése gyorsítását mennyire előmozdította; a nemzeti színházi bizottságban titkári tisztét, mily önmegtadással és sikerrel folytatta; a magyar faj felkeresése tárgyában, minő komoly céljai voltak; a temető rendezésében is fáradozott, bár ebben célját nem érthette; irodalmunk mint köz nemzeti cél érdekében tett köz hasznu fáradozásait, Széchenyi és Wesselényi kezdeményezései s az országgyűlés áldozatai feletti örvendezését fennebb már szintén érintettem. Volt ezeken kívül még neki közjót tárgyazó két szép eszméje, a mit csak részben tudott valósítani. Az egyik a Casino-alapítás, a mi azonban előbb egyszerű újságolvasás volt. Nehány fenmaradt levél tanuskodik erről. „Úgy tapasztalom — írja barátjához 1828-n — hogy az activ élet közepette s a reflectálás elmerülgetéseit kikerülve szinte felejteti az ember az existentia terheit. Jelét tapasztaltam annak ma s tegnap; mert most sokan levén itt a lóvásáron, Wesselényi Miklós által ki szerettem volna vinni, hogy a Theatrum és Casino iránt actiák gyülnének; de szomoruan jövék éppen most haza a gyűlésből. Van egy kettő, kinek lelke van megérteni az ilyeneket; de a nagyobb rész a „Nincs pénz!“ felkiáltással lever minden fel-

¹⁾ Gedő J.-hez 1818-n aug. 15. irt ered. leveléből.

emelkedést. A határozás resultatuma a lett, hogy a theatrumot hagyják menni a hogy mehet, a Casinó iránt a jövő társaságban végezzünk. A léhaság és superficialitas szeretetének kora! De Wes-selényit újra megszerettem!“ ¹⁾ Később Casino-kezdeményezésének mégis sikerülnie kellett, mert Döbrentei így ír hozzá. „Igen helyeslem, hogy ti Casinót kezdetek. Rajta barátom! Élj te inkább látod, okosabb — ne készülj meghalni.“ ²⁾ Egy második levelében Farkas S. maga tanusítja a sikerülést. „Az újságot olvasó szobánk — úgy mond — szerencsésen elkezdődött; 15 újságunk van; délutánaimot ott kell töltenem, míg rendbe jő, mert az én Entrepreneur rácz emberem ³⁾ teljességgel nem foghatja meg ezen dolgot; nagyon búsulnék, ha károsulna, mintegy 2000 forint költséget az én un-szolásonra tett. . . .“ ⁴⁾ A társas olvasás, hirlap-járatás tehát bizonyos, hogy megindult volt; azonban a Casinó valódi megalapítása csak 1833-n a január 13-ki közgyűlésen történt meg. Hátrább el-beszélem.

Másik eszméje, s úgy látszik, egész ifjúságában táplált ábránd-képe egy Erdélyi Muz e u m alkotása volt. Erről is csak ne-hány levél maradt fenn, melyek szerint azt a többek közt az er-délyi Nyelvmívelő Társaság Arankánál maradt gyűjteményével akar-ták megkezdeni, s Farkas S. tudakozódott is a pesti magyar Nem-zeti Muzeum szerkezetéről Döbrenteinél, a ki biztatta őt terve va-lósítására. „A Nemzeti Muzeum planumát nehezen kaphatom meg — írja — mert ritka már; de élő szóval elmondok majd s lefestek mindent, a mihez képest az erdélyi ritkaságok s gyűjtemények Mu-zeumát alkothatjátok, melynek ugyan nagyon kívánám életét. Lám én is megindulék abban, az Arankánál volt alapot a Magyar Tud. Társasághoz csatolni akarván, melynek planuma a bécsi Cabinetben maradt. Te ne nyugodj, míg azon gyűjteményeket Kolozsvárra nem vitetitek el, s ott az ország házánál vagy 3—4 szobát nem nyittat-tok, melléje egy ört adván.“ ⁵⁾ Mi volt még Farkas S. ama levelében, melyre e válasz költ, nem tudhatni. Farkas Döbrenteihez irt s későbbi meghasonlásukkor utóbbi által visszakért leveleit elégette; de kifejtet-te tervét 1829-n gróf Lázár László tartományi Cancellárhoz irt le-

¹⁾ Ugyanahoz 1820-n aug. 11-n irt ered. levél. — ²⁾ Döbrentei 1828-n novemb. 6. irt ered. levél. — ³⁾ Luborits nevű vendéglős, kinél az aristocratia étkezett, s étel utáni idejét társalogva s hirlapolvasással töltötte. — ⁴⁾ Gedő J.-hez jan. 19. 1828-n irt ered. lev. — ⁵⁾ Döbrentei 1829-n jun. 25-n irt ered. leveléből.

velében, ¹⁾ melyben egy Erdélyi Muzéum alkotására szükség s az adott körülmények közt lehetséges minden kútfőt ismert alaposságával kijelöl, s miként létesítésére nézve az útat és módot apróra kimutatja. Azonban ez meghiusult, még pedig Erdély amaz eredendő büne miatt, hogy itt régen is azt nézték, ma is azt nézik:

¹⁾ Méltóságos Gróf úr!

Tisztelt Nagyságos uram!

A Nagyságod többszöri kinyilatkoztatásai s előttem tiszteletben lévő hazafi tettei után tudom, mely elcsüggesztő Nagyságodnál is annak elgondolása, hogy Erdélyben egy idő óta a nemzetiséget élesztő közintézet nem jöhet folyamatba, és hogy a körülöttünk emelkedő nemzetek között szinte mindenben hátra maradunk. Elfojlott nálunk a közérzet s nem éleszt annak nyilvános tudása is, hogy egy mivel nemzet sincs már, mely tapasztalásból meg ne lenne győződve arról, hogy a soha nem valósítható cosmopolitismus a nemzetnek erőt, vagyont, tudományt s politikai boldogságot nem szerezhet, és hogy csak az a nemzet boldog önmaga is, s boldogíthatja fejedelmét is, melynek nemzetisége van.

Nem lehet pirulás nélkül elgondolnunk, hogy Erdély, mely hajdan oly buzgón, s Magyarország előtt törekedett a tudományos mivelődésre s a nemzetiséget élesztő különféle módokra, most majd mindenben egészen hátra van, egészen elaludt, s bűnös hidegségében vesztogelve, henyeséget az elszegényedéssel akarja menteni! Nem tudom, ha még valaha nem kell-e számolni Erdély mostani időkorbelijeinek a historia ítélőszéke előtt, azon érzéketlenségért, melylyel nyelve, litteraturája s kivált nemzeti hagyományjai iránt viseltetik. Magyarország megmentette magát ezen szemrehányástól. Erdély hideg aluszékonyságban sinylődik s néhány évek óta csak egyetlen intézet sem létesült hazánkban, csak egy sem, mely a nemzeti közérzést fenntartaná, mely az időkor lelkével a nemzetiség mivelődésére béhatna, vagy bár jövendőre előre dolgoznék!

Avagy becsüljük e nyelvünket azon kívül, hogy magyarul beszélünk? Az iskolákból lassanként haldogal ki az anyanyelven tanítás. A főkormány egy lépést sem teszen nyelvünk terjesztésére, egy lépést sem arra, hogy a sok nyelvű hazánkbeli vendégek és idegenek, ha szabad törvénycink oltalma alatt s hazánk áldásaival élnek, nem csak hogy nyelvünket megtanulják, hanem a magoké terjesztésével ne nyomjanak el. Avagy becsüljük e litteraturánkat, midőn nemcsak hogy egy nemzeti folyóiratunk sincs, hanem az idénig a Magyarországon régen megindultakból egész Kolozsvárra csupán csak két folyóirat jött? Van-e egy nemzeti könyvtár is Erdélyben? S a censurák rettegősködése miatt képesek-e a roszt könyvnyomtató műhelyek prédikációknál egyebet kiadni? A nemzeti hagyomány levén az, akármely nemben, mely az embert a hajdankor emlékezetével, bizonyos édes érzéssel köti hazájához s az idegen előtt bizonyos nemzeti büszkeséget érez annak fentartásával: avagy mi becsüljük e nemzeti hagyományainkat? Van-e csak egy intézet is, hol fentartathatnának hagyományaink? Elhagytuk pusztulni fejedelmecink minden maradványait; zsidók hordják ki régiségeinket, s bűnös hidegséggel néztük el, hogy a kamara Déva várát — a historia s annyi hazai tettek helyét — kotyavetyén adta el, s Vajda-Hunyadon, hol eleink tanácskoztak, Erdély büszkesége helyén — vas

ki kezdeményezi a jót és hasznost, s ha az nem az aristocratiai osztálytól jő, mely erre csaknem kizáró jogot követel magának, akkor az ügy bukása ha nem is, de késő s bajokkal küzdve is nehézkes létrejövése bizonyos. Szomorító tény, hogy a kisebb nemesi és közép osztály tömegesen, híven csatlakozik az aristocrátiától kiindu-

magazinum van. S van e tehát e nemzetnek méltó oka panaszkodni, ha közérzése s nemzetisége nem lévén, különböző nyelvű lakossai mind meg annyi pártokra szakadozván, interesséjét is elszaggatták, s szegénységbe s henyeségbe sülyesztették? S van-e méltó okunk panaszkodni, ha a külföld lenéz s megvet, s ha eljő az idegen s nemzetet nem talál: eljő és találja a henyelő falusi nembest, a noymorult oláhot, a csaló polgárt, a magába vonuló szászt, és a felettünk miveltésével kérkedő németet — eljő és eltávozik a megvetés képzetével rólunk.

Nagyságodat oly álláspontra tette a sors, hol a közjő iránt eleitől fogva buzgott szívével, némely részben megmentheti Erdélyt a maradék előtt való pirulástól, s éppen Nagyságod az, a kiben mind én határtalan bizodalmam vettem, mind más sok hazafiak nagy reményeket ígérnek magoknak. Ez bátorított engem, hogy az alábbiakat írásba tegyem, s foglalatosságaitól üresebb óráiban a Nagyságod ez iránt fordítandó kegyes figyelmét kiinstáljam — bizonyos levén abban is, hogy Nagyságod ezen írásomért nem fog engem a projectum-csinálók közé számítani.

Tavai 11491—1828 szám alatt bocsátott főkormányi rendelés, melynél fogva ezután minden typographiák az ottan nyomtatott könyvekből öt példányt tartoznak a kir. Guberniumhoz felküldeni, — azon gondolatra hozott engemet, hogy éppen ezen környüállás nyújthatna alkalmatosságot, a magyarországihoz hasonlólag egy Erdélyi Nemzeti Muzeumot megfundálni, s még pedig azt pénz nélkül lehetne megindítani! mivel nálunk a legkissebb közintézet elkezdésében is — a hidegségen kívül — a pénz nem léte, vagy annak éppen közjóra kiadni nem akarása mindig az akadály, tökéletesen meg vagyok győződve, hogy a Nagyságod ismert buzó felszólalására, a fels. kir. Gubernium kegyesen ráhajtana, az alább következő, pénzbe nem kerülő, s ezen Nemzeti Muzeumot fundálható pontok elfogadására, s addig is mig országgyűlése lenne, s ezen tárgyat a nemzet kétségen kívül magáévé tenné, a fundamentum bármely kevésben s meg lenne vetve. Melynek elérésére jónak gondolnám:

1) Az említett 11491—1828 számú rendelés szerint ezután az erdélyi minden typographiák az ott kijövő minden könyvekből 5 példányt küldenek fel a kir. Guberniumhoz. Mely kedvező lenne ezen alkalmatosság azokból egyiket a Nemzeti Muzeum megfundálására még most mindjárt fordítani, s ezután is egy példányt ezen végre szánni.

2) Amaz 5 példányból a kir. Gubernium egyet mindig a magyarországi Nemzeti Muzeum számára szánt felküldeni. Kétségen kívül örömmel fogja a Locumtenentiale Consilium a kir. Gubernium megkeresésére rendelni, hogy a reciprocitas jussán a magyarországi minden typographiák is egy példányt küldjenek azon kijövő könyvekből az erdélyi felállítandó Muzeumnak.

3) Az 1792-n felállott Magyar Nyelv-művelő-Társaság könyvei, írásai, ásvány- és egyéb gyűjteményei Maros-Vásárhelyről elhozattatván, most a kir. lyceum

ló bár mely hazafias és közjót czélzó kezdeményhez, de az aristocra-
tia soha sem amazoktól vagy más irodalmi férfaktól indítványoz-
zott eszmék létesítéséhez.

Lehangoltan s szomorítólag írta meg ezt Farkas S. 1830-n
egyik barátjának. „A nemzeti muzeummal itt nem boldogulhaték.

bibliothecájába vannak letéve az országgyűlés rendelkezései. Ha ez a kezdendő
Muzeumba áttétnék, mely különben is a nemzeté, nevezetes fundamentum vet-
tetik a kezdetre.

4) A kir. Gubernium által, ha egy hazafi megszólítással meghivatnának minden
vallásbeli iskolák bibliothecájának előljárói, nem is lehet kételkedni, hogy az
ottan haszon nélkül létező duplicatumokat örömmel ajándékoznák a nemzetnek.

5) Több rendbeli könyvek és képgyűjtemények küldetnek le az udvartól
esztendőnként, s mivel más közintézet nincsen, a kir. lyceum bibliothecájába té-
tetnek s ott hevernek haszon nélkül. Mely nyereség lenne a nemzetnek ezeket
is ezután a Muzeumba tétetni.

6) Ha a királyi Gubernium által hathatós hazafi megszólítás bocsátat-
nék kerülő rendelkezéssel s a Marchalis-székeken s nevezetesen a városi választ-
ott közönségek gyűlésében lelkes felhívás tétetődne, hogy valamiut a közsé-
gek által, úgy privátusok is könyvekkel, pénzbeli segedelemmel ásvány s
más ritkaságok gyűjteményével ezen közintézetet elésegljék, nem lehet fel is
tenni, hogy Magyarország példája szerint több hazafiak ne találtatnának, kik
ezen intézetet egy vagy más módon gyarapítani ne kívánják.

7) Az erdélyi könyvnyomtatókat, könyvtárakat és könyvkötőket városi
előljárók által megszólítván, szinte lehet remélni, hogy ezek is esztendőnként
a gyarapításra bizonyos ajánlást tennének.

8) A Magyarországi Nemzeti Muzeumban minden nemből számtalan dup-
licatumok vannak; a Palatinus ő herczegsége közbejövételével remélni lehet,
hogy a testvér hazának azok — jövődöbeli kölcsön duplicatumok visszaadása
ígéretével — által engedtetnek, vagy legalább a cathalogusok. Ezen kívül még
számtalan módok volnának a már egyszer megindított Muzeumot gyarapithatni,
melyeknek elészámlálásával nem fárasztom Nagyságodat.

Hogy ezen intézet elkezdődhesse, a többek között azon két kérdés is
fordulna elé: 1) Mely fundusból kelljen ennek költségét hordozni? 2) Mely
helyet lehetne e végre elszánni? Az elsőre nézve úgy gondolom, hogy a mig
ezen intézet nagyobbra nem gyarapodnék, a kötetlenül beküldött példányok
kötése költségén kívül egyéb költség nem lenne, melyek ha privátusok által
reménységen kívül még most semmi fundus nem ajánlatnék, vagy kötetlenül
maradhatnának egy ideig, vagy a több gubernialis könyvkötői költségek közt
felvétetődhetnének, vagy pedig a kir. lyceum typographiája a kir. Guberniumtól
vett s veendő több emolumentumokért a békötötést magára vállalhatná ingyen.
Az ezekre való felvigyázást akár mely hazafi dicsőségének tartja ingyen fel-
vállalni, mig az országgyűlés ez iránt s annak fundussa és bővebb organisa-
tioja iránt is határozást tenne. Másodszor a helyre nézve, most előre legal-
kalmatosabbnak gondolnám, ha a begyüendő tárgyak az ország szálája felett

Ugy látom, hogy nem nekem kellett volna kezdeni, s menne a do-log. Nincs is időm most, hogy sürgessem.“¹⁾)

Az olvasó a fennebb érintett levélből meggyőződhetett, hogy Farkas S. agyában már 1829-n fogamzott meg egy az erdélyi ma-gyar elem fentartására s erkölcsi ereje kifejtésére czélzó muzeum-alapítási eszme, azon Muzeumé, melyet 1841--43-n gr. Kemény Jó-zsef és Sámuel kezdeményezett, s gróf Mikó 1859-n államférfiui ritka tapintattal s példaadó áldozatkészségével a legsanyarubb po-litikai viszonyok közt létesített. Azonban az itt nevezett levélből az is megtetszik, hogy a Farkas S. által az Erdélyi Muzeum alapítá-sára kijelölt források még nincsenek mind felhasználva. A nyom-dákból a kir. kormányshékhöz küldött kötelezett példányok még a kir. lyceum könyvtárában vannak ; a testvérhoni nyomdákat a régi helytartó tanács nem kötelezte, hogy a mint az erdély-résziek kül-denek a magyar Nemzeti Muzeumhoz : szintúgy azok is küldjenek az idevalóhoz ; a magyar Nyelvmivelő-Társaság gyűjteményeit gr. Mi-kó vette meg s eddig csak egy része a Muzeumé az alapító gróf ajándékából ; a kéziratok, jegyzőkönyvek nagy része ma is a kir. lyceum könyvtárában van, valamint az erdélyi udvari korlátnokság-tól leküldött gyakran igen becses képek, földabroszok is. A nyom-dák kötelezettségének hogyan teljesítése, úgy szintén a magyar nemzeti Erdélyi Országos Muzeum könyv-duplumainak kicserélése ügye miben áll — erről szólni alig lehet.

Farkas Sándor mondván ki Erdélyben legelsőbben egy orszá-

levő üresen álló nagy szálába lerakattatnának, vagy ennek más módon építte-tése esetében, az újonnan készülendőkbeől szakasztathatnék e végre egy szoba, míg az országgyűlés által ez iránt is határozás tétetnék.

Ez az a tárgy tehát, Nagyságos uram, melyre a Nagyságod figyelmét, mint hazafi és nem mint projectum-csináló felhívni bátorkodom ! s a mely iránt a Nagyságod ismert hazafiságára egész bizalommal számítottam ! Ha figyelmét felgerjeszthetem, s ha szózatom visszahangzik a Nagyságod szívében, úgy en-nél fontosabb levelet soha sem irtam, s Nagyságod életemnek egy nyugtató szép érzéssel többet teszen. Mély tisztelettel maradtam Nagyságodnak

Kolozsvártt, 1829. január 28-án.

alázatos szolgája :

Farkas Sándor, s. k.

(A gyűjteményemben levő eredetiből).

¹⁾ Gedő J-hez 1830-n márcz. 18-n írt ered. lev.

gos Muzzeum eszméjét, s tervezetei maig gyakorlati értékkel birván: az, a ki irodalom- és műveltség-történetünket egykor megírja, kétségkívül arányos részt juttatand neki azon dicsőségben és hálában, mit alkotóinak a haza és nemzet eddig nyujtott és ezután nyujtani fog.

Ezek Farkas Sándor észak-ámérikai útazása előtti tettei. A mint ő visszatért ama szabad és boldog világrészből s műve nyomtatásban megjelent, néhány elvbarátjával kezét fogva, a haladás, az associatio, a jogi és társadalmi reformok ügyében egy politikai reformator hevével, de egy philosophus komoly kitartásával lépett fel, megkezdve a munkát minden téren, hol hiány s javításra út látszott, az ország alkotmányától le a legkisebb socialis javításig, az ügye igazságában bizó küzdelem vas akaratával, oly buzgóságkifejtéssel, a minő addig e kis hazában nem volt látható. Részletesen előadni e kor nagy mozgalmát a köztörténetíró dolga: én némely tárgyam körébe tartozókat mondok el.

A szellemi érdekek védelmére két megmérhetlen hasznu intézmény jött létre csak hamar a Farkas S. egyenes vagy közvetlen kezdeményezése folytán: a Casino 1833-n, azután ennek kitünőbb tagjai közbenjárására és áldozatával 1834-n egy Néplap, melynek később Vasárnapi Újság lett a czíme.

Tekintsünk végig futólag az elsőnek kezdete tanuságos történetén. „Az 1833-n január 13-n megnyilt legelső Casino-gyűlésben gr. Béldi Ferencz előadta, hogy több hazafi társaival együtt ohajtván Kolozsvártt is egy Casino létesítését, melynek főbb czélja a miveltebb társalkodás, nemzetiség előmozdítása, a közértelem és érzés terjesztése — egy ily hazafi egyesületnek megalapíthatása tekintetéből gr. Bethlen János, gr. Kendeffy Ádám, gr. Bethlen Ádám, gr. Mikes János, gr. ifj. Bethlen Pál, Farkas Sándor és a maga neve alatt több honfiakhoz tettek levél útján felszólításokat egy ily nemes czélu intézet pártfogása és részvényeik általi előmozdítása végett, minek oly szép sikere lett, hogy a gyűlés napján 173 részvényes hazafi találkozott, esztendei 20 p. rén. forintos részvénynek négy esztendeig kötelezett fizetése mellett. . . . E czélra — úgymond tovább az előterjesztő gróf — gr. Kendeffy a gyűlések végett házát adta oda a következő szent György-napig, melyért — úgymond — köszönettel tartozunk (éljen-zés), többen a szobák kibutorozására 1000 p. r. forinton feljüli összeget tettek össze (éljen-zés). De köszö-

net — úgymond előterjesztő gróf — Farkas Sándornak is, ki a Casino jelenvaló megnyilásáig a valóban munkás és kivált a kezdetnél nagyon fáradságos jegyzői kötelességet buzgó törekvéssel vitte (hosszas éljen-zés), kinek jegyzősége alatt a Casino megállapíthatására javallott szabályok is kidolgoztattak, mit előterjesztő elnök a gyűlésnek be is mutat.“¹⁾ Farkas Sándor műve tehát az alapszabályok, az a javallatkönyv kezdő fejezete; neve a legelső Casino-tagok között van²⁾, a jan. 14-ki gyűlésben a 14 választottsági tag közt a legtöbb szavazatot (64-et) ő kapta, utána útítársa gr. Béldi (59-et).³⁾ Mily befolyása volt a szép intézetnek mind első megalkotására, mind két évvel később szabályai módosítására, ő maga megírta] Napló-jában. „Tegnap estve — írja 1835. jan. 25. — Casino-közgyűlése volt, Gyergyaival törvényjavaslatokat készítettünk vala, mint biztosok, azok most vétettek fel. Sok elhullott javaslatunkból, mik éppen a Casino fenmaradása érdekét, pénztára gyarapodását s elaljasodásából felemelését tárgyazzák... A gyűlés Bethlen János helyett engem választott meg igazgatónak, de azt nem volt kedvem elvállalni, s depraecáltam; mert érzém, hogy a Casino hanyatlani kezdett tonusát sok kedvetlenség nélkül nem vagyok képes helyrehozni. A Casino nekem soká kedvencz ideám volt, attól igen sokat reméltem, annak felállításán igen sokat fáradtam⁴⁾, sok rágalmat s gorombaságot nyeltem el. Azt hittem, csak a kezdet bajos, de practicai folyamatja mindinkább csüggesztő.“⁵⁾

A másik egy Né p-Ú j s á g alapítása volt, mely 1833-n aug. 11-n tartott casinói gyűlésben több előkelő úr neve alatt lón előterjesztve, de a mi eredetileg a Farkas S. eszméje és formulázott indítványa —⁶⁾ s veleje abban állott, hogy azt 4 évre szövetkező ha-

¹⁾ Látható ez előterjesztés „A kolozsvári Casino közgyűlési jegyzőkönyve“ 1833—34-k kötetében 1—2 lapon, az alapszabályok a 7—14 ll. — ²⁾ U. o. 18 l. — ³⁾ U. o. a 10. j. k. pontban, 22. l. — ⁴⁾ Kiadási saját kézzel irt könyvében ezeket láttam feljegyezve: A Casinonak fizettem 1833—34-re husz-husz frtot e. 1835. 1836. 1837-re nincs jegyzése, 1838-ra 20 forint, 1839-re is, 1840-re e van béjegyezve: a Casino részvényét 1840. től 1844-ig 200 frtot e. kifizettem. Meghalván 1842 elején, másfél évvel több előre fizetése volt. Midőn teles pénze volt, részvényeit előre szokta kifizetni több évekre. Ez mutatja a kötelezettségről fogalmi szigorát. — ⁵⁾ Napló-ja jan. 25-ki jegyzése K. Papp M. kiadásában. — ⁶⁾ Az eredeti indítvány a Casino Javallatkönyve 9—12 lapjairól volt kivéve s tárgyalás végett a szabályok értelmében közgyűlés elébe terjesztve. Én azt

zafiak közáldozata útján hozzák létre; meg volt határozva, mik le-

Farkas S. mély belátása, humánus érzelme s általában jelleme ismertése végett, de egyszersmind irodalomtörténetünk érdekében is ide igatni szükségesnek látom.

A nép műveltsége vagy miveletlensége, mely nagy befolyással legyen a nemzetiségre, minden józan gondolkodásu általláthatja. Nincs egy igazság is, melyet az emberiség története szembetűnőbb s világosabb példákkal bizonyítana. Tekintsük meg bár akár a régi időköt, akár a nagy történeteket s a hatalmas példákkal anynyira gazdag jelenkort, meg fogjuk látni, hogy minden nemzet azon mértékben lehetett erős s hatalmas kívülről, boldog és virágzó belülről, melyben népe az értelmesedésnek bizonyos pontjára jutott.

Ezen szent cél, a világosságnak és közértelmességnek terjesztése levén a mi egyesületünknek, a kolozsvári Casinonak legfőbb törekvése, ennek elérésére általában két módot találunk gondolhatónak: a) A nevelés által a serdülő generációt formálni; b) Könyvek s nevezetesen folyóíráások által a megletebb értelmet érlelni. Az első, ha az ész jól ismert természetéhez s lépcsőnkénti kifejiődéséhez, és a nemzeti sajátághoz alkalmaztatott, mély alapu, bőv és tartós gyümölcsü, csálhatatlan és századokra terjedő következésü vállalat. De másfelől munkálatja lassu, gyümölesei későn érök, kivitele törvényes hatással nem bírö egyesületek erejét feljül mulja, és általános rendbeszedése országos gyülest kíván. A második említett mód nem olyan mélyen gyökerezö ugyan, de foganatja gyorsabb, szembetűnőbb, s a vetö magát gyakran bőv aratással örvendezteti, az abból nyert kincset újra tizszeresen és százszorosan gyümöleszteti. Ez tehát könnyebben kivihetö s általunk is nagyobb sikerrel használható mód, melynek foganatosságát a világ miveltebb nemzetei eleven példájök ellenmondhatlanul bizonyítja, kiknél a hir-levelek kevés idö alatt az emberi s polgári jussokat munkáson védö közönséget nem csak alkotak, hanem mai napig is fentartanak. Ily hasznos épület alapvetésébe miként tehessünk mi is egy szegletkövet, szándékunk megmutatni a következökben.

Legelső dolgunk felelni azon kérdésre: melyik osztálya az a társaságnak, melyre a közértelmességnek és világosságnak jótéteményét háromoltatni kívánjuk? Könnyen kitalálhatni, hogy az, a nemességnek miveletlenebb része, és a föld népe. Az elsőnek szüksége van a világosságra, hogy törvényes elsőségekének valódi és félre nem értett becsét ismerni, érezni tanulja és a társaságban megállható jussainak, szabadságának okos és fáradhatatlan védöje legyen. A másodiknak értelmi kifejiődését előmozditni nem kevesebbé szükséges, mert a műveltségnek bizonyos mértékére, némely közönséges és hasznos ismeretekre, józan gondolkodásra, tiszta és világos felfogásokra mindennek szüksége van, ki ember és polgár, s azon kötelességeket, melyek ezekből folynak, igazán teljesíteni akarja. Hogy mind a két említett osztály az értelmi műveltségnek csaknem legalsóbb lépcsőjén s a szükséges ismereteknek egészen szükiben van, egy tekintet fő- és alsóbb iskoláink fogyatkozással teljes voltára, s minden egyébkénti mivelö intézetek hiányjára, elég megmutatásul szolgál; mire nézve további tartóztatás nélkül átmegyünk a második kérdésre: mi módon kelljen ezen leghathatósabban segíteni?

gyenek tárgyai, milyen papiroson legyen nyomva, ára legyen 1 frt s a

A fennebb mondottakból könnyű hozzávetni, hogy itt egy Né p-Újság alapításáról van szó, melynek rajzát terjesztjük itt nemzetünk gyarapodásán fáradozó társaink jóváhagyása elé, egy oly Né p-Újságnak, mely olecsóságánál s könnyven érthetőségénél fogva hazánk lakóinak érteken és mívelődésben utolsó osztályaihoz eljuthasson, s szerkesztése módja által az al-nemesség és köznép valódi értelmesítésének és helyes világosításának eszköze legyen. Tárgyairól és felállítása módjáról im ezek volnának előleges gondolatink és javallatink.

A) Tárgyai lennének:

1) A jelenkor csak legnevezetesebb historiai eseteinek oly formában előadása, mely semmi megelőzőtt philosophiai, politikai, historiai vagy akárminemű eruditioi tanulmányt, azaz, egyebet a józan emberi értelemnél fel nem tégyen, sőt az előforduló földleirási és historiai tulajdonnevek, legelső előfordulásokkor mindig rövid értesítő magyarázattal kísértessenek, melynél fogva maga az újság nevelni fog magának értelmes közönséget.

2) Népek szokásai, nevezetesen a földmívelőknek az öt világ részeiben sorsok, conditiojok, boldog vagy boldogtalan állapotjuk s törvényes helyezetjük.

3) Az uralkodó babonák, bigottság, puhaság leírása és ennek siralmas következtései; ellenben másfelől a föld és mesterség, mívbeli szorgalom példás és jutalmaztató gyümölcsei.

4) A természet nevezetességei, ritkaságai, nevezetes hegyek, tavak, folyók sat. A gazdasági és technologiai állatok, plánták és ásványok leírásai egyegy világosító köre metszett képpel; ártalmas állatok, mérges növények ismertetése.

5) Gazdasági útatisítások, házi receptek. 6) Népkönyvek hirdetései ismertetése.

B) A mi a Né p-Újság kiadását illeti, arra megkivántatik —

1) Egy egyes személy vagy társaság, mely azt szerkesztesse.

2) Egy egyesület, mely az erre teendő költségeket hordozza, úgy a jövedelmen feljül, mely kivált elsőben igen kevés lenne, pótolja.

A mi az elsőt illeti, szerkesztőt vagy szerkesztőket, ha segedelem kútók lesznek, lehet találni. A másodikra nézve, biztos út a cél szentsége s hazánkfiainemes lelküségére, kiket ezennel felszólítunk s a haza nevében kérünk: vegyék fontolóra ama nagy tárgyat, s ne engedjék, hogy anynyi füstben ment reményeink után, ez is csak egy szép álomnak maradjon s mint ohajtás szívünkben meghaljon. Az áldozat nem nagy és nem sok, csak egy kicsin visszafizetés azon sok jókból, melyeket a hazától veszünk; gyümölcsei pedig és következtései nagyok s idővel megmérhetlenek. Egyes ember legnagyobb igyekezete mellett is nem sokat tehet. Sokaknak egyesített erejek csodákat vihet véghez. Különösen felszólítjuk e nemesebb társalkodásnak szép egyesületét, a kolozsvári népes Casinonak tagjait, s kérjük, hogy midőn a mívelt körben a nemesített emberiség örömeit kostolják, jusson eszékbe a szegény hazai nép, mely előtt a mívelődés forrásai csaknem egészen bé vannak dugva, s bocsássanak nemes egyesületekből egy fénysugárt a még sötétben járó földieikre, mely őket is lassanként felsőbb rendeltetésekhez vezérelje. Mely szép s mely méltó

hiányt pótolják a pártolók áldozatából. Aláírást nyitottak tehát s azonnal

első szülöttje lenne a kolozsvári Casinonak a népmívelődés, s mely méltán lehetne büszke ezen lelkes egyesület azzal, hogy az ő kebeléből ment ki legalább a magyar hazába a legelső Nép-Újság.

Egy ily Nép-Újságnak, mely hetenként durva papirosra nagy betűkkel nyomtatva, egy árkust töltene bé, kiadására 1000, azaz ezer példányban 2000 ezüst forint kívántatnék, és minthogy a közönséges elterjedés fontos czéljánál fogva az előfizetést egy egész esztendőre most eleintén egy ezüst forintnál feljebb tenni nem lehet, tehát ha mind az 1000 példányra találatnának is előfizetők, mégis egy ezer ezüst forintnak az áldozóktól kell kikerülni. Ennél fogva minthogy ezen Nép-Újság most csak négy egymásután következő esztendőre alapíttatnék, az ezen czélra adakozni kívánók arra kéretnek, hogy akár most egyszerre egy bizonyos summát, akár pedig az említett 4 esztendő alatt, minden esztendőben valamit irjanak alá, melyet az ígérőknek csak akkor kellene befizetni, mikor mi ezen javallatnak tevői, látván azt, hogy az aláírt summákból a Nép-Újság kiadását 4 esztendőre meg lehet kezdeni, az ígéroket ígértejük beadására felszólítanók.

Végezetre egy néhezséget kívánunk elhárítani, melyet talán némelyek ellenvetésül tehetnének ki. Vagyon a pseudo-politikusoknak egy kedves választott mondások, melynek háta megé szoktak rendszerént bújni, midőn a közügy egy kis áldozatot kíván, és az azon szerencsétlen: „Non est de tempore“, mely már anynyi sok jót és hasznost megakadályoztatott vagy késleltetett. Lehetnek talán olyanok, kik itt is azt mondják: „A nép még nincs megérve arra, hogy újságot olvasson, várjuk meg, míg az olvasást kedvelők száma nevekedik, állítsunk előbb iskolákat sat.“ Mi nem akarunk harcolni a fennebbi választott mondás ellen átaljában, de azt állíthatjuk, hogy ez itt merőben nincs helytén, s igazán non est de tempore. A magyar olvasó közönség nem a legnagyobb — az igaz, de éppen azért kell annak szaporításán igyekezni, s minden czélarányos eszközöket felhasználni, hogy az olvasás kedvét a nép között is felserkentsük; ezt pedig semmi által bizonyosabban nem tehetjük, mintha egy a nép szükségéhez alkalmaztatott, könnyű, kedveltető s a legolcsóbb csaknem ingyen való újságot terjesztünk el a nép között. Hogy pedig az olvasó a nép között is több, mint talán sokan gondolják, azt eléggé tapasztalják az úgynevezett vásári apróbb könyvtárosok, kik jövedelmek egy részét azon apróbb izetlen, faramagatlan népdalokból, versekből s historiákból kapják, melyeket a faluról bejáró parasztságnak minden vásárkor bővön adtak el, úgy, hogy ha anynyi nép-újság kelne és terjedne el a nép között, mint a mennyi vásári izetlen versek és nóták eladatnak a két magyar hazában, úgy bizonyára anynyi előfizetővel egy magyar folyóírás s politikai újság sem dicsekedhetnék. De segíthetné ennek terjedését az is, hogy azon hazafiak, kik ennek kiadását pénzzel segítenék, nem sajnállanak bizonyosan fáradságukat is, hogy ezt hathatós befolyással s tekintetek által mind magok, mind ismerőseik jószágaiban mentől szélesebben elterjeszszék, melyre nézve talán előjáróiktól is megszólíttatva, kezét foghatnának velők a vallások papjai és iskolamesterei. Csak akarat, erős akarat kell és sokat ki lehet vinni, átaljában pedig, a mi jó és hasznos, abban inkább a czélt, mint az akadályokat kell nézni. Sokkal több jó maradt el azért, mivel

gyült be 826 ezüst forint ¹⁾; a lap megindítását, részvényesek szerzését, engedély kieszközlését, nyomtatóval egyezést egy 9 személyű bizottságra birták, melyben volt Farkas S. is, megindulását 1834 január elejére határozták. Azonban a dolog eleinte lassan haladt. A jan. 27. 1834-n tartott Casino-gyűlésben a bizottság jelentette, hogy szerkesztővé Balogh Pál és Brassai Sámuel közül szavazattöbbséggel utóbbi választott meg, ki engedélyért folyamodott is s a lap remélhetőleg ápril 1-ső napján meg fog jelenni „Vasárnapi Újság” cím alatt. A kormányzék az engedélyt megadta 1833. decz. 18-n oly feltétellel, hogy a szerkesztő róla kamarai taxát fizessen, minden számot előleges vizsgálatra az Erdélyi Hiradó vizsgálására rendelt kormányzékai bizottsághoz mıtasson be, s egy példányt mindig az erdélyi udvari korlátnoksághoz küldjön fel. ²⁾ Ez engedélyhez az udvari korlátnokság még azon feltételt kötötte, hogy ha a szerkesztő az elébe szabott útasítástól eltérne, engedélye azonnal visszavétetik, és ez elv ez alkalommal minden erdélyi hirlapokra kötelező szabályul kimondatott. ³⁾ Április 6-n jelent meg az első

az emberek hozzá nem kezdenek, mint azért, mert igen hamar kezdenek hozzá. Az embernek nem igen volt hibája, hogy a jóra sietett. Ne várjunk tehát még nagyobb időt, ne tegyünk úgy, mint azon apa, ki azt mondotta fiának, hogy míg uszni nem tud, ne menjen vízbe. Fogjunk neki egyes erővel és fáradhatlan munkássággal s célt érünk.

Mikes János, m. k. Bethlen Ádám, m. k. Kemény Sámuel, m. k. Teleky Elek, m. k. Kendeffy Károly, m. k. Bethlen János, m. k. Kendeffy Ádám, m. k. Gyulai Lajos, m. k. Teleky Mihály, m. k. Wéer Farkas, m. k. Nemes János, m. k. (Egyen kívül mind gróf, de czímöket a kor democratiai iránya miatt nem használták; azután felvették, 1848-n ismét letették s így tovább.)

Farkas Sándor neve nincs itt, de a fogalmazvány saját kézírása, hogy az ő műve is, annak minden tétele bizonyítja.

¹⁾ Az aláírás útján való segélyezés néhány évig tartott. Farkas S. költségkönyvében következő kiadásokat találtam. 1833-n a Nép-Újság alapítására 1834-re fizettem 15 frtot (300 frt évi fizetésből és 80 frt jószágjövdelemből).

1835-re 15 frt. 1836-ra Vasárnapi Újságra alapítványban 12 frt 30 kr. 1837-re júniusban Vasárnapi Újságra 2 frt 30 kr (hihetően enynyit fizetett az első félévre is).

1838-ra első félévre 3 frt 45 kr, másodikra szintén.

1840—42-re már csak annyiny van feljegyezve, hogy fizetett rá, a menyinyisége megjelölése nélkül, mi a segélyezés teljes fölöllegessé válását látszik mıtatni.

²⁾ Látható 12,856. 1833 főkorm. sz. alatt. — ³⁾ Látható 11,333. 1836 főkorm. száma alatt. A szerkesztő útasítása látható 5747. 1812 főkorm. sz. a.

szám. ¹⁾ A további teendőkre a Casino-gyűlés újból a bizottságot kérte meg. Farkas S. ez ügyben való fáradozását megírta Döbrentének s tőle helyeslő levelet kapott. „Vasárnapi Újság-toknál jobbat nem tehetetek volna — úgymond — csak küldj hirdetés, azon leszek, hogy itt is szerezzek részvevőt. Hiszen 1 forint mi egy évre? ²⁾ A kik érték, emlékezhetnek, e kis újság mily nagy befolyással volt arra, hogy Erdélynek magyar hirlapolvasó közönsége legyen. A Casino azon jelesei, kik ezt kezdeményezték, irodalmunknak s a magyar nemzetiségnek hálát érdemlő szolgálatot tettek általa, ők méltók arra, hogy tettök irodalom- és műveltség-történelmünkben a magasztalás szavaival örökíttessék; a derék szerkesztőnek nevét csak ez is képes lenne halhatatlanná tenni! A mi ma, az egyesült Magyar-Erdélyországban az új Vasárnapi Újság, a volt 1848 előtt kis hazánkban az, a mit Brassai szerkesztett. Ő folyvást ügykezett programjának eleget tenni; lapja igaz fényvel vezérlő fátylaja volt a népnek s mulattató kedélyes házi barátja a műveltebb osztálynak. Ész és szív, tudomány és kedély, igazságszeretet és törvénytisztelet volt jellemzője és iránytűje végig.

A nemzet elpuhulástól megóvása s jelleme edzése végett Farkas Sándor fáradozásai következtében alapult részvények útján a kolozsvári vivó-intézet. ³⁾ Ezer váltó forint volt egy részvény,

¹⁾ Teljes czíme e volt: Vasárnapi Újság, közhasznu ismeretek terjesztésére. Szerkeszti Brassai Sámuel. Kiadja az Erdélyi Híradó szerkesztősége. 1-ső Vasárnap, Kolozsvárt április'6-kán 1834. 4-edrében. A Vasárnapi Újságnak ára április hónap 1-től kezdve 1 frt 12 kr; az Erdélyi Híradóval együtt, ára volt 5 frt 30 kr; a Nemzeti Társalkodóval együtt 6 forint 40 kr május 15-kétől az év végeig: a Vasárnapi Újság ára egy egész évre 1 frt 36 kr pengőbön. Ebből lehet következtetni, mennyivel járult Farkas S. ez években az előfizetési áron feljül a lap fentartásához. — ²⁾ Döbrentei 1834-n jan. 30-n 1 frt ered. level. — ³⁾ Az első és alap-szerződés szintén Farkas Sándor saját keze írása; közlöm egészen azért, mivel az alapítványleveleken kívül, az irományok elpusztulván, csak ezekből lehet a társulat céljait, eredetét, szerkezetét némileg megtanulni.

A kolozsvári Vivó-Iskola alapszabályai.

„Alól írt a Kolozsvártt folyamatban levő nemzeti vivó-iskola állandó alapítására ígérek és fizetni tartozom 400 az az négy száz rforintokat ezüstpénzben; ezen alapítvánnyal főképpen oda czélozván, hogy a vivó-iskola Kolozsvártt örökre alapíttassék s annak hasznaiban azok is részesedhessenek, kiknek vagyoni helyhezetek nem engedi, hogy az intézetbe mint alapítók vagy részvényesek beléphessenek. Mire nézve mihelyt e célra több alapítók is legalább 10,000 forint alapítványt aláírnak, s ennek esztendői 600 frt kamatjával az intézet állandó folyamatja bátorságosítva leszen, hatalmában álljon a vivó-iskola

ennek csak kamatát fizette bé évenként előre s joga volt egy szegény ifjut nevezni ki rá; huszanöt részvényre volt a társulat alapítva, s a békéjő 600 forintból fizetődött a vivó-mester, megszereztek a vivó-eszközöket, vivó-termet béreltek sat. Az alapítók száma 25-re menvén eddig, a 10,000 forint tőke biztosítottván, az intézetben a tanítás elkezdődött, 1836-n az ideiglenes és feltételes kötelezés végérvényüvel lön kicserélve, melyben az első (1834-k évi) alapítványhoz képest következő módosítás tétetett: A kötelezés állandó, de a befizethetés lehetséges, a kinevezési joga az alapítónak fenn van tartva, de ha rosszul viseli magát a tanuló, az igazgató előterjesztésére elbocsáttatik s helyébe a kellő tulajdonokkal birót nevez ki; ha egy hónapig .e joggal nem él, az igazgatóságának

igazgatóságának esztendőnként 20 ifjat nevezni ki, kik az intézetben ingyen tanulhassanak; fő szabályul tartván maga előtt az igazgatóság, hogy az olyatén vagyontalan kiválasztandó ifjak mindenek felett magyarul tudjanak s ismeretes jó erkölcsűek legyenek. Az ily ifjak választásában figyelmét fordítván az igazgatóság azokra is, kiket én netalán a bevételre ajánlani kívánnék, fentartván azon jogomat is, hogy én mint alapító életemben a vivó-iskola minden hasznaival a több alapítók- s részvényesekkel egyformálag élhessek.

Mivel pedig ezen általam ígért s tiszta adóssággá vált fennebbi tőkesum-mát a vivó-iskola közgyűlése kamatolásra nálam hagyta, közelezem magamat arra, hogy ezen 400 rfrt száztól hattal eső esztendei kamatját, az az 24 ezüst forintokat az 1834-ik esztendő junius 1-ső napjától kezdve mindig előre a vivó-iskola pénztárába befizetem, s míg ezen kamatnak fizetésében pontos leszek, addig az irt tőke kamatolásra nálam marad. Ha pedig a tőkét lefizetni akar-nám, ez tölem apróbb summában, 20 rforintoként is mindig az esztendő elején fizetve, felvétessék.

Melynek nagyobb bizonyosságára ezen tulajdon kezem irásával megerősített leveletem oly további lekötelezésemmel adom, hogy abban az esetben, ha ezen tőke-summának kamatját a kiszabott időre meg nem fizetném, vagy fizetni nem akarnám, hatalmában legyen a vivó-iskola igazgatóságának az egész tőkét annak addig hátramaradt kamatjával együtt mint tiszta adósságot a hazai törvények kiszabásai szerint akárholott találtató mindennemű javaimból, szabad választás szerént, a legrövidebb úton felvenni vagy vétetni. És mindezekre maradékimat s hagyományosimat is éppen ily szorosan lekötöm.

Kendeffy Ádám, m. k. Wesselényi Miklós, m. k. Teleki Domokos, m. k. Jósika Lajos, m. k. Bethlen Farkas, m. k. B. Bornemisza János, m. k. Béli Ferencz, m. k. Ifj. Wesselényi Farkas, m. k. Mikes János, m. k. Gr. Teleki Mihály, m. k. Bethlen Domokos, m. k. Mikes Károly, m. k. P. Horváth Ferencz, m. k. Ifj. Wesselényi Ferencz, m. k. Toldalagi Ferencz, m. k. Gyulai Lajos, m. k. Szilvási Miklós, m. k. B. Bornemisza Ignátz, m. k. Degenfeld Ottó, m. k. Teleky Elek, m. k. Kemény Domokos, m. k. Bánffy Miklós, m. k. Huszár Károly, m. k. Bánffy Sigmund, m. k. Kemény György, m. k. Bálintitt József, m. k. (Czím itt sincs.)

joga lesz a kinevezésre. Ezen kívül fenn van tartva az alapítóknak az a jog, hogy ők az intézet minden hasznait életökben élvezhessék; ki van kötve, hogy ezen alapítványi tőke soha semmi más czélokra ne fordíttassék s annak miként használata csak a viadalintézet alapítóinak közgyűlése vagy az ez által kinevezett választottság határozatától függjön; ellenkező esetben az alapítványi tőkét az alapító vagy maradéka visszavehesse.

Minő része volt Farkas S.-nak ez intézet létesítésében, maga elbeszéli Na pló-jában. „A viadal-iskola nagy gyűlést tartottuk ma, febr. 1-n. Megint megválasztának — úgymond — igazgatónak s ezt örömmel fogadtam el. Ezen iskola létezésére és sikeres haladtára gondolás mindig valami kedves s nyugtató érzetem nekem. Mert tudom, hogy ez az én igyekezetem után létez s én eszközlém enynyire gyarapulását s megalapítását. Sokat bajlódám, míg rá beszélhettem némelyeket s magannak is kevés vagyonomhoz képest sok áldozatomba került. ¹⁾ Kendeffi vala ebben nekem nagy segédem, s nála nélkül bajosan is boldogulhattam volna. Szegény Kendeffi! Ő Shakespeare-féle ember vala köztünk; planumaimmal mindig háta megé bujtam s az ő óriási lelke sokat létrehozott, mikből én sokat nem tehettem volna nála nélkül.“ ²⁾ Oh ritka lelkű s jellemű férfi, ki a jót csak magáért a jóért — nem magán érdekből teszed — teszed mások által és titokban, teszed jó szívvvel és ambitio nélkül, áldozattal és semmit sem követelve, csakhogy hazád nyerjen vele s népe erkölcsi és szellemi ereje gyarapodjék! Oh ha lenéznel ránk magasságból, minőnek találnád ez elanyagiasult, pénzért s hivatalért, érdemrendért s nagy címekért, polgári és égi üdvét is feláldozó kalmár nemzedéket!

Az 1848—49-ki aléltságból 1856-n három évre ez intézetet egy új társaság életre ébresztette vala; találkozott 21 honfi, kik a nemzet ifjúságának testi ereje s személyes bátorsága vivás által kifejtésére pár száz forintot áldozni készek voltak, s hozzá csatolván a

¹⁾ Költségkönyvében ezek vannak följegyezve:

1833-n a fegyveriskola butorozására adtam 5 frtot.

1834-n fegyveriskolára 4 hónapra 10 frtot.

1835-n fegyveriskolára két kardért 2 frt, pár keztyüre, kard-védőre 7 forint 30 kr, kar-vasra 2 frt 30 kr, együtt: 22 frt 10 kr, fegyveriskolára szeptemberre 2 frt 30 krt, decemberre ismét anynyit.

1837-ik esztendő elejéig együtt — 50 frtot.

(Tovább nincs följegyzés.)

²⁾ Na pló-ja febr. 1-ői feljegyz.

régi társulati tagok befizetett alapítványai kamatát, 1859-ig a tanulást lehetségessé tették. Ekkor az új feloszlott, sőt a régi társulat is gyűlésileg magát feloszlottnak nyilvánította, alapítványainak, valamint a befizetett tőkének jövőben mily célra fordítása feletti határozhatást későbbre hagyván fenn. ¹⁾... És most ez ügy egészen feledésbe ment. A tőkék kamatra kiadva ugyan, de valódiilag nem gyümölcsöztetve hevernek. Az 1836-ki eredeti kötelezvények határozatilag érvénytelenültek. A szép hazafiui cél: hogy a nemzet ifjúsága edzetté, ügyessé, férfiasan bátorra növekedjék — többé senkit nem lelkesít. Az idők naponta nehezednek felettünk, a nemzetnek éppen oly szüksége lenne ereje egyesítésére s kifejtésére, mint 1830—36-n volt; de Wesselényi, Kendeffi és Farkas S. nincs! velők együtt az igaz férfiaság, tán az önfeláldozó hazafiság lelke is elhagyta hazánkat. Szemeink előtt szétmállik, megsemmisül az egykor oly sokat ígérő intézmény. . . . Ki ébresztendi fel e nemzetet? Ki egyesít még minket valaha nagy köz célok elérésére, dicsőséges munkák végrehajtására? A kifejlendő erkölcsi erő-e, vagy egy új Mózes?

A Gross Petter József tanítósa alatt Erdély előkelőitől 1819-n alkotott muzsikai egyesületnek s avval egybekötve volt énekiskolának is buzgó, áldozatkész pártolója volt Farkas S. Célul volt tűzve az aesthetikai és nemzeti érzés kifejtése, a magyar mindkét nemű ifjúságban a zene és ének iránti hajlam és szenvedély felköltése, ama reménnyel egybekötve, hogy az újonnan épült nemzeti színháznál egykor az orchoesteri zenét az egyesület végezze. Dicsőségeül fogja tulajdonítani műveltségünk történetirója az akkori aristocratiának, hogy egy szívvel-lélelkel felkarolta s személyes közreműködésével és pénzáldozattal segítette a zene és ének ügyét: gr. Wass Imre, Hollaki Antal, Gál László a zenészeti akadémiákban működő tagok voltak, bált, hangversenyt, színi előadást a mivelts osztályok jobbjai együtt rendeztek, adakozási ívet nyitottak s így annak egy kis kamatozó tőkét s évi jövedelmet biztosítottak. Ez iskolában Schodelné, Brassai, Gyergyai Ferencz és László gyö-

¹⁾ Az 1856—59-ki társulatnak 3 év alatt 1700 frt bevétele, 1697 frt 46 kr kiadása, 2 frt 56 kr pénztármaradéka volt. A régi alapítók közül befizették tőkéiket: Gr. Bethlen Domokos 400 frt, gr. Gyulai Lajos 400 frt, P. Horváth Ferencz 400 frt, gr. Kendeffi Ádám 400 frt, b. Wesselényi Miklós 400 frtot, együtt 2000 forintot. Kamatra ki volt adva: gr. Mikó Zsuzsanna özv. Székely Mihálynénál 850 frt, ugyanannál 500 frt, Biasini Domokosnál 700 frt, Ugron Istvánnál 400 frt, b. Bánffy Zsigmondnál 264 forint, együtt: 2714 frt, és ezek kamathátraléka 1859 óta.

nyörködve gyakorolták magukat, szegény ifjak díjmentesen tanulhattak, a vagyonosak 1 frt tandíjt fizetvén e célra. Farkas S. költségkönyvében állandó a kiadás e célra; közügyszeretete anynyira terjedett, hogy az 1837-ki országgyűlésen néhány fontos ügyben a szónokoknak beszédet dolgozott ¹⁾, hogy a szabad eszmék inkább meghonosuljanak; az éltap magyarosítását már említettem; nőbarátneit folyvást arra unszolta, hogy kiadásaikról jegyzést vigyenek, csak ez biztosítván a gazdaszszonyi rendes háztartást. Biasinit arra ösztönözte, hogy mint a külföldi városokban van, nyisson szállodát, állítson bérkocsit, rendezzen narancs- és virágbálokat a közönség mulattatására, hogy az osztályok a nyilvános helyeken egymáshoz inkább közeledjenek s a jogegyenlőségre megérjenek; a könyvkötésre francia és angol mintákat hozott, a lyceumi nyomdának elhozta a *Times* egy példányát s az ajtóra ragasztotta, hogy lássák a külföld előhaladását s az igazgatók és szedők itt is az idővel haladni igyekezzenek; szóval: Farkas Sándor a nemzeti előhaladást minden téren, minden osztály körében buzgón mozdította elé. . . .

A mit a haza közügyeivel, azt tette Farkas S. felekezetével is. Az unitáriusok főtanodájában e tájt s az ő bátorítására alakult ifjusági olvasó-társaságnak fizető tagja, s választott pártfogója volt, számára könyveket jelölt ki, még a gyűléseiben részvételt is ígérte.²⁾ Az ifjúságot Farkas S. szerette, oktatta, bátorította; mikor Kriza külföldi Akademiákra ment, útjára 10 e. frt, tanár Molnos Dávid emlékére 5 fr. papi kepében 1837-re 4 fr. 30 krt, énekes könyvekért 6 frt 40 krt, az unitárius státus pénztárába 1841-n évenként adandó 15 frt segélyt irt alá, róla magának kis könyvecskét készített, de halála miatt csak ez egyszer fizethette be; 1839-n Augustinovics Pál kir. kormányzékai tartom. főszámvevőségi elnök — leginkább az ő befolyására — összes vagyonát az erdélyi unitárius státusnak vég hagyományozta, s őt annak egyik végrehajtójává nevezte ki. Nem kevesebb volt az, mint egy szabad hitrendszerű vallásos testület fenmaradásának örökre biztosítása. Ama végrendelet szerint a tőke örökké növekedik, a kamatoknak csak egy része elkölthető, a többi tőkenövelésre fordítandó; a kezelők illő díjt kapnak, s szigoru

¹⁾ Költségjegyzékében arról ily feljegyzést találtam:

Jövedelem 1837-re

Fizetés arenda

„Oratiók irásáért 40 forint.“

²⁾ Olvasó-társasági jegyzőkönyv 1834—35-ről 11. lap 27. j. k. szám.

ellenőrzés alatt állnak. Sőt halálakor maga is könyveit, térképeit, kéziratgyűjteményét, könyvtárával együtt ¹⁾ a kolozsvári unitárius főtanoda könyvtárának az ott tanuló ifjúság közhasználatára hagyta, valamint a Gondoskodó-társaságban levő tőkepénzét is ²⁾ kamatjával együtt oly módon, hogy az egész menynyiesség kamatolásra Kolozsvár városában fekvő s két anynyit érő telekre kiadatván, maga a tőke soha elkölthető ne legyen, évenként 6 százalóli kamatjából 4 száztólival mindig újs nevezetesen magyar könyvek szereztessenek, az ötödiket vegye a felügyelő könyvtárnok fizetésül, a 6-ik az eladandó butoraiból satb. begyüldendő öszszeggel együtt csatoltassék a tőkéhez, adassék kamatra, könyvtárát és tőkepénzét külön kezeljék, arról vigyenek számadást, mit a főtanács vizsgáltsasson meg. Ha az unitárius főtanács e végrendeletét el nem fogadja vagy nem teljesíti, a pénzt és könyveket végrendelet ellenére használtatja, mi miatt a könyvek elidegenitetnek, a tőke veszélyeztetik: joga lesz a kolozsvári Casinonak vagy ha az nem léteznék, vagy nem ohajtaná, a hazában fennálló egyik valláshoz sem tartozó tudományos intézetnek a fennebbi pontok s feltételek szerént hagyományát magához venni s az irtak szerént birni; végső esetben pedig örökösei vegyék kezökre. ³⁾

Ezek a nyomai Farkas S. életének, ezek ama tettek és alkotások, melyek korában a nemzetet irányozták, tehát a történetek egy részét képezvén, nevét örökre fentartják. Emlékezhetik az olvasó, hogy Döbrentei 1815-n Farkasnak szeretetét igéri, csak hogy bús néző-pontját derültebbé változtathassa; igen arra is, hogy 1816-n őt mint szegényt ajánlották Wesselényinek; hogy Döbrentei 1820-n 30 frtot ajánlott neki szálláspénze pótlására s kérte, ne fogadja el gr. Gyulainétól az ingyen szállást. „Íránta — úgymond — nem szükség magát genieroznia s nyúgalmasan lesz magára, mert hívére emlékezik nem jóltevoére. Tegye meg ezt — kéri őt — s más helyt lakván, megint idő telik s dolga jobbra fordulhat.“ ⁴⁾ Önfentartási gondjaira világos vonatkozásokat látott már az olvasó, s esetleges bevételeit nem számítva, jövedelme 1837-ig

¹⁾ Ma az önálló könyvek száma: 1307. — ²⁾ E tőke ma: 2233 frt 22 kr. —

³⁾ Az unitáriusok kolozsvári főtanodájában levő aug. 22. 1841 és február 12-n 1842-n költ eredeti végrendeletből, melynek végrehajtóivá Szegedi Mihály, Körmőczi József és Kelemen Béni barátait rendelte azon kérésel, hogy vagyonából a mit szeretnek, válaszszák ki s tartsák meg barátjok emlékezetére. — ⁴⁾ Döbr. 1820-ban febr. 19-n írt ered. lev.

400 forintot alig haladott meg. Ez azon anyagi alap, melyen Farkas S. állott, melyről — előbb lelkét kimivelve — igen sok üdvös vállalatra eszmét adott, nem egyet létesített; mégis halálakor egy kis tőke-alapítványa maradt hátra szintén közczéllra, mely immár megkétszereződve, idővel tekintélyes öszszegre, szerény könyvtára pedig egy század alatt gazdag tudományi tárházzá fog növekedni.

E férfi az Istentől nyert lelki tehetséggel s a maga erején szerzett kevés vagyonnal való okos élés és helyes számítás megható képe — egy második Franklin! Ez a dicső szegénység, a nemes lélek s kimivelt elme és érzés valódi aristocratiája! E korrajzban főiri kortársainak hosszu sorát ismertük meg, kiket szerencse s atyáik erénye, olykor fufangja százezerekre menő értékkel ajándékozott meg, kiknek a jövedelem fáradság nélkül jut a kezökbe, kik utaztak mint ő, tanultak mint ő, tudtak is mint ő; de a nemzeti irodalmat, a hont és közügyeit nem tanulták meg úgy szeretni mint ő. Ezért fog ragyogni az ő neve műveltség-történetünkben örök időkön át, míg amazokéit feledékenység temeti el. . . . Néhány politikai jellest kivéve — kiknek legyen tisztelet! — mi nagyobb mérvű hasznát vette azok vagyonának a haza, a nép? Segítették-e aránylag az irodalmat? állítottak-e könyvtárakat, népiskolákat? Mit alkottak életökben, mi teszi emlékezetessé halálukat? A mikor Farkas S. keze keresményéből egy közintézetre évenként 15—20 frtot szakított el magától, úri társai ezereket áldozhattak volna. Ő közczéllra, könyvre, folyóíratra olykor 100—200 frtot adott ki évenként: amazok Bécsben, Párisban 10—20,000 frtot élveztek el. Farkas Sándor pénze nemzete ifjúságának, utazó nagyjainké, idegen országok fővárosainak gyümölesözött. . . . Gondoljuk még ehez gyöngé testi egészségét, mely árnyként kíséri végig életén. Döbrentei 1828-n írja hozzá, hogy aggódik azért. „Nem feszített képzelődés-e, kérdi tőle, halálod jövendölgetése? Ne adja Isten; neked — úgymond — élned kell s tüρνöd az élet kedvetlenségeit. Vedd barátom — így végződik levele — az élet szebb oldalát.“ ¹⁾ Később Farkas S. írta egy barátjának, hogy gyarló egészsége anynyira elkedvetlenítette, hogy hetekig sem nem ír, sem nem gondolkodik semmit „Hijában törekszünk — úgymond — minden philosophiánkkal, a test hanyatlásával oda a lélek ereje is“; ²⁾ egy későbbi levelében még csüggesztöbben ír. „A sok únalmas baj — úgymond — rám nézve na-

¹⁾ Döbr. 1828-n márczius 28-n írt ered. level. — ²⁾ Ugyanannak 1825-n nov. 28-n írt ered. level.

ponként szaporodik, bánatba ejt, hogy a minél tovább haladok, annál kevesebbet élhetek magamnak és barátimnak“; ¹⁾ 1835-n május 6-ki Napló-jába azt jegyezte bé, hogy könyveiről végrendeletét megint megírta ²⁾, tehát már ekkor halálát várta; 1836-n egyik barátját tudósította, hogy néhány hét óta lábai fájdalom miatt folyvást fekünnie kell, s a fekete gondok bonczolgatásai meguntattak vele mindent; ³⁾ végre jobb egészséget kíván, mint neki van“; 1837-n Váradra, 1838-n Borszékre, 1839-n ismét Váradra kellett menni egészsége helyreállítása végett; 1841-n nem mehetett el, úgy látszik, rosszabbul lett; ez évi költségei közt az orvosság-vevés foglal főhelyet; Kelemen barátjának szomoruan írja: „hogy naponként hanyatlik, s ha ő is sinlődik, ki marad neki mostani állapotjában? El van bádjadva — úgymond — s keseredve, mert érzi, hogy a gyáva testtel, a lélek ereje is gyengül; jöjjön — kéri őt — minél hamarább Kolozsvárra.“ ⁴⁾ Utoljára azonban ez állapotot is megszokta s betegségét hideg léleknyugalommal tűrte, sőt arról kedélyes elmélkedést írt. „A betegség — úgymond — az erkölcsi tanulságok legérdekeseb tárgya; a rossz egészség része a halálnak; könynyebben viseljük el a betegséget, ha meggondoljuk, hogy ez állapot sincs vigasz nélkül: a kedves bényomatokra fogékonyabbak vagyunk, részvétérzésünk megélnékül mieink iránt, barátinkhoz inkább vonzódnunk; kevesebbet élünk a világnak, hajlékunk pedig egy egész Panoráma: a szikrázó tüzet órákig mily csendes élvezettel tekintjük, ágytakarónk s paplanunk virágaiban anynyi érdeket talál szemünk! A léleknek nincs szülőtte-földje: hatása mindenfelé kiterjed, él, teremt minden hazában, hová a sors veti, csak kétszer van szünete: midőn porhüvelyét felölti és levetkezi.... Az egészség boldogság, de az nem lehet földolog, hogy magunknak beteg-őrei legyünk. Alig megfogható, hogy a szüntelen egybeomlással fenyegető agyagrésznek pontos foltozgatása, hogy legyen az emberi foglalatosságok legszükségesebbike? Ennél vannak szentebb kötelességek, melyek előtt a test semmi, mert nem csak arról kell gondoskodnunk, hogy éljünk, hanem hogy nemesen éljünk. Akárkinek ha csak egy morzsányi megfogása van a köz erényről, önmagának teremtenđ oly kötelességeket, melyekről nem mondhat le csak azért, hogy csendesebb legyen szíve, vagy néhány esztendőt tadjon ha-

¹⁾ Döbr. 1828. decz. 16. írt ered. lev.—²⁾ Látható idézett Emlékiratai-ban.—³⁾ 1836-n november 24. Gedő J.-hez írt ered. level. — ⁴⁾ Kelemen Bénihez 1841-n jan. 12-n írt ered. lev.

nyatló életéhez. Sokaknak közülünk nincs vagyona, tehetsége, külső elsőse, mit a hazának s emberiségnek szentelhessen, de egy tulajdonunk megvan mindnyájunknak — magunkat mindnyájan vihetjük áldozatul. A ki általlátta, mily vonszó az élet, annak becsét is jobban megtanulja ismerni, megtanulja nyugodtan nézni a halál elébe, s ezen gyakorlat tartósabb bátorságot ad, mint a Stoicismus porticusa. Ha a betegségből gyógyulunk, mély halálával veszszük észre szivünkben az egészség visszatértének első sejdítését, amaz új tavasz rügyezését, mely kezd felfakadni bennünk; vagy ha betegségünk nem engedi meg az újjá-születést, legalább vannak bizonyos enyhülepillanati, oly pillanatok, midőn a lélek felrepdes az ég felé, mint a pacsirta zengedezve, örülve, hogy szárnyait a tiszta léghen feredzetheti. Ekként indulatunk szelidültével lelkünk nemesebb lesz, kívánatink tisztább neműek — egész létezésünk a halálra való készülgetéssé válik, és a minket erre emlékeztető belsőszózat szüntelen tartó ugyan, de szelid és bátorítató.“¹⁾

Élet- és korrajzom kiegészítéseül Farkas S. nagán életéről is meg kell emlékezni. Azonban ez csak hiányos lehet, mert akadályozó színte gyermekes szerénysége, levelezései elége s az ő gondolkodásmódja, mely szerént azt tartotta, hogy az egyén személyes ügyének, bajainak, egész életének el kell enyészni a közügy, a nemzet érdekei s az emberiségi tekintetek mellett.

Farkas Sándornak egy fiu testvére volt, ki korán elhalt, s egy leány, kiről végrendeletében megemlékezett; székely származására sokat tartott²⁾, nemzete művelődéseért szíve égett; a falujából felsőbb iskolákba ment ifjakat pártolta, tanulásra buzdította, nekik papírt, tollat, ironyt, könyvet adott; Mikó Lőrincz tanár és bányatanácsos Mikó Samu mint egy-falusiak iránt halálaig szerető indulattal viseltetett, előbbinek végnapjaiban emlékül atyjától örökölt egy pár damaszk csövü ezüst virágos török pisztolyt s egy kristály üveg ivó-poharat adott, melynek oldalára feljül e volt bele metszve: *Vinum laetificat Cor hominis*, F. S.; alól: *In vino Veritas, Amor*, még alább: 1834. Ez Farkas symbolumának látszott lenni. Ő barátival szívesen időzött, azonban a mi

¹⁾ Farkas S. credeti kéziratából. — ²⁾ Fennebb őt czímerleveles nemesnek írtam egy székbeli bizonyítvány alapján, melynek azonban czélja csak a volt, hogy őt a határőrségi katonáskodástól megvédje; most értesülök Incze Mihály barátjától, hogy nemzetsége a huszárok közt összeirt lovas határőr volt s a nemzetség lovát ő maga halálaig tartotta; a pecsétjét alkotó cserlevél is utóbbit mutatja.

bort megivott, egy vagy másfél meszely volt. Ilyenkor kedélye vidor lett, élcei elmések, beszéde fesztelenebb; a francia jelszava volt övé is: az élet elviselhetlen rossz, ha olykor egy kis szerelem és bolondság nem fűszerezi. ¹⁾ Incze Mihály nyugalm. fogalmazót mint tanulót pártfogással, kölcsön pénzzel segítette; sőt egy bölöni székely leány Luborits nevű vendéglőshöz menvén Kolozsvártt férjhez, Farkas addig töprenkedett, míg az urak pártfogását számára megszerezte; később L. általuk vagyonos sorsba jutott, róla végrendeletében is megemlékezett; a népet különösen szerette: sokszor kiment közé a piacra, a vásárokbá; beszélgetett napszámossal, cseléddel, favágóval egyiránt; meglátogatta a parasztok multságait falun, szóba állott a falu legszebb leányával vagy egy pohár bort fizetett a legjobb tánczu legénynek; barátival a bel- és külvárosokban a vidámság legkülönbözőbb tanyáit felkereste azért, hogy minden osztály s réteg érzés- és gondolkodásmódját, erkölceit és bajait látva, helyes ismerete és képzete legyen a társadalmi állapotokról... Családja nem volt, de ezt bánta; Kővári László azt írja, hogy halála előtt a nőtlenség ellen könyvet írt. ²⁾ A családi élet örömeit szelleműs nőkkel és hölgyekkel való ismeretség pótolta, kiknek körében örömmel mulatott, s kik szintén keresték az ő elmés, tanuságos, kedélyes társaságát. Mély és erős érzés élt szívében különösen Polz Josephine nevű polgári hölgy iránt; viszonyuk anynyira benső volt, hogy a midőn az egy ideig Bécsben mulatott, Napló-t írtak élményeikről, érzéseikről s egymásnak megküldötték. ³⁾ E hölgygyel sok boldog órát töltött, neki sok szép érzését s föllengő eszméjét köszönte. De a sors könyvében az egymásé nem lehetőség volt számukra írva. Farkas S. 1830-n elment é.-amerikai nagy útjára, s mikor visszajött, Bécsben mulató barátnéja Swaim James gazdag észak-amerikai polgár ifjuval mátká-viszonyban volt s már májusban 1832-n arájaként kísérte azt új hazájába—Philadelphiába, hol azonban egy évet sem élve, meghalt. ⁴⁾ Siratta e derék nőt az új világrészben

¹⁾ La vie est une mauvaise, si elle n'est pas accompagnée d'un peu de l'amour et de folie. — ²⁾ Napkelet sat. 1859. 105. l. — ³⁾ Gedő J.-hez 1829-n márczius 11-n írt ered. lev.

⁴⁾ Az Erdélyi Hiradó 1833. jul. 3-ki 9-ik száma így ír erről:
„Az é.-amerikai státusok folyó esztendő május 13-n Philadelphiában költ közhir-leveléből szóról szóra ez olvasható: Meghalt tegnap reggel öt órakor Mrs (Polz) Josephine, Swaim James úr hitvese, rövid, de fájdalmas betegségben. Ezen kiművelt kellemes aszszonyság erdélyi (kolozsvári) születésű volt; még

egy város, igaz gyászolói közt volt Farkas Sándor is barátaival együtt. ¹⁾

Farkasnak sokat pótoltak ki barátai is, kiket teljes életében gyöngéden s bensőséggel szeretett; csak Döbrenteivel hasonlott meg, de tudni nem lehet: Farkas S. szabadelvűsége, olykor éles nyilatkozatai, Döbrentei nagy hivatalba lépése, vagy Bajzával való irodalmi vitája volt az ok. Farkas sokszor nyersen szólott D.-ről, de igazán, s jóságaira hálával emlékezett. „Döbrentei — írja Gedőnek — nagyon megosztotta lelkét a két pályán! Most mint Casino actuariusának rettenetes kereskedői lélekkel irt hirdetését olvasá. . . . Házassága megszüntette volt köztük a levelezést, de ismét rendben vannak, s ő soha sem szűnik meg benne tisztelni azt, a kinek sokat köszönhet.“ ²⁾ Máskor D. képét megküldötte néhány irodalmi termékkel együtt ugyan Gedőnek. „Ebből láthatja — jegyzi meg — hogy a mi D-ink szorgalmas lófuttató, actuarius, actionarius; ő a nemzeti Casinonak s az asszonyi egyesületnek is actuarius, s még tudja Isten minék.“ ³⁾ E megrovás azonban indokolt. A ki annyi-féle hivatalt halmoz magára, egyik iránt sem lehet megosztatlan figyelemmel: egyiket vagy a másikat elhanyagolja; falánk kapzsisága által más tehetséges embereket foszt meg a munka-körtől, a közügyeket ön existenciája szolgájává teszi. Ily eljárás megzavarása a kötelességek szigorú teljesítését illető erkölcsi fogalmaknak, ez kaput tár a nyegleségre s terjesztője a hivatali lelkiismeretlenségnek. . . . Más levelében Farkas S. Döbrentei nagy hivatalba jutásától félti barátságukat. „Döbrenteit várom — írja — jó órákat reménylek, ha házassága s a nagy hivatal meg nem változtatta.“ ⁴⁾ 1835-n május 26-ki Napló-jegyzése már a Bajzával való vitát gyaníttatja az el-

nincs esztendeje, mióta partjainkra szállott és köztünk lakott. Kijelölve szelíd indulatai, csinos magaviselete, díszes és szélesen kiterjedő lelki tőkélyei által, barátjai közt csudálta és szerette minden, ki kellemes körébe tartozott. Különböző nyelvekben — ki nem véve a magát — mesterné levén, társalkodása gyönyörködtető és tanító volt. Ő minden maga fitogtatás nélkül, az élet minden környüllálási közt munkás keresztény volt. Nem mondhatunk róla többet, s a barátság érzelme nem engedi kevesebbet mondanunk. T. A. W.“

¹⁾ Mikor az újságban a kolozsvári philadelphiai hölgy halálát olvastam, fájlaltalak — — ezt írta hozzá Döbrentei jan. 14. 1834-n. Farkas maga így ir erről É.-Amerikai Útazásában: „Elhatároztuk Philadelpiából elindulni, hová örökösen vissza fognak lebegni bánatos sohajtásim.“ 327.

1. Napló-jában is bús levertséggel ir 1835-n május 2. 3. 4. napjairól. —

²⁾ G.-hez 1827-n octob. 8. irt ered. lev. — ³⁾ Ugyanahhoz 1828-n márcz. 24. irt ered. lev. — ⁴⁾ Ugyanahhoz 1829-n aug. 4. irt ered. lev.

hidegedés okául. . . Farkas S-ban végiglen látszott viszonyuk fentartásának vágya, mit 1838-n Döbrentei levelei viszszakérésével kétévágott. Farkas S. felküldötte Döbrenteitől kapott leveleit, ki azokat a m. Akad. kéziratárába tette le, ¹⁾ magáéit pedig irodalomtörténetünk kárára elégette, és itt barátságuk szép köteléke örökre megszakt. ²⁾.

¹⁾ Én onnan vettem másolatimat.

²⁾ A sajnálkozás fájdalmas érzetével, de irodalomtörténetünk érdekében mégis szükségesnek látom az itt következő levél és válasz közzétételét:

Buda, május 10. 1838. Farkas Sándor úrnak tudtára adatik ezennel a 25 pforint vétele. Nem volna erre szükség, mert a Recepisse aláírása általam azt már bizonyítja, s egyéb tudósításom a pénz mellett nem jött. De alóírtnak még egy legutósó kérelme is van. Ne sajnálja u. m. Farkas Sándor úr a közelebbi pesti medárdi sokadalomra jövő valamelyik kolozsvári biztos kereskedő által Medgyaszay Istvánhoz betéetni hozzá irt minden leveleimet. Ugyanazon kereskedő veendi által Medgyaszaynál Pesten a nagy hídutczában Farkas úrnak alóírtnál meglevő leveleit. Döbrentei Gábor m. k.

Válasz a fennebbi levélre.

Elküldém hozzád minap a Frimontné pénzét, semmit nem írva a boriték alatt; mert abban valamit írnom sem nem illett, sem nem volt szabad, mint más tulajdonában. Két évnél több már, hogy nem irtam néked. Leveleimre elhallgatásod s más körülmények miatt feltételesen nem akartalak megszólítani egy ideig, mert rosz politikai hirben állottam, tudtam, hogy politikai hitvallásom s társalkodásom nem a te gondolkodásod szeréntiek s önként nem akartalak a lesők előtt gyanuba hozni, hogy velem viszonyban állasz.

És minő leveledet vevém a mult postával ily hosszas idő után! Alig hiszem, ha valóban tőled jönnek-e e megvetésed s fővebb hivatalos tekintetedet egész erőlködéssel éreztetni akaró sorok; tőled, kit én nemes érzelmű, boszszut nem ismerő léleknek hittelek lenni. Számoltattam magamat, mivel adhatam okot, oly kiméletlen, oly szívtelen bánásmódodra! Aval-e, hogy képzelt ellenségeidnek nem voltam ellensége? Aval-e talán, hogy neked és nekem és barátinknak, nem állhattam meg, nem panaszolni, hogy te Wesselényi Miklóst nyomoruságában hidegen elhagyta, az üldözöttnek te is hátat fordítottál; elhagyta ötöt, ki neked egykor legrendithetlenebb barátid egyike volt, ki életét is feltette volna melletted, s a ki ha emlékezni akarsz, hozzád más jóvóttakkal is viseltetett.

Kivánságodat leveleid viszszaküldésére nézve teljesitettem, s azokat a holnap innen induló Diligence viszi hozzád. De fáj nekem, hogy ily mindennapi, ily piaczi commis-módra válunk meg egymástól, mint egybeveszett hiu asszonyok, kik mérgökben viszszakahányják egymásnak volt barátságok jeleit. Ohajtom, ha ellenségem maradsz is, hogy e tettet magános óráidban ne piritson meg, s midőn majd elhagyogatnak az emberek, gyanakodó lelked vadonját ne gyötörje szemrehányás érettem.

Becsületed érzelmére hivatkozva s azon szent érzelem nevében, melyet éretted és benned tiszteltem, kérhetnélek még utoljára én is arra tégedet, hogy

Gr. Bánffi Józsefről és gr. Béldi Ferenczről kegyeletesen emlékezik Farkas S., őket nemes szivü, lovagias jellemü, őt mindig egyformán becsülö férfiaknak írja; az elsőnek társaságában lelke sokszor vigasztalást, bonczidai szép kastélya kertében beteges teste üdülést kapott, szóval: csaknem gyermeki kedélyében őt „kis fejedelemnek“ nevezi; az utolsótól — úgymond — sok gyakorlati ismeretet tanult s magát irányában hála-kötelesnek vallja.¹⁾ Kelema Bénivel való barátsága csaknem testvéries volt: őt Wesselényihez ajánlotta, tanácsával éltette, nejét rá birta, hogy kiadásairól költségkönyvet vigyen s minden nap legalább egy krajczárt a ház javára megtakarítson; egy alkalommal észrevette, hogy a költségkönyv megszűnt s azonnal kimaradt házuktól. „Addig bé nem teszi hozzájuk lábát — monda — míg a régi állapot helyre nem áll.“ Természetes, hogy azonnal foganata lett szavának, s ő is maradt, a ki addig volt. Angliából mint szenvedélyes gazdának mindkettőjüket jellemző levelet irt neki. „Belgiumban láthatnál — írja — igazi szántást-vetést, ott az országot a természet és mesterség paradicsommá tette; Hollandiát a mesterség teszi széppé s boldoggá. A mint tovább menve — írja tovább — tengerre szálltunk, a betegség minden embert utólért. A székely természet itt is jó ám — 6 órát állottam ki baj nélkül. Akár ki mit mond a tengerről, barátom, én experientiának egyszer szépnek tartom, de kellemesnek éppen nem. Ezután a londoni parkok sok szép s drága lováról ír s egy ifju Brugham nevüröl, melyet 100,000 frankon vettek meg.

tudasd velem egész terjedelmében: mivel bántottalak meg ily rendkívülig. Nem szeretem senkinek adós maradni igazságos keresetében, s ha bántottalak. kész vagyok engedelmet kérni — ha akarod nyilván is. Ha ennél is többet kívánsz, bármely, férfinhoz illő elégtételre is készen állok, s elődbe megyek a hova roneled. Ha mindezekre is el fognál hallgatni, akkor azt kellene hinnenem, hogy elvetemedett erkölcsi gonoszságokat téssz fel rólam; velem pedig elhallgatásod szívemet sebhető fájdalommal azt sejtetné, hogy te is azon irigy tudósok közé tartozol, „ki általad ápolt barátodtól is irigycsz bármely parányi köz figyelmet is“, s ha ezt kellene hinnenem, az kimondhatlanul tájna nekem, mert akkor talán — akkor megvettetett elkeseredésemben megbánnám 26 év alatt elpazarolt érzelmemet, s ettől őrizzen Isten engemet!

Ha fennebbi kérelmem nem teljesiténéd is, mégis kívánnék azon hiedelemmel élni, hogy te nemes ellenségem maradsz. Én pedig maradok mindig

Május 24. 1838.

Farkas Sándor m. k.

(Mindkét levelet másolatban tartotta meg Kelema Béni, Farkas Sándor ifjúkori kedves barátja.)

¹⁾ Látható 1835-n május 13. és jun. 11-ki Napló-jegyzésében.

Az angol nyelvben gyengén halad — folytatja — ért ugyan már, hanem koros ember későre s talán soha sem kapja meg a tanult nyelvben a volubilitást. B. Wesselényinek nem irok, úgy is más kezébe kerülne. Csak képzeld, már német topánkát viselek én is. Franciaországban elhagytam s e miatt sok helyről kimaradtam; de itt lehetetlen volt kiállani, mert nevezetesebb helyeken nem lehet angol öltözet nélkül megjelenni. Én is tehát neki adtam fejem a strimflinek. Midőn ezen levelem veszed — így végződik a levél — már az Oczeánon lebegek, vagy megettek a czethalak“. ¹⁾ Gyergyai Ferencz zenekedvelő barátjának irt levelét is e helyen megemlítem; ebből is tanuljuk őt ismerni. „Csak képzelje barátom — írja — Walter Scott, a kit az egész világ bámul regényeiért, éppen a regényírás miatt adóssággal van teli, s a mi bámulatosabb, rajta is bételik: egy próféta sem kedves honában. Mondja meg Laczi öcscsének — ez híres hegedűs volt — hogy láttam, hallottam, ettem és ittam Paganinit. Soha senki után nem csinálhatja a hangokat, a miket ő ad. Hátha még az olasz énekesnéket hallaná? A szigoru Malibrane s a döblőcz Lablache elbámítottak. Az elsőbe halálosan belé szerettem — a galleriából. Mi — mond folytatólag — csak a jövő esztendő elején fordulunk vissza Európába, s oly sebesen megyünk, hogy tán farsang utólján tánczolhatunk L a n d e r i s c h t K o l o z s v á r t t. Angolul már csak mekegek — így végzi levelét — meg kell lenni, mert az angol nem szeret más nyelven beszélni, ha tudna is, csak a magáén. A minap Duncaster-ben a tapló szóval fennakadtam s nem tudtam a beszédet folytatni, míg a lexicont a muntli-zsákból ki nem vettem. Éljen boldogul! Majd otthon, többet és sokat.“ ²⁾

Mikor Farkas S. É. Amerikából haza jött, barátinak s barátnéinak különféle emlékeket hozott: a férfiaknak gazdasági eszközöket, írószert, könyvet sat., a nőknek varráshoz szükségeseket, cziprus ágat s gleditscheát Washington sirjáról, a szép és szép lelkű Szedinének egy amerikai sas-tollat sat. Hallottam s olvastam róla még egy-két jellemző vonást. Kővári L. azt írja, hogy deák korában küldetésben levén nála, az akkori szokás szerint mint fogalmazót „méltóságos“ címmel illette. „Mondja meg társainak — jegyzé meg Farkas S. — hogy ha címet mindenképpen használni akarnak, az ő címe „tekintetes“; ³⁾ hazáját felkeresvén, a vidéki

¹⁾ Londonból 1831-n ápril 28. irt ered. lev. — ²⁾ Edimbourghból 1831. márcz. 31. irt ered. lev. — ³⁾ Napkelet sat. 1859. 105. l.

előkelőkkel egyidejűleg tiszteletére mentek zsellérei is; hol egyike így szólította meg: „Hogy van édes Sánduram? Hál' Istennek, hogy még egyszer láthatám“ A vendégek előkelői pirongatták a székelyt, s Farkas közbeszólt: „Hagyják el uraim a természet emberét a maga nyelvén szólani; jól csik lelkemnek, hogy oly beszédet is hallok, mely a szólónak szive érzéseivel öszhangzik.“¹⁾ Mint főkormány-széki irnokot egykor előadója egy ügyben vak Mikes István grófhoz küldötte Farkas Sándort; ő előadta küldetése tárgyát. „Az úr ki embere? — kérdé a gróf. „Én a magamé“ — felelé haragvó önérzettel Farkas Sándor. „Minek hívják?“ Farkas megmondotta. A név azonnal észrevétette a gróffal tévedését s nem késett azt engesztelékeny szó-megigazitással jóvá tenni. Más alkalommal Farkas a Casinoban egy szögletben másodmagával beszélgetett. Egy uracs bójóvén, körül néz s csak hirtelen: „Hát itt nincs senki?“ szól fenhangulag mágnást nem látva. Farkas boszusan szólalt meg: „Hát mi senki vagyunk?“ Az uracs észrevéve őt, udvariasan hajlott meg s bocsánatot kért tőle.

Farkas S. 1842-n febr. 2-n östvefelé hagyta el e földi életet; halála körülményeit nem tudtam kinyomozni. Kelemen más nap reggel jött bé Kolozsvárra, Körmöczi meghalt, Incze azt mondja, hogy ő és Pap Gáborné voltak mellette kimulásakor, Demeter Lajos nevű legényét felkerestetnem nem sikerült; ma nincs Kolozsváratt, vagy tán többé az életben is. . . . A temetés febr. 4-n volt d. u. 4 órakor, koporsója felett Kriza János akkor kolozsvári unitárius pap könyörgött, hármoniás ének mellett 24 fáklya lángja között kíséerte a köztemetőbe nagy sokaság; melynek egy része az országgyűlési követi kar volt; a sirnál Pálffy János küüllővármegyei elenzéki követ beszélt, áradozólag, honfi hévvel, tett-dús életét, szabadelvűleg irt É. Amerikai Útazása nagy erkölcsi hatását s végrendeletével az ifjuságnak és a tudomány ügyének tett szolgálatát magasztalva; ezután az alvónak békét kívánva távozott el a tengernyi nép, mely a boldogultat ha életében eléggé nem is, halálában méltóképpen megtisztelte.²⁾

Vonjuk össze a mondottakat, hogy jobban domborodjék ki előttünk életrajzom tárgya s kora jellege.

Farkas S. magas, csontos, száraz, de bő velejű, szívós testalkatu volt, bár ifju kora óta sokat betegeskedett. Ez a férfit ide-

¹⁾ Lőfi Áron bölöni unitáriuslelkész úrnak 1870-n oct. 20. hozzám irt ered. lev. — ²⁾ Erdélyi Híradó, 1842-n 10. 11. sz. utóbbi mellett a sirnál tartott beszéd mellékletképpen szét volt küldve. Látható a kolozsvári unitár. főtanoda könyvtárában Pákei Lajos gyűjteménye 3-ik kötetében.

gessé tette, a honnan indulatossága, beszéde s írása olykori epésége; szókimondó természetje jelleme egyenességéből s élénk igazságérzetéből következett, mi a mérséklet határain túl, nem egyszer erősen bántott, de mindig gyógyított; levelei reflexióiban az attikai sóval s finom gúnynyal némi darabosság volt párosítva, mi angol olvasmányaiából s főleg Shakspeare-től tapadt modorához. Ő a természettől fogékony szívet örökölt: olvasás, szenvedések, önmivelés, erős jogérzelem érzékenynyé s nemessé tették; szerelme tárgyához hív szenvedélylyel ragaszkodott; barátai s barátnéi iránt az önfeláldozásig gyöngéd levén: tőlük is viszonzást kívánt; kedélye mély, meleg, kedves benyomatok hatása alatt ábrándozásig magasztalt,—bántalom, baleset, szomorú élmények miatt sötét, csüggedező s szélsőyes hirtelenséggel változó. Csak a haza- és tudomány szeretet, az erkölcsi törvények és közbecsület, a hon, nép és emberiség érdekei voltak azon szent tárgyak, melyek irányában szíve és kedélye, az idő és körülmények minden változási közt változhatlan maradván, hő rokonszenvébe fogadta azokat, őszintén szerette, védte, küzdött értük minden akadályal, minden időben, örömei közepette s bánatos napjaiban véglehelleltéig... S lelke? ez aetherszerű, finom, magas szárnyalású, nagyra termett lélek! Isten kiválóan nemes alkotása volt az, melynek éltetője a föld gözkörén feljüli világosság, melegítő napja a tőle minden nyilvánulásaiban imádott örök-szép és örök-jó, vezére a tisztult ész szabadakarata, célja az egyéni jog egyenlősége, az igazság alapján nyugvó köz alkotmány le- és felfelé biztosítása, a népek és emberiség egyetemes haladása, közüdvé. Farkas S. azon természetek közé tartozott, melyek egyelőre hidegen hagynak, külsőjük, ha a rokon- és ellenszenv vezet, talán eltaszít, de a melyeket a bennök nyilvánuló szellemért ismerés után először bámulunk, később szinte észrevétlenül megszeretünk, utoljára vonzódnunk hozzájuk s keresünk. Ő puritán erkölcsű volt, vallása racionalismus és morál: az unitárius hitfelekezethez tartozó, de azok akkori álláspontján egy fokkal túlhaladt nézetekkel; tettei rugója a közérdek, eszközei mindig becsületesekek, társadalmi kérdésekben a nép és polgári egyenlőség híve, az aristocratiában csak a munkálkodó erényt, s a vagyonát közjóra gyümölcösöztetni tudó birtokost becsülte, politikai hitvallása a köztársasági kormányzásforma volt, melynek helyére csak annak viszonyaink közt kivihetlensége miatt állította politikai exigentiaként az alkotmányos monarchiát; de azt kívánta, hogy a monarchát, mint a népet ugyanazon törvé-

nyek által egyformán lehessen korlátozni, kötelezni, az alkotmány megszegése esetében az alkotmányban megszabott módon büntetni.

Ilyen volt Farkas Sándor.

S milyen volt kora?

Midőn ő ifju éveiben volt, lelki únalom, fájdalmas bádjadtság, hidegség az erkölcsi életben, lemondás egy jobb jövőről, lelkesedés hiánya a köz pályán jellemezték a kort és erdélyi társadalmat. Ki lesz a férfi, minő elv zászlója alatt, mely új intézet vagy koresemény fog e lethargiából feléleszteni — e volt az általános kérdezősködés néma kifejezése az arcokon. Hijába nyomozták okát: ha megtalálták sem lehetett néven nevezni; ok nélkül keresték a nyomott helyzetből kivezető utat: sehonnau nem jött egy világosság-sugár; nyugtalanság és remény, rövid bizalom s tartós elcsüggedés érzelmei cserélődtek a szívekben. A hon hű fia felemelte szemeit, elmerengett túl az időn, túl a jelen korlátain, folyamodott a történelemhez és philosophiához — sehonnau biztató kilátás, mindenütt kételey, csalódás és boru. E volt a magyar politikai élet képe.

S a társadalom? Az aristocratia mindenhatósága mindenütt és mindenben: a közkormányzat és igazságszolgáltatás az ő kezében, a törvényhozás felfüggesztve részben az ő beleegyezésével, a honoratior osztály élettelen aléltságban, a polgárnév ignorált, a földmívelő paraszt néven említve, gyakran mostoha bánásban részesülve, föld és személy szolgálai bilincsbén, a jog kiváltság, a szabadság osztályi egyedáru, a vallás a politika szolgálója, a politika az absolutismus intézménye, mely a szurony hegyén nyúgott, Metternich kriptai sötét szellemének jégkérge s minden javítást ellenző ama kormányelv lidércz-nyomása alatt állott a hon: „a mi létezik, szükséges, s a mi szükséges, oly állapotban tartandó fenn, a mint van.“ Olaj és víz volt ez az idő forró kazánában, a réginek az új ellen támadása s az utóbbi létjogának tagadása, a hajnaladó kor és titokban fejlődő eszmék tusája, a társadalom meghasonlása önmagával, a hatalom néhány százezer birtokosának harcrazakelése a nép milliói ellenében! Egy bonyolodó véres tragoedia. . . .

Farkas Sándort születése és társadalmi helyzete a nép és új idők, a jog-megosztás és haladás, az egyenlőség és szabadság érdekeit védők sorába útalta. Az aristocratia kizáró, elzárkozó magatartása, kihívó gögje, gyámkodási rendszere, a többi osztályok mivel szülötteinek kegyelmi állapotra kényszerítése, az ő és sok más

szabadelvűek önérzetét bántotta. Az irodalom a nemzeti nyelv szelid hatalmával a szabad eszméket, a jog- és nemzeti érzés tüzeit már ekkor élesztgetni kezdte, a több világhosszra vágyó lelkek sóvárgó kegyelettel állották körül a szent vesta-tűzzel égő oltárt, s a kik az idő e szellemét felfogták, egymáshoz sorakozva remények közt várták az idők és eszmék tovább fejlődését. Farkas S. a békés várakozók, resignatioval tűrők, de észszel és erélylyel küzdők egyike volt. A változásra átmenni készülő időszellem ez úgyszólván elrejtve munkáló hatásához járult nála az ó classicus írók olvasása, mely őt Hellász és a republicanus Roma szabad intézményeivel, nagy emberei- s félisteneivel ismertette meg, s lelkében szent vágyakat költött, miket Voltaire és Rousseau, Volney és Helvetius gyűjtő, Shakespeare és Schiller csendes lángolásu eszméi mind tovább és tovább fokoztak. A forrongás ez állapotában találta lelkét Wesselényi és Kendeffy tűz lelkeik barátsága; hozzájárultak az é-amerikai útazás látásai, tapasztalata és élményei, melyek az ő eddigi elvrendszerén s benne a régi emberen a felforgatás, a lerombolás művét egészen bevégezték, belőle a régi idők, az ő alkotmány, a hajdani szokások és erkölcsök, a traditiók és emlékezések, a történelmi jog és előítélet, a kiváltság és egyedáruskodás, születési elsőbbség és társadalmi avult formák által korlátolt elméjű ember, a régi táblabíró és feltétlenül conserváló nemes magyar örökre kihalt: nyílt fejű, szabad gondolkozásu, a természet és emberiség jogait becsülő, előre küzdő, javítva haladó — g y ö k e r e s s o c i a l i s r e f o r m e r , s k e s ő b b r e p u b l i c a n u s é r z e l m ű h o n p o l g á r l e t t .

„Most irák nekem Pestről — írja 1828-n — hogy az úrbéri deputatio munkáját bevégezzen, azon javallatot adja az országgyűlésnek, hogy a colonusoknak libera emtioja legyen mint Ausztriában. Mely sokat szülő lépés!“ ¹⁾ Máskor ismét: „Septemberben kezdődik Magyarországon a Diaeta, igen sokat várok ettől, az idő geniusának nem állhatunk tovább ellent, s hiszem is, hogy azon méltó vádaktól, melyeket a külföld reánk rak, sok lemosódik.“ ²⁾ Ime Farkas S. saját szavai és politikai titkos aspiratioi még Amerikába menése előtt! Mi lett szívével, hová nyílt elméje, mennyire megváltoztak politikai és társadalmi kérdésekben nézetei a szabadság és egyenlőség ama boldog földén jártában! Látta amaz igazán új

¹⁾ Gedő J.-hez 1828-n márcz. 24-n irt ered. lev. — ²⁾ Ugyanahhoz 1830-n márcz. 18-n irt ered. lev.

világrészben a teljes jogegyenlőséget gyakorlatban, s a nyomán szü-
lető közszabadságot és jóllétet; egybehasonlította a F ü g g e t l e n s é g i A c t á t és a K ö z t á r s a s á g A l k o t m á n y á t, mely a
cím-adást és annak elfogadását megtiltja, a végrehajtó hatalomban
részes tisztviselőt a törvényhozásból kizárja, egy polgárnak két
hivatalt viselésre jogot nem enged, hol nincs milliomokra menő
költségű monarchiai kormányforma, drága egyénruhás udvari cse-
lédség, nincs rendes adó-fizetés, állandó katonaság, nincs privile-
gium, rendőrség, 30-ad, útlevél és czéh, nincs nemesség, rendjel,
papi secta és uralkodó vallás — egybehasonlította a mi aristocra-
tiai alkotmányunkkal; látta, mily kegyelettel viseltetik az amerikai
nép Washington és Lafayette emlékéhez; kezét szoritott Jackson
elnökkel, mi — úgymond — oly büszkévé tette érzelmét, hogy nem
adta volna a világ bármely ragyogású kegyelmeért; emléket hozott
Mount Vernoból Washington sirjáról, hallotta, midőn 1831-n Pá-
ris népe a M a r s e l l a i s e és L a P a r i s i e n n e nemzeti indulót
s L a f a y e t t e dícs é n e k é t az utczákon végig dalolta, s a
Pantheonból Voltaire és Rousseau koporsójából ereklyével tért meg.
Ezek erősebb befolyásu, nagyobb események, hogysem Farkas S.
erkölcsi lényére átalakítólag ne hatottak volna. Kéjért utazó aris-
tocrata illetetlen maradhat, s ihletetlenül térhet vissza ily visz-
onyok közül is honába — szabadságért égő lélek, szegény sorsbeli
ily megragadó és oktató benyomatok elől el nem zárkozhatik. Mi
történt utazónkkal, maga megmondja N a p l ó - j á b a n. „Megutáltam
— írja — minden privilegiumot, monopoliumot, megkülönböztetést;
az aristocrazia czudar gögjét, s az uralkodás kegye és fénye után
alacsonul mászókat, a hol lehetett neveltségessé tettem; gyűlöltem
a bureaucratiai pedansságot s a tisztviselők kevély zsarnokságát,
azt felfedeztem, ellene lármáztam; tettel, szóval, írásomban ter-
jesztettem minden democraticus elvet, elszortam a külföldről hozott
minden szabad intézmény magvát.“ ¹⁾ Más helyt így ír: „Vérzett
szívem hazámbeli embertársaim egy részének rabszolgai nyomatá-
sáért, mellettek harczoltam a feudalismus ellen, s az egész nem-
zetet kivétel nélkül szabadnak ohajtottam.“ ²⁾ Legmélyebben feltá-
rul azonban szíve, midőn kora romlottságát ostorozza. „1835. oct.
6-ka. Porban csúszás-mászásnak új napja. Megint meg kellett
érnem nemzetem gyalázatját! hogy elvesse magát mint egy zsar-

¹⁾ Látható: Farkas S. Emlékiratai-ban. — ²⁾ Ugyanott.

noknak járomhoz szokott népe s vetélkedjék a szolgaság hívségében! Eloszlasz e tehát nekem végsugaraiddal is nemzetiségünk szép álma? Szabadság, önerejűség, nemzeti jóllét — mind hiu képzetelek lesztek-e?“ ¹⁾

A szűk ismeretű ember olyan, mint a ki völgyben lakik és saját láthatára hegyei közül itéli meg a világot; a magos értelmiségű, nagy népek intézményeit ismerő, országot-világot látott a hegyen állóhoz hasonló, ki messze tartományokat lát bé, látcsővével az égi köröket tanulmányozza, ismereteinél fogva a múlt és szülemelő, ismert és előre látott világeseeményekből képezi jövőre néző itéletét, s a szerént tanácsol másokat s cselekszik maga.

Farkas S. koránál messzebb látott, elméje társaiét meghaladta. Sokan ezért félték tőle, gyűlölték elveiért, előmenetelében gátolták; de eszméinek nem árthattak, mert azok a koréi, igazak, nemzetünkre nézve jók, magukban szépek s létjogosultak voltak, s ime — a mikért ő égett, a mely eszméknek ő profétája volt s evangéliumát hirdette, hamar bekövetkező események valósitották; feddése és tanácsa, hazafi búja és lelki töprengése az idő által igazolva lett, fájdalma tiszteletet, panasza méltánylást, megrovásai szívre-vételt érdemelnek; sőt ma is komoly okulásra hívnak fel hona sorsát szívéen viselő minden embert. Az idő az érdem legigazabb bírása... Ő Amerikának is igazat mondott; lángoló szavakban buzdította fiait az embertelen rabszolgaság eltörlésére, s megjósolta, hogy az eltörlésre hajlandó 13 státus győzni fog a megtartani kívánó 11 felett.²⁾ Alig harmincz évi idő — s ime Amerika földén nincs rabszolgaság — egy hosszú véres harczt eltörlölte.

Ha ily férfi nem volt közállapotinkkal megelégedve s reformot hirdetett minden téren, minden áron, lehet-e csudálni? Nem inkább kellene-e azt, ha ellenkezőleg cselekszik? Ez jelleme egyenességét, szíve és lelke nagyságát tanusítja. „Jellemző vonása — mond Schiller — az értelmes szabadságszeretethek, hogy az a szellemet és szívet kitágítja, s a gondolatnak és cselekvésnek körét terjedtebbé teszi; támaszkodva saját emberi becse élénk érzetére, nem képes mások oly jogait lábball tapodtatni látni, melyeket önmagában becsül.“ Farkas S. csak ez igazságnak hódolt, s bár az igazság gyakran az életben mártýrrá tesz, a halál vagy a történelem elégtételt ad, s töviseit koszoruvá változtatja... *Livor post fata quiescit.*

J a k a b E l e k.

¹⁾ Látható: Farkas S. Emlékiratai-ban. ²⁾ É.-Amerikai Útaz. 257.—581. ll.

Tudósítás az 1870-dik évi egyházi főtanácsról.

Az unitárius vallás-közönség egyházi főtanácsa 1870-dik évi rendes üléseit aug. 28- és 29-dik napjain Kolozsvárt megtartván, annak nevezetesebb határozataival a Magvető olvasóit röviden megismertetjük a következőkben :

1. A kolozs-dobokai egyházkörnyékben néhai kedves emlékezetű Szentiványi László aa. elhalálozásával egyik felügyelő gondnoki állomás ürességbe jövén, erre az állomásra a mindennemű hivatalaink bétöltésénél szokásos titkos szavazattal megválasztott egyházi tanácsos, Kelemen Bénéjámín aa., kinek mindenféle jótékony és közhasznú intézet és egyesület iránt való meleg érdekeltsége és tevékeny részvéte ismeretes lévén, s a ki szent vallásunk és nevelő intézeteink oltárára tetemes áldozatokat hozván, s ezek által magának az unitárius vallás-közönség kebelében felejthetetlen emléket emelvén, ez a választás bizonyára az egész vallás-közönség méltó elismerésével fog találkozni.

2. A sz.-kereszturi közép-tanoda mellé még egy felügyelő gondnok választása elhatározatván, erre az állomásra megválasztott Udvarhelyszék érdemes főkirálybirája, Dániel Gábor aa, mely választás által az egyh. főtanács szintén méltó elismerést tanúsított a valódi érdem iránt, választásával mintegy megjutalmazni akarván nevezett főkirálybiró atyánkfíát azon fáradhatatlan munkásságáért, ügyszeretetéért és áldozatkészségéért, melylyel a sz.-kereszturi közép-tanoda épületének kilencz szobával való megtoldását, s általában az ottani tetemes, mintegy 10—12 ezer forintra menő építkezésnek való végrehajtását hathatósan elősegítette.

3. A népoktatásról szóló 1868-dik évi XXXVIII-dik törvény-czikk, a felekezeti és községi iskolák ügyében való álláspont szabatos körvonalozását igényelvén, s ebből folyólag az egyházi képviselő tanács által ez ügyben f. évi május 15-ről 164. sz. alatt ideiglenesen kibocsátott körirat előterjesztetvén, az egyh. főtanács

az előterjesztett köriratban foglalt elveket helyeselte, mindenekben magáévá tette, s mint saját határozatát tudás és megtartás végett köröztette s egyszersmind vallás- és közoktatási magyar kir. miniszter ő nagyméltóságához is a körirat másolatát megküldeni határozta. E körirat megjelent a K. Magvető ez évi folyamának 157-ik lapján, s így olvasóink előtt is ismeretes.

4. Az unitárius vallás-közönség egyházi szükségeire az 1870. évre az 5000 frt államsegély ki lévén adva, az egyházi főtanács tekintetbe vette a mult 1869-dik évi főtanácsnak az államsegély ügyében 23. sz. alatt hozott szabályozó végzését, s tekintetbe vette azt is: hogy azon szabályozó végzés a mult 1869-dik évi államsegélyről való számadási kimutatás mellett, a főméltóságú magyar királyi vallás- és közoktatási miniszteriumhoz felterjesztetett, s a tisztelt miniszterium az idézett szabályozó végzés alapján tett kiadásokat, s az egész számadási kimutatás tartalmát, idei május 29-ről 9968. sz. alatt kelt rendeletével észrevétel nélkül tudomásul venni méltoztatott, s ezekből folyólag az 1870-dik évi államsegélyből a következő kiadásokat állította meg:

a) Az államsegély kivételekor a nyugtára megkivántató bélyegre	17 frt 50 kr.
b) Az ekkléziák és belső emberek tőke tartozásai után eső 1870-dik évi kamatok fedezésére	3323 frt 4 $\frac{1}{2}$ kr.
c) A fennebbi pont alatti tőketartozások törlesztésére	630 frt — kr.
d) A kolozsvári második rendes papság fizetése kipótlására	630 frt — kr.
e) A mult 1869-dik évi államsegély czimen tett felyül kiadás a közpénztárnak megtérítendő	50 frt — kr.
f) Szegényebb ekkléziáink egyházi szükségire kiosztandó	379 frt 45 $\frac{1}{2}$ kr.

Összesen 5000 frt o. é.

Fölösleges talán megemlítenem: hogy a fennebbi c.) pont alatti tőketörlesztésre nézve elvül megállítattott: hogy a törlesztés, a szegényebb ekkléziákra és belső emberekre való tekintettel történjék. Végül megbízott az egyh. képviselő tanács, hogy a fennebbiek szerint a kiadásokat megtévén, az 1870-dik évi államsegélyről annak idejében a számadási kimutatást készítse meg, s azt a mult 1869-dik évben kiállított módon a főméltóságú vallás- és közoktatási magyar kir. miniszteriumhoz terjessze fel.

5. Egyházi közigazgatási és törvénykezési testületeink újra szervezése tárgyában az egyházi képviselő tanács részéről egy szervezeti javaslat adatott bé, melyet a főtanács véleményadásra az egyházkörnyéki közgyűlésekhez kiküldetni határozott.

6. Tordai tanár, Váradi Károly és kereszturi tanár, Kozma Ferencz aai.— miután az első megválasztott a Kolozsvárt felállított polgári iskolához, az utolsó pedig kineveztetett a kereszturi állami tanító-képezdéhez tanárnak — eddigi tanári állomásaikról lemondottak, miből folyólag az egyh. főtanács őket tanári hivatalaiktól fölmentvén, főiskolánk papjelöltjei közül három ifjút választott, névszerint László József, Derzsi Károly és Pálfi Károlyt, s azoknak külföldi, jelesen Német és Angolhoni egyetemeken való kiképeztetésüket egyházunk régi gyakorlata szerint vallásközönségünk pénztára költségén eszközölni meghatározta. Ezen határozat foganatosításául László József el is küldetett külföldre; az ő hazajövetelég Derzsi Károly és Pálfi Károly a Váradi K. és Kozma F. kilépésével ürességbe jött helyek potlására, a tordai és sz.-kereszturi középtanodák mellé rendeltetvén segéd tanári minőségben.

7. Kereszturi igazgató tanár aa. két évi ideje kitelvén, úgy szintén Tordán is az igazgatói állomás a Váradi Károly aa. kilépésével ürességbe jöven, Sz.-Kereszturra újra megválasztott két évre volt igazgató, Marosi Gergely aa. Tordára pedig megválasztott igazgátónak tordai pap és tanár, Albert János aa.

8. Az 18⁶⁹/₇₀. iskolai évről szóló iskolai tudósításokból örömmel tapasztalta az E. főtanács, hogy iskoláink ügyében némi haladás történt, a menyinyiben az E. főtanács korábbi határozatához képest falusi iskoláinkban a tanítás a tavaszi hónapokban is folyt, anynyira, hogy a közvizsgálatok legtöbb helytt május hava utolsó felében tartattak. Igaz ugyan, hogy némely helyeken a tavasz kinyiltával sokan hagytak fel az iskolába járással, mind az által e tekintetben átalában sokat közeledtünk ahoz, hogy a rendes iskolázási idő faLu helyeken is nyolcz hónapig tartson.

A tanköteles és tényleg iskolába járó gyermekek közti viszony nyilván tarthatása tekintetéből az E. főtanács megrendelte, hogy tiszt. pap aai. őszszel készítsék el a tanköteles mindkét nemü növendékek névsorát, s azt isk. tanító atyánkfíanak kézbesítsék, hogy a vizsgák alkalmával a vizsgáló bizottmányok az iskolák növedékeit ezen névsorok szerint vegyék számba. Megrendelte egyszersmind, hogy a tanköteles és tényleg iskolába járó növendékekről statisztika

kai tudósítások mindig pontosan kiállítva csatoltassanak az iskolai vizsgákról szóló tudósítások mellé.

Örömmel tapasztalta az E. főtanács, hogy némely ekkleziánk kebelében az ismétlő iskolázás is folyt.

Végül ide igtatjuk az iskolai vizsgálatokról készített jelentések nyomán összeállított következő kimutatást:

Három gymnasiumunkban tanult	fiu	611	leány	—
Kolozs-Doboka-köri falusi iskoláinkban	"	31	"	15
Maros-köri	"	383	"	121
Küküllő-köri	"	150	"	83
Udvarhely-köri	"	534	"	442
Keresztur-köri	"	739	"	533
Háromszék-köri	"	320	"	191
Aranyos-Torda-köri	"	289	"	156
Felső-Fejér-köri	"	120	"	119
Kolozsvári leány iskolánkban	"		"	22
Toroczkon	"	49	"	46
Verespatakon	"	21	"	21
	Összesen	3247	"	1729

Mindkét nemü növendékek együtt 4976 növendék, kik közül nem unitárus volt: 305. növendék.

P a p M ó z e s .

Észrevétel

a „Prot. egyh. és isk. Figyelmezőnek“ az amerikai unitáriusokról tett tudósítására.

Historiae finis sit veritas,
non ostentatio. — Strabo.

A „Prot. egyh. és isk. Figyelmező“ 1870-ik évi folyama 12-ik füzetének 616-ik lapján a következő tudósítást teszi az amerikai unitáriusok közt keletkezett mozgalomról: „Az unitáriusok mult junius elején Bostonban tarták ez évi nagy gyűléseket. Itt azon indítvány tétetett, hogy állapittassék meg és fogadtassék el valami hitvallás, mert különben az egész unitárius társadalom szét fog bomlani. Ennek ellenében mások azt jegyzték meg, hogy éppen akkor fogna szétbomlani, ha valami hitvallást fogadnának el; mert hiszen az unitarizmus előnye éppen abban áll, hogy nincs hitvallása, s lényege nem egyéb, mint minden pozitív hit határozott tagadása. Ez utóbbi nézet nyert többséget.“

Ennyi az, a mit a Figyelmező az amerikai unitáriusokról közölni szükségesnek látott. Az említett folyóirat krónikása nem nevezte meg ugyan a forrást, a honnan tudósítását átvette; de a tények elferdítéséből azt kell következtetnünk, hogy ő azt oly orthodox lapból merítette, a mely az unitarizmussal szemben ellenséges állásponton van, s tán irigylve a legutóbbi polgár-háboru után tapasztalható hatalmas előhaladtát az unitarizmusnak, célzatosan akarja azt kicsinyíteni, a minden szabadabb szerkezetű társulatban természetesen létrejövő pártvitáknak olyszerü feltüntetése által, mintha azokból egyszerre felforgatása következne bé a társulatnak. Ennélfogva a Figyelmező krónikásának tudósítása nem csak egyoldalú, de egyszersmind rossz akaratú is, a menyinyiben oly

nézeteket terjeszt az unitáriusokról általában, a melyeket azok épen nem vallanak, s úgy adja elé a tényeket, hogy azok nem férnek össze a történeti hűséggel. Iménti következtetésemet igazolja amaz általános tétel, a melylyel a krónikás a többség nézetét indokolja, t. i. hogy „a z unitárizmus lényege nem egyéb, mint minden positiv hit határozott tagadása;“ mert ha az unitarizmus történetét és nézetét kellően ismerné, láthatná, miszerint nem csak nem indokolta soha így az unitarizmus a maga idegenkedését az absolut dogmáktól, sőt folytonosan küzdött az orthodoxia által ellene emelt hason-értelmű alaptalan vádak ellen.

De hogy ne láttassam csupán gyanusítani a Figyelmező krónikását, álljon itt az ámerikai unitáriusok uniójának célja és az abban kifejezett nehézség az „Inquirer“ 1870. december 10. és 24 számai után :

Az „Ámérikanemzeti unitárius unio“ oly célból alakult ezelőtt 6 évvel, hogy tekintet nélkül a felekezeti névre és a vallás kevésbbé lényeges pontjait illető különbségre, egyesítse magában mindazokat, a kik egy közös cél elérésére, a szabad keresztény vallásnak egyetemes szellemben való terjesztésére, kezét akarnak fogni. Nem zárt ki az unio más egyházakat sem, sőt másokat is közreműködésre szólított fel, a melyek a keresztény vallást egyetemes szellemben törekszenek terjeszteni. Az unio ez egyetemes szempontból indulva ki, mindenek előtt abban állapodott meg, hogy semmi oly absolut hitformát nem fogad el, a melynek tekintélye a tagok egyetemes rokonszenvét megszoríthatná, s ez által a közös cél elérését akadályozhatná.

Ily szellemben működöt az unitáriusok nemzeti uniója hat év óta. És ily szellemből indult ki az uniónak Bostonban mult június hóban tartott nagy gyűlése is, hogy Jézus szellemében, az evangéliom tiszta világánál, az urnak kertében munkáljon. Azonban csak hamar nehézségek merültek fel e gyűlésen. Ugyanis egy szabadegyházról elválhatlan pártárnyalatok újból feltűntek. Alakult nehány egyénből egy szélső balpárt, a mely a keresztény vallást inkább a kritika szemüvegén át tekintette, mint a vallásos kebel melegítő világánál. Efel szemben a régi iskola némely theologusaiból egy másik szélső párt alakult, az ó conservativek pártja, a mely a csodákat és természet-felettségeket is éppen oly lényegeseknek tekintti, mint Jézus magasztos vallásos és erkölcsi elveit; csak egy természetfelettileg kijelentett Istent imád; a halhatatlanságot Jézus

testi feltámadásával erősíti, s őt inkább egy nagy csodatevőnek tartja, mint az erkölcsi és szellemi élet megelevenítőjének.

E szélsőségek közt állott többség gyanánt az amerikai papok és egyházak legnagyobb része. Nagyon természetes már most, hogy a mint a szélső-bal kifejtette a maga nézeteit, a szélső-jobb párt ennek irányát veszélyesnek tartván, hitforma alkotását kívánta, hogy legyen egy közös tekintély, a melyen tul senki se mehessen.

A mily szélsőségnak tünt fel a balpárt iránya a többség előtt, éppen oly veszélyesnek látszott az absolut hitforma, szóval egy orthodoxia projectuma, a conservatívek részéről. Az előbbi nem egyezett meg nézeteivel, az utóbbtól visszariasztotta az evangeliomi szabadság. A többség tehát nem akarta a keresztény vallást egyfelől a rideg deismus ölébe dobni; de másfelől eredetéhez és céljához hiven a keresztény vallás egyetemességét sem akarta megszorítani; félvén, hogy bármely megszorító hitforma alkotása által a kizárólagosság és jézusiatlanság jellegét ölti magára. A többség nem félt attól, hogy — a mint a Figyelmező írja — az unitárius társadalom felbomlik, mert sokkal több az őszinte igazságszeretet az amerikai unitáriusokban, és erősebb a kapocs, a mely őket összfűzi, minthogy ez megtörténhetnék; azonban attól tarthatott, hogy az unio ellentétes elemekre szakad, a melyek a társadalom békéjét zavarván, a közös cél elérését nehezítik.

Ugyanazért a többség egy oly bölcs eljárást követett, a melylyel az egyik szélsőséget épen ugy kikerülte, mint a másikat. Ugyanis hivatkozva a szélső pártoknak a vele való közös történetére, elismert közös elveikre és mindnyájok közötti egységre, keresztülvitte, hogy kinek-kinek az legyen egyedüli hitformája a keresztény igazságokat illetőleg, a mit az egyéni lélek és lelkiismeret kinek-kinek sugall, **Krisztus és a szabadság** lévén jelzavok.

Ez a valódi tényállás az elfogulatlanul és az amerikai eseményektől teljesen független „Inquirer“ után. Ámde ebben egy szó sincs az unitárius társadalom szétbomlásáról, a mit a Figyelmező krónikása némely rosz akaratu lap után közread, s a többség nézetét aval indokolja, hogy az unitárizmus lényege nem egyéb, mint minden positiv hit határozott tagadása.

Ha a krónikás ez indokolást oly értelemben veszi, a mily értelemben a világosság positiv tagadása a sötétségnek, és a menny

a pokolnak: akkor megengedhető indokolása. Különben nem hiszem, hogy be tudná bizonyítani: mennyivel positivabb az orthodoxia egy állatu és három személyü Istenének hármassága, — mely a positiv tudományokkal merőben ellenkezik — mint az unitarizmus egyetlen szellemi fölénye, a kinek szoros egységét a positiv tudományok csak bizonyítani és támogatni tudják, de lerontani nem. Valóban különös, hogy ha az unitarius azt mondja: egy az Isten, ez nem positivum; de ha valaki azt mondja: az Isten állatjában egy, de személyében három, ez már positivum; ha az unitarius azt mondja: a Jézus Krisztus valószínű ember, ez nem positivum; de ha valaki azt mondja: a Jézus valószínű ember és Isten egyszerre, ez positivum; ha az unitarius azt mondja: a lélek halhatatlan; ez nem positivum; de ha valaki azt mondja: én hiszem az úr Jézus testi feltámadását; ez positivum.

Továbbá a hitvallást illetőleg is tartozom még a Figyelmező krónikásának egy kis felvilágosítással. Az igaz, hogy az amerikai unitariusoknak nincs az orthodoxia fogalmai szerint való megszorító és abszoltnak nyilvánított hitformája. De van hitvallása, és pedig positiv hitvallása van. Csak hogy ezt nem tekintélyvel ellátott egyes tételekben fejezi ki, hanem oly egyes külön tractokban, a melyek egyes jelesebb unitariusok művei levén, az unitarizmus lényegét jobban kifejezik, mint egy változhatatlan hitforma tehetné. Különben is egy oly nép lelkével, mint az amerikai unitarius nép, a mely a Krisztus által hirdetett szabadságot anynyira valószínű tudta, összeférhetetlennek látszik az abszolút dogma. Náluk a koronként kiadott tractok is csak arra valók, hogy a keresztény igazságok tanulmányozására vezérfonalul szolgáljanak; ¹⁾ de nem arra, hogy megszorítsák a lélek szabadságát, a melylyel minket Jézus szabadokká tett; arra sem, hogy a keresztény vallás csalhatatlan forrásaiul szolgáljanak, mert hiszen ott van az evangélium.

Simén Domokos.

¹⁾ E tárgyra vonatkozólag bővebb felvilágosodást lehet szerezni Dr. Lowenak „A Defence of the Action of the American Unitarian Association“ ezimű művéből.

Különfélék.

Egyházi reformegylet. A „Prot. Egyh. és Isk. lapban“ megindított eszmecsere következtében egy egyházi reformegylet van alakulóban, melynek célja a jelenkor vallásos öntudatának kifejezést adni. Az eszme nem új, mert külföldön, jelesen Németországban és Schweiczban már régóta alakultak és működnek hasonló egyletek, s mégis akár hányan azt kérdezhetik: mi szükség rá? hagyjuk a vallásos kérdéseket, mert azok többé senkit sem érdekelnek. Tagadhatatlan, hogy a vallásos kérdések sokat vesztek abból az erőből, melyet egykor a lelkekre gyakoroltak, de ennek éppen az az oka, mert azokat az önérdék, hatalomvágy, felekezeti egyoldalúság és féltékenység s száz meg száz más titkos és nyilvános indok oly irányba terelték, a hol a lélek többi működéseivel, a tudomány eredményeivel, a jozan okosság és szellem nagyszerű vívmányaival homlokegyenes összeütközésbe jöttek. Már magában az a tény, hogy a vallás a szívből a hitzikkékbe tétetett át, s a kereszténység nem az életből, hanem a hitvallásokból íteltetett meg, a melyek e mellett még változhatatlanoknak nyilatkoztattak, elégséges magyarázatul szolgál arra, miért hogy a jelenkor vallás iránti ragaszkodása és lelkesültsége hanyatlásnak indult, hogy az emberek közönyösök lettek, a vallásos kérdések iránt. Ám próbáljuk meg kimutatni, hogy a vallás nem ellentéte a közmiveltségnek, hogy a vallás igazságai a tudomány által megállított alapelvekben gyökereznek s ennél fogva, ha lényegileg nem változnak is, formailag folytonos fejlődésnek és tökélyesülésnek vannak azok is alávetve; próbáljuk meg a vallásos öntudatot a lélek többi ismereteivel öszhangzásba hozni s látni fogjuk, hogy a vallásos élet új életre ébred, s jótékony hatásával elősegíti s megnemeseíti minden törekvéseinket.

Ily elvekből indulva ki, nyilván van, hogy mi az alakítandó egyházi reformegyletnek őszinte barátai vagyunk. Mi óhajtunk egy közeget, mely ugyszólván közvetítő legyen az egyház és a társadalom között; mert az egyház, mint olyan, nem veszi magára a reformátori szerepet. Ha Luther és Zwingli, arra vártak volna, hogy oeconomicum conciliumok hozzanak határozatokat az ök szellemekben, úgy ma is Róma hatalma alatt állanánk, s nekünk is keseregni kellene a pápaság világi

hatalmának bukásán. Az egyház csak elfogadja vagy visszautasítja a megállapított igazságokat; ez a katolikus egyház szerepe, az a protestans egyház joga és előnye. A midőn tehát a reformegylet ügyeért lelkesülünk egyszersmind egyházunk ügyeért is lelkesülünk; s mi olvasóinkat ezennel fel is hívjuk a csatlakozásra.

Egyébiránt a reformegylet még határozott programmal nem bír, s nem is bírhat míg forma szerint meg nem alakult, s azt önmaga meg nem állítja, a mi valószínűleg a tavaszon megtörténik. Kovács Albert, pesti ev. ref. theol. tanár „Alakítsunk egyházi reformegyletet“ című röpiratában igyekezett az eddig nyilvánult nézeteiket és elveket összeállítani, minélfogva azt az eszme barátainak figyelmébe ajánljuk; ára 10 kr. Ugyancsak Kovács Albert, mint felelős szerkesztő „Egyházi Reform“ czímmel egy havi közlőnyt indított meg, melynek feladata az egyházi reformegylet utját egyengetni. Minden füzet tartalmazni fog két-három egészen bevégzett értekezést, továbbá szemelvényeket kitünő hazai és külföldi írók műveiből és egy egyházi beszédet az egylet szellemében. Előfizetési ár egész évre 2 frt o. é.

M.-vásárhelyi unitárius imaház. Végre tehát m.-vásárhelyi litrokonainknak is van egy közhelyök, a hol isteni tiszteletre összegyülehetnek. Valóban, azok, a kik ez imaház felépítése körül fáradoztak, egy régi mulasztást hoztak helyre, miután egyfelől a királyi tábla az egész országból, másfelől az ipar és szolgálat a közelfekvő unitárius ekkleziákból számos hitsorsosunkat tartotta vagy éppen le is telepítette M.-Vásárhelyt, a kik közül sokan templom hiányában lassanként egyik vagy másik ekkleziába beolvadtak. Aztán templom vagy imaház nélkül a testületi szellemet sem lehet eléggé kifejteni és ébren tartani, e nélkül pedig ismét olyanok vagyunk, mint a széthullott kéve. Mindezekből kiindulva fogadják m.-vásárhelyi litrokonink elismerésünk és nagyrabecsülésünk őszinte nyilatkozatát s azon óhajításunkat: hogy minél gyakrabban találkozhassanak egymással az urnak eme szent tornáczában!

Az ujonnan épült imaház felszentelésére nézve m.-szt.-királyi s egyszersmind vásárhelyi pap, Kelemen Albert, 1870. nov. 27-ről hozzánk intézett leveléből a fennebbiek kiegészítéseül a következőket közöljük:

„M.-vásárhelyi imaházunkat f. év. nov. 20-án csakugyan felszenteltük. A szokott időben — 10 órakor — kicsiny gyülekezetünkhöz képest szép számmal s más felekezetbeliek közül is felesen gyűltek össze, s töltötték meg díszesen berendezett imaházunkat. A szokott éneklés után, édes atyám (Kelemen István, szabédi pap. Szerk.) jóllehet

jelen volt esperes T. Farkas György ur is, kinek tervszerű működését az előhaladott kor s az idő mostoha járása meg nem engedte, de jelenléte által a szentelés ünnepélyét csakugyan emelte — mint köri jegyző megnyitó beszédében jelezte az unitárius eszmék diadalát, az imaház építésének czélját, s a végre átadását a nyilvánosságnak. Végre a felhívás következtében én mondtam imát és beszédet. Zsolt. 17, 4 alapján eme tételt fejtegetvén: Mi kelt vágyat a ker. unitáriusban az Istennek házat építeni és azt látogatni? A ker. hit, erkölcs és egység. Mi után az urvacsora a szokott módon kiszolgáltatót.

„Az imaház felépítésére ugyan már 30 év óta hordja az áldozatkészség a fővényszemeket, de ujabban Mlgs. Eperjesi Mihályné Nagy Mária ő nagysága az egész imaházat ülőszékkel. T. Biás István, ügyvéd ur és neje az urasztalát egy értékes ezüst pohárral látták el, s így örökítették nevüket. De különösen T. Farkas György, esperes urnak igazi apostoli buzgósága s keblü gondnok T. Fekete Károly és pénztárnok T. Filep Ferencz uraknak páratlan szorgalmuk és lankadatlan kitartások az, mit fennen hirdet a teljesen elkészült egész imaház.“

„**Erdélyi protestáns közlöny**“ czimmel Szász Gerő kolozsvári ev. ref. első pap és esperes egyházi és iskolai hetilapot indított meg. Főmunkatárs Szász Domokos. Előfizetési ár egész évre 6 fr. o. é. Iránya gyakorlati lesz, a dogmatikai kérdések kizárásával.

A Keresztény Magvető V-ik kötetére előfizettek :

A * -gal jegyzettek 4 o. é. frtot fizettek s ez összeggel jövőre is többnyire mindnyájan állandó pártolokul ígérkeztek.

Ádám Domokos, Adorján Domokos, * Agh Ferencz, * Agh István, Albert Áron, Almási János, Alsójárai eklklzsia, Antal Mihály, Árkosi Dénezs, * Özv. Árkosi Lajosné, Árkosi Mózes, Árkosi János, Ajtoni József.

Bágyi Mihály, Bagoly Sándor, Balajti Ferdinánd, Bálint András, Baló László, Baló Lajos, Ballok Mór, Barabás Dénezs, Barabás Károly, Barabás József, * Barabás Sándor, Barabás Sándor, Bardocz Imre, Bardocz János, Bartók Albert, Bajka Sándor, Bedő Albert, Bedő Sándor, Bedő Sándor, Begedi Lajos, Benedek Áron, Berde Áron, * Berde Mózes, * Berei Elek, * Gr. Bethlen Ferencz, Biás István, Binecz István, Biró Elek, Boér Károly, Boér Lajos, * Bokros Elek, Boncza György, Boncza Imre, Boncza Sámuel, Borbély Máté, Borbély Sámuel, Boros György,

Bosla Ferencz, *Botár Ferencz, *Bölöni ekklézsia, *Buzogány Áron, Buzogány Gábor.

Czakó József, *Csécs András, Csegezi ekklézsia, Csegezi Ferencz, Csegezi László, Czegezi Tamás, Cseh József, Csép Lajos, Cserei Gyula, Csongvai Domokos, Csongvai Károly.

Dali Ádám, *Id. Dániel Gábor, Ifj. Dániel Gábor, Darkó Sándor, Darkó Zsigmond, Dr. Demjén Farkas, *Dénezs Mihály, Dengyel János, Derzsi Károly, Derzsi János, Derzsi József, *Dimény Zsigmond, Dobos József, Dombi Mózes, Dombi János, Domokos Áron.

*Ebergényi Mózes, Egyed Ferencz, Egyed Mózes, *Egyed János, Ercsei Sámuel.

Fachini Antal, Farkas György, Farkas József, Farkas József, Farczádi Sándor, Fekete Ferencz, Fekete Károly, *Fekete Pál, Feleki József, Fenyő István, Ferencz Károly, Ferenczi Lajos, *Ferenczi Mózes, *Fejér Lajos, *Özv. Fejér Mártonné, *Fejér Róza, Fejes Dániel, Fodor József, *Filep Albert, Filep Antal, Filep Ferencz, Filep Kálmán, Frankis János.

Gábor Mihály, Gábos Mihály, *Gagy P. Sándor, *Gagy P. József, Gál Dénezs, Gál Elek, Gál Lajos, *Gál Miklós, Ifj. Gál Zsigmond, *Dr. Gálffi Endre, *Gálffi Sándor, Gálffi Sándor, *Gálfalvi Imre, Id. Gálfalvi István, Ifj. Gálfalvi István, Gálfalvi Samu, Gelei Kálmán, Geréb Sándor, Gombos Samu, *Gothárd Sándor, *Gothárd Zsigmond, Göncz Károly, Göncz Mihály, *Id. Groisz Gusztávné, *Gruber József, Gvidi Károly, Gyarmati István, Gyergyai Ferencz, *Özv. Gyergyai Ferenczné, Gyulai László, Gyöngyösi Dénezs, Gyöngyösi István, Györfi Lajos, Györfi Sándor, Györfi József, Györke János.

Hadnagy Pál, *Halmágyi Sándor, Hanki György, Haraszi András, Hatházi József, *Hajos János, Hegedüs István, *P. Horváth Gábor, *P. Horváth Kálmán.

Incze Mihály, Incze János, Inczei Dénezs, Inczei József, Istvánfi József.

*Jakab Elek, *Jakab Lajos, Jakab József, Id. Jakab János, Jancsó Ádám, *Jánki András, Jánosi Gerő, *Dr. Joó István.

Kádár Lázár, Kálmán Mózes, Karácson György, Katona Sándor, Kecskeméti Elek, *Kelemen Benő 2 pl., Kelemen István, Kelemen Lajos, *B. Kemény Ödönné, Keresztély Kálmán, Kilyéni András, Kis Árpád, Kis László, Kis Mózes, Kiss Mihály, Kiss Sándor, Kiss Sámuel, Kiss Tamás, Kiss József, Kisgyörgy József, Kolozsvári ev. ref. tanoda könyvtára, Kolozsvári kör, Id. Koncz Dániel, Ifj. Koncz Dániel, Koncz György,

*Koncz Imre, Koronka Albert, Koronka Antal, Kovács Albert, Kovács Imre, *Kovács István, *Kovácsi Zsigmond, *Kozma Endre, *Kozma Ferenczné, Kozma Gyula, *Kozma László, Kővári Mihály, Klug József, Kriza Sándor.

László Domokos, László József, Lászlóczi Péter, Lászlóczi János, Létai Domokos, Létai Máté.

Magyari Mihály, Márkos András, *Márkos Ferencz, Márkos József, Máté Lajos, Máté Sándor, Máté János. Mezei Sándor, *Mihály Domokos, Mihátsa István, Mikó Béla, Mikó Károly, *Mikó Lőrincz, Mikó Miklós, Mikó Mihályné, *Mikó Sámuel, Modvay Gáspár, Molnár Dániel, Molnár Miklós, Molnár Sándor, Molnár János, *Moricz István, Mózes András, Murvai Sámuel, Musznai József.

Nagy Balázs, Nagy Dénezs, *Nagy Domokos, *Kaáli Nagy Elek, *Kaáli Nagy Miklós, Nagy Miklós, Nagy György, Nagy Mózes, Sz.-gerliczei Nagy Sándor, Nagy Sándor, Nagy Sámuel, Nagy Zsigmond, *Özv. Nemegeyi Jánosné.

Oláh Antal, Orbok Ferencz.

*Paget János, Pákei Miklós, Pál György, Pál Mózes, Pálfi Dénezs, Ifj. Pálfi Dénezs, Pálfi Domokos, Pálfi Lajos, Pálfi Mihály, Pálfi Sándor, *Pálfi Sámuel, Pálfi József, *Pataki László, Pataki Istvánné, Pap Sándor, Pető Mózes, Pető Mózes, Péterfi Dénezs, Péterfi Sándor Péterfi Sámuel, Péterfi József, Pogány Károly.

Radó Mózes, Radó János, Rákosi István, Rákosi József, Rajzner Dánielné, Rédiger Árpád, Rédiger Géza.

Saláti István, Sándor Áron, Sándor Ferencz, Sándor Gergely, *Sándor Mózes, Sándor János, Sárdi Imre, Sárdi József, Dr. Sebes Károly, Sebes Pál, Serester Sándor, Simén Endre, Siménfalvi György, Siménfalvi Sándor, Sinczki Ferencz, Sinczki Gábor, Sipós Sámuel, Sükösd Sándor, Sükösd Tamás, Szabó Áron, Szabó György, Szabó Lajos, Szabó Lajos, *Ifj. Szabó Miklós, Szász Ádám, Szász Domokos, Székely Boldizsár, *Id. Székely Elek, Ifj. Székely Elek, Székely Lajos, Székely László, Székely Márton, *Székely Miklós, Id. Székely János, *Szentiványi Gyula, Szentiványi Kázmér, Szentiványi József, *Szentkirályi Árpád, Szentmártoni Sámuel, Szentpáli Gergely, Szentpéteri Gábor, *Szigeti Károly, *Szigeti Sándor, Özv. Szigeti Pálné, Szinte Sándor, *Szócs Márton, Szuhay János, Szfura Vazul.

Tamás Elek, *Tanka Sámuel, Tarcsafalvi Pál, Telmann Sándor, Téglás Mihály, Tibáld Mihály, *Tolnai Jánosné, Tordai gymn. olv. egy-

let, Toroczko szent-györgyi eklézsiája, Torma Károly. Toth Ferencz, Török Sándor, Török Sámuel.

* Uzoni Izsák, * Ürmösi B. Ferencz, Ürmösi Lajos, * Ürmösi Sámuel, Útó Lajos.

Zatureczki Gida, Zajzon Mihály, Zoltán András, Zoltán József, * Zsakó István, Zsakó István, Zsakó János, Zsigmond Mihály, * Zsombori János.

* Váradi György, Váradi Mihály, Varga Zsigmond, Vargyasi eklézsiája, Várfalvi eklézsiája, Vas István, Vajda Mihály, Vajna Lajos, * Végh Sámuel, * Végh József, Veres Dénezs, Vida Dániel, Vida Lajos.

Gyűjtők: Árkosi Dénezs, Barabás József, Borbély Samu, Buzogány Áron, Dali Ádám, Derzsi József, Farkas György, Gál Lajos Geréb Sándor, Gruber József, Gyulai László, Gyöngyösi István, Kelemen Albert, Kiss Mihály, Koronka Antal, Kovács Albert, Kozma Ferencz, Kriza Gyula, Létai Máté, Lukács Sándor, Májai István, Mózes András, Nagy Sándor, Orbok Ferencz, Pálfi Károly, Pálfi Lajos, Pap Sándor, Péterfi Sándor, Rédiger Árpád, Siménfalvi Sándor, Siménfalvi György, Székely Elek, Török Sámuel, Ürmösi Kálmán.

Zárszó.

Midőn a jelen füzet, mely mellett külön jutalomképpen küldjük a Channing válogatott műveinek 1-ső kötetét is, a K. Magvető V-dik kötetét bezárjuk, szeretjük hinni, hogy előfizetési felhívásunkban tett ígéretünket beváltottuk, sőt ugyancsak e füzet elején álló arcképpel azon még túl is mentünk.

Ez utóbbi meglepetésért azonban az elismerés nem minket, hanem Jakab Elek, munkatársunkat és azon áldozatkész barátainkat illeti, a kik az ő felhívására szívesen közreműködtek, hogy a Farkas Sándor életiratóval annak arcképe is megjelenhessen; külön hordozván az arckép kiállítási költségeit.

Fogadják részünkről is őszinte köszönetünket.

És most nincs egyéb hátra, minthogy olvasóink becses figyelmébe ajánljuk e füzet mellett szétküldött új előfizetési felhívásunkat. Engedjék remélnünk, hogy a következő kötetnél is találkozunk mindazok nevével, a kik vállalatunkat eddig is pártolták; sőt igyekezni fognak annak gyarapíthatóságát és tökéletesíthetőségét újabb előfizetők szerzésével is eszközölni.

Szerencsés viszontlátkozást

a szerkesztőség.